

КАНДЕЙСИ СКУЛЪР ОПАСНА ИГРА

Превод от английски: Екатерина Георгиева, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Августовското небе бе синьо и безоблачно. Спокойните води на езерото Минетока нежно се плискаха в каменния кей, опасващ грижливо поддържаната морава. От прозорците с двойни стъкла се виждаха две водни колела, оставящи зад себе си искрящи дири от водна пяна.

Застанала пред френския прозорец, Натали Бишоп не можеше да не си помисли, че денят е идеален за пикник с приятели или със семейството. Веднага обаче пропъди тази мисъл. Хората зад нея не се бяха събрали, за да се наслаждават на красотата на деня, а за да оплачат ненавременната смърт на близък човек.

Тя с въздишка отмахна гъстия кичур светлоруса коса, паднал над челото ѝ, и отново се запита как точно бе загинал Рик Пейтън. Фактите около смъртта му бяха съвсем ясни. Преди три дни, между единадесет и единадесет и половина вечерта, колата му се бе блъснала челно в подпорната колона на един надлез на прав участък от Магистрала 494. Наоколо изглежда не бе имало други автомобили. Нито пък бяха открити следи от гумите на колата му, подсказващи за опит сблъскването да бъде избегнато. Полицейският отдел в Минеаполис разследваше версията за възможно самоубийство. Фактите, както и истериите на вдовицата на Рик за неотдавнашната му „депресия“ и „ужасното главоболие, от което напоследък страдал“, подкрепяха тази версия.

При аутопсията не бе открито нищо необичайно. В организма на Рик Пейтън нямаше и следа от медикаменти. В кръвта имаше съвсем малко алкохол, най-вероятно от бирата, която бяха изпили заедно с Даниел, брата на Натали, преди Рик да си тръгне от работа в осем и половина същата вечер. Все още обаче оставаше загадка къде бе прекарал времето от напускането на офиса до часа на смъртта си.

И все пак... Натали скептично поклати глава. Интуицията ѝ се противопоставяше на версията за самоубийство. Един преуспяващ млад човек в добро здраве, съдружник в процъфтяваща фирма за видео

игри, оженил се преди по-малко от година за красавица, която го боготвореше, не можеше да се самоубие току-така.

Но, от друга страна, може би Рик Пейтън бе имал основателна причина. Всъщност Натали не го познаваше много добре. Не можеха да се нарекат приятели. Той просто бе съдружникът на по-малкия ѝ брат. Приятен, макар и донякъде лекомислен млад човек, със солидни връзки, скъпо образование и вбесяващо съвършена съпруга. Не приличаше на някой, готов на самоубийство, отново помисли Натали. Освен ако в действителност не бе толкова здрав, както изглеждаше, или бракът му не бе чак толкова безоблачен, или.

— Натали? — гласът на брат ѝ, приглушен заради траурната обстановка, я изтръгна от размислите и. — Нат, ако обичаш, би ли дошла в кабинета? Госпожа Пейтън... ъъ, Барбара Пейтън, майката на Рик — добави той, като си спомни, че в стаята има две госпожи Пейтън — би искала да говори с теб.

Натали бе обзета от вълнение. Съвършената очарователна Шери Пейтън, съпруга на Рик, бе от типа жени, които всяка здравомислеща феминистка би натикала в някой добре заключващ се шкаф. Иначе, общо взето, беше безобидна. Обаче по-малко от десет минути, прекарани в компанията на свекърва ѝ, Барбара Пейтън, бяха достатъчни на Натали да я класифицира като безмилостна, властна мъжемразка, която навсякъде би спечелила лоша репутация на работещите жени.

Натали се отдръпна от прозореца и почти се блъсна в по-голямата си сестра, застанала зад нея.

— О, Андреа, извинявай. Не исках да те настъпя — тя махна с ръка към затворената врата на кабинета, за да обясни разсеяността си. — Даниел ми каза, че госпожа Пейтън иска да ме види.

— Да, чух — отвърна Андреа тихо. — Няма да те задържам. Просто исках да ти кажа, че си тръгвам. Трябва да прибера децата от пързалката, а след това, преди лекциите, да мина да взема гувернантката им — тя направи гримаса. — Колата ѝ пак се е повредила.

— Мислех, че ще бъдеш вечерна смяна до септември.

— Точно така. Работя след занятията.

Натали я изгледа със сестринска загриженост, забелязала тъмните кръгове под очите ѝ.

— А кога спиш?

— Да спя? Нима хората все още спят?

— Андреа...

— Пошегувах се — потупа по рамото по-малката си сестра. — Честна дума, спя поне пет часа в денонощието.

— Пет часа? Но това съвсем не е достатъчно. Трябва...

— Засега ще мина с толкова — прекъсна я Андреа. — Но няма да е задълго. След две седмици децата отново ще тръгнат на училище и ще мога да се прехвърля дневна смяна.

— За да можеш вечер да ходиш на лекции — добави Натали.

— Колкото по-бързо свърша с тях, толкова по-скоро ще си взема дипломата — обикновено приветливото лице на Андреа доби решителен израз. — Просто нямам търпение.

— Да, обаче...

Андреа нетърпеливо тръсна глава:

— Точно сега нямам време да обсъждаме това, Нат — погледна часовника си. — Вече закъснях.

— Права си. Извинявай. Няма нужда да те съветвам как да организираш живота си — прегърна сестра си. — Не исках да ти досаждам.

— Няма нищо — усмихна се Андреа. — Зная, че просто не можеш да се сдържиш.

Натали проследи с поглед сестра си, която си пробиваше път към вратата през тълпата опечалени, и мислено наруга бившия ѝ съпруг. След десет години брак с грижовната, вярна и любяща Андреа той я бе напуснал, оставяйки я с три деца, ипотекирана къща, неизплатена кола и без работа. Парите, които пращаше за издръжката на децата им, или закъсняваха, или изобщо не идваха. Сега, три години по-късно, Андреа едва започваше да съзира светлина в края на тунела.

— Нат? — повика я Даниел. — Госпожа Пейтън те чака.

Натали въздъхна и последва брат си в малкия, обзаведен типично по мъжки кабинет, който доскоро бе неприкосновено владение на Рик Пейтън.

Шери Пейтън бе седнала на кожен диван, с гръб към спуснатите завеси на стъклените врати, водещи към верандата. Ръцете ѝ бяха заключени в скута. Между пръстите ѝ се подаваше измачканият край на черна копринена кърпичка. Мокротото ѝ от сълзи лице бе обрамчено от

меки червеникави къдрици и повдигнатата воалетка на траурната ѝ шапка. Натали със завист си помисли, че изглежда като роза, окъпана в роса.

Адвокатът, с когото двете жени се бяха уединили в кабинета, висок и представителен мъж, бе застанал край бюрото с гръб към вдовицата и затваряше куфарчето си от кожа на змиорка. Старата госпожа Пейтън — педантично изрядна в облеклото и добре поддържана жена — се бе разположила зад бюрото на сина си, сякаш бе нейна собственост. Потънала в тъмнозеленото кожено кресло, тя имаше вид по-скоро на разгневен член на управителен съвет, отколкото на опечалена майка.

— Благодаря ви за вниманието, господин Кемп — обърна се тя към адвоката и потропа по книгата върху бюрото с тухленочервения си нокът. — Ще поддържам връзка с вас, в случай, че възникне още някой въпрос.

Адвокатът кимна, взе куфарчето и се запъти към вратата с изумителна бързина.

— Влезте и затворете вратата, госпожице Бишоп — отсечено нареди Барбара Пейтън.

Натали мълчаливо прекоси стаята и седна на края на коженото кресло край бюрото така, че краката ѝ да не се отделят от пода.

— С какво мога да ви бъда полезна, госпожо Пейтън? — попита тя, като се надяваше, че неприязънта ѝ към майката на Рик не е твърде очевидна.

— Шери ми каза, че сте частен детектив.

— Да — Натали кръстоса крака и автоматично приглади полата на единствения си тъмен костюм.

Барбара Пейтън демонстративно я измери с поглед от глава до пети. Не ѝ убягна нито една подробност — правата руса коса, стилните очила с карамелено кафяви рамки, подчертаващи млечнобялата ѝ кожа, тъмнозеленият костюм с асиметрично закопчаване, обувките с невероятно високи токове на невероятно малките ѝ стъпала.

— Ще имате ли нещо против да ви кажа, че не приличате на частен детектив? — забеляза накрая тя и скептично повдигна вежди.

Натали сви рамене.

— Външността често лъже — знаеше, че в нейния случай е точно така. Висока метър петдесет и пет и тежка петдесет килограма с

мокри дрехи, тя бе свикнала повечето хора да я подценяват. Но това си беше техен проблем. Отдавна бе престанала да смята ръста си за недостатък, дори напротив — използваше го като преимущество.

— Мога ли да ви попитам какъв опит имате? — макар че въпросът бе зададен учтиво, тонът на Барбара Пейтън звучеше така, сякаш преценяваше дали да я наеме за нископлатена черна работа.

Натали отвори уста с намерението да ѝ отвърне по същия начин, ала реши, че не си струва.

— Работих почти пет години при „Шафър енд Асошиейтс“ — любезно рече тя. Всеки, който имаше понятие от детективската професия, познаваше тази агенция като една от най-престижните в Минеаполис. — Преди две години и половина открих свое собствено бюро, наречено „Стриктли Конфиденшъл“ — добави тя, като се питаше накъде бие жената срещу нея.

— А добра ли сте?

Меките кафяви очи на Натали се присвиха зад огромните очила.

— Една от най-добрите — хладно заяви тя.

— Много добре — Барбара Пейтън изрази задоволството си с кратко одобрително кимване. — Чудесно — усмихна се като акула, очакваща обяда си. — Защото искам да проучите Лукас.

— Лукас ли? — Натали хвърли поглед към брат си, седнал върху облегалката на кожения диван до Шери. Даниел сви рамене.

— Лукас Синклер — довърши Барбара, облегна лакти на бюрото и изчака всички да приковат вниманието си към нея. — Другият ми син.

— Другият ви... — зениците на Натали се разшириха от учудване. — Вие имате още един син?

— От първия ми брак.

— Никога не съм чувала Рик да споменава, че има брат — Натали отново погледна Даниел. — А ти?

Брат ѝ отрицателно поклати глава.

— Той е много по-възрастен от Рики — каза Барбара. — Почти тринадесет години. Не съм го виждала, откакто напусна флота — грижливо начервените ѝ устни се свиха, сякаш бе вкусила нещо отвратително. — Но очевидно Рики се е срещнал с него, макар че никога не ми е споменавал за това — насочи стоманен поглед към снаха си. — Нито пък ти.

— Аз съм го виждала само веднъж — нерешително поде Шери, очевидно ужасена от мисълта да разгневи с нещо страховитата си свекърва. Даниел непохватно я потупа по рамото, за което бе възнаграден с усмивка на благодарност.

— Веднъж, когато се върнах от магазина, го заварих тук, в кабинета, на чашка с Рики — продължи Шери. — Мисля, че беше миналият февруари. Както и да е... — безпомощно сви рамене. — Направих им сандвичи и горещ сайдер, след това се върнах в кухнята. Той си тръгна около половин час по-късно. Оттогава не съм го виждала. Просто... Забравих за него и... — прехапа устни тя.

— И какво? — подкани я Барбара Пейтън.

— И... — Шери заби поглед в кърпичката, която мачкаше в ръцете си. — Ами... Рики ми поръча да не казвам нищо на... въъ... никого.

— На никого ли? — повтори Барбара.

— На теб — призна снаха ѝ, без да вдига поглед. — Той сподели, че вие с Лукас никога не сте се погаждали, и ако разбереш, че се е запознал с брат си, ще се разстроиш.

— Бил е прав — процеди Барбара.

Шери вдигна кърпичката към очите си в отчаян опит да се скрие от пронизващия поглед на свекърва си.

— Не съм сигурна, че разбирам намеренията ви, госпожо Пейтън — намеси се Натали, за да избави Шери от по-нататъшния разпит. — Да не би да искате да открия сина ви?

Дали е възможно, запита се тя, Барбара Пейтън да желае да се помири с по-големия си син, след като бе загубила по-малкия? Нима у нея се таеше повече майчинско чувство, отколкото Натали предполагаше?

— Не, не искам да го намирате — отвърна Барбара. — Зная къде е — махна с ръка, сякаш не ѝ се говореше за това. — Живее тук, в нашия град.

— Добре — смутено поде Натали, — но щом не желаете да го търся, какво искате от мен?

— Искам да го проучите.

— Защо?

— Защото той е наследник на дела на Рики от „Галаксиз“.

— Какво?! — в един глас възкликнаха Натали и Даниел.

Барбара само повдигна вежда, наслаждавайки се на изненадата им. Сетне кимна на снаха си да обясни. Шери сърцераздирателно изхлипа в кърпичката си.

— Рики е оставил своите акции от „Галаксиз“ на Лукас — нерешително каза тя, сякаш още не можеше да повярва. — Всичките! А аз почти не го познавам! — тя отново избухна в плач, като бършеше с измачканата кърпичка огромните си очи с цвят на синцец.

— И сега? — попита Натали така съчувствено, че Даниел отново се пресегна да потупа вдовицата по рамото.

— И сега Шери остава без наследство! — драматично заяви Барбара.

— Не е... така... — направи смел опит да се овладее Шери, за да защити починалия си съпруг.

— Остава ми имението и... И парите от застраховката му за живот. И акциите ми от „Галаксиз“ — онези, които Рики ми беше дал като сватбен подарък — тя погледна Даниел. — Освен ако и те не трябва да се прехвърлят на неговия брат сега, когато... — стисна устни, за да спре треперенето им.

— Природен брат — напомни ѝ Барбара.

— Природен брат — покорно повтори Шери. — И те ли са негови? — обърна се към Даниел тя.

— Не. Те са твои. Така мисля. Тоест... Рик не би могъл да направи с тях нищо без твоето съгласие — по-уверено продължи той, като хвърли поглед към сестра си. — Нали?

Натали поклати глава.

— Ти не си давала съгласието си да бъдат прехвърляни на нечие име или нещо подобно, не си упълномощавала никого и не си подписвала нищо, нали?

— Не.

— Е, в такъв случай, независимо какво е направил с останалите акции, тези са твои — заяви Даниел.

— Виждаш ли? — каза Шери на свекърва си. — Рики не ме е оставил без наследство.

— Почти. Но ако полицията реши, че се е самоубил, няма да получиш дори парите от застраховката — изтъкна Барбара с ненужна жестокост. — Ще трябва да продадеш това — тя разпери ръце, показвайки разкошното имение, — за да имаш от какво да живееш.

Шери насочи цялата лъчиста мощ на големите си сини очи към единствения мъж в стаята.

— Истина ли е това, Дани? — попита тя и посегна да хване ръкава му.

— Аз... Тъъ... Не зная — заекна Даниел, като се опитваше да я успокои, макар че още бе като зашеметен от внезапната смърт на съдружника си. — Обикновено в договорите на застрахователните компании е включена клауза да не плащат в случай на... — думата сякаш заседна в гърлото му — самоубийство — потърси помощ от сестра си. — Така ли е, Нат?

— В повечето случаи. Но не се безпокой за това, Шери — меко каза Натали. — По всяка вероятност ще се окаже, че е било злополука — тя наистина смяташе така, като се основаваше на опита си като частен детектив, както и на мъдростта, почерпена от баща ѝ, прекарал шестнадесет години на служба в полицията в Минеаполис. Обикновено най-простата версия се оказваше вярната. Натали се надяваше, че и в този случай ще е така.

— Наистина ли? — Шери все още гледаше Даниел в очакване на утвърдителен отговор.

— Щом Нат го казва, значи е вярно — той я потупа по ръката, все още стискаща ръкава му.

— А в същото време един абсолютно непознат притежава средствата, които би трябвало да подсигурят бъдещето на Шери! — гневно избухна Барбара.

— Но той не е абсолютно непознат — възрази Натали. — Нали ви е син?

— Да, но не съм го виждала от десет години — отсече Барбара. — А също нямах представа, че двамата са се срещали... Нито пък, че Рики е заемал пари от него.

— Но защо Рики ще взема на заем пари от брат си? — попита Натали.

— От природения си брат! — поправи я Барбара. — Нямам никаква представа.

— Адвокатът каза, че Рики е взел заем, за да финансира предвиданото разрастване на „Галаксиз“. Приписал е своите акции на брат си... Природения си брат... — бързо се поправи Шери, като

хвърли поглед към Барбара. — Като... Тъъ... — хубавото ѝ чело се сбърчи. — Май се наричаше „допълнителна гаранция“.

— Разрастване ли? — изгледа брат си Натали.

— Рик смяташе да увеличи средствата за реклама. Казваше, че е настъпил моментът да направим нещо, което наистина да привлече вниманието на клиентите, ако искаме да се заемем със сериозен бизнес. Нали знаете — огромни ярки плакати в най-популярните видео списания, участие в някой от панаири за видео игри и други подобни... — Даниел не говореше особено уверено. С финансовите въпроси на „Галаксиз“ се занимаваше изключително Рик. Даниел бе експертът по създаването на електронните игри, които корпорацията предлагаше.

— Добре, ако е имал нужда от пари, можел, е да ги вземе от мен — изфуча Барбара. — Защо не ми е казал?

— Не зная — отвърна Шери.

Но Натали много добре се досещаше за причината. Ако бе взел пари от майка си, това би означавало да бъде принуден да играе по нейната гайда. А Рик Пейтън очевидно не бе толкова глупав.

— Значи — върна се тя към първоначалната тема — искате да проуча сина ви. А след това — разпери ръце — какво?

— Искам да намерите *нещо* за него — безцеремонно заяви Барбара. — Нещо, чрез което аз, тоест ние — поправи се тя, като се усмихна на Шери — да го принудим да се откаже от тези акции в полза на Шери, на която принадлежат по право.

„За да можеш ти да ги контролираш“ — мислено добави Натали.

— Сигурно няма да е чак толкова трудно — продължаваше Барбара. — Лукас беше непоправимо дете, а като порасна, стана още по-лош. Бягаше от училище, обираше магазини, веднъж дори го хванаха на задната седалка на някаква кола с леко момиче — тя махна несъществуваща пращинка от ревера на скъпото си черно сако. — Ние с баща му дори бяхме готови да го дадем в поправителен дом, но той ни спести това главоболие, като избяга.

Безчувствена кучка, помисли си Натали, която неволно започваше да изпитва симпатия към непознатия Лукас. Никой, без значение колко „непоправим“ беше, не заслужаваше майка като Барбара Пейтън.

— Съмнявам се, че заплахата от публично разгласяване на няколко юношески лудории би накарала някого да отстъпи пред подобно... — Натали се поколеба, сетне реши да не смекчава думите си. — Изнудване — любезно завърши тя.

— Хората не се променят. Още на седемнадесет Лукас беше негодник, луда глава и женкар. Не се съмнявам, че си е останал такъв. Ако се поразровите достатъчно усърдно, госпожице Бишоп, ще намерите *нещо*, което дори Лукас би се срамувал да стане обществено достояние...

ВТОРА ГЛАВА

Лукас Синклер стоеше на верандата, точно зад откренатите плъзгащи се врати и слушаше хулите на майка си. За него бе изненада, че след всички тези години думите ѝ все още можеха да му причинят болка. Макар и не така дълбока, както когато бе на седемнадесет. Нито когато на двадесет и шест бе взел отпуск от флота, за да доведе у дома младата си съпруга. Напразно се бе надявал, че майка му — тогава вдовица с още един невръстен син — също като него с радост ще пожелае да се помирят. Не, нищо не би могло отново да го нарани тъй силно. И все пак...

Той вдиша няколко пъти дълбоко, докато потисне задушавания го гняв. Сетне разтегна устни в усмивка, разтвори завесите и тихо пристъпи в стаята.

Бе възнаграден от стреснатия вид на майка си. Зениците ѝ се разшириха, устата се отвори, а лицето ѝ побеля като платно. Той зачака, дебнещ като хищник, докато другите се обърнаха да видят какво бе накарало Барбара Пейтън да пребледнее като призрак. Сексапилната малка блондинка реагира първа. Главата ѝ се завъртя тъй бързо, че косата падна на бузата ѝ. Лукас огледа присъстващите. Сетне леко кимна на вкаменената жена, седнала зад бюрото, където за последен път бе видял природения си брат.

— Здравей, майко — каза той със студена усмивка.

Последваха цели петнадесет секунди напрегната тишина. Всички бяха застинали неподвижно и очакваха да видят какво ще се случи. Е, явно дъртата кучка бе поне наполовина права, помисли Натали, втрещена в непознатия. Безспорно Лукас беше луда глава. Благодарение донякъде на баща си, който на времето си също бе имал гореща кръв, както и на мъжете, които бе срещала като детектив, тя познаваше много добре този тип хора. Лукас Синклер притежаваше всички отличителни белези на агресивен мъжкар. Тъмнокестенявата коса, подстригана малко по-късо, отколкото изискваше модата, издаваше миналото му във Военноморския флот. Носът му бе изкривен

по начин, подсказващ, че е бил чупен — при това вероятно неведнъж. Погледът на изумително бледозелените очи бе циничен и обигран, усмивката — хладна и иронична. Но повече от всичко за неговия нрав говореше позата му. Това бе стойка на закоравял побойник — на пръв поглед небрежно отпуснат, а всъщност нащрек и готов на всичко.

Определено е луда глава, повторно си каза Натали, и се запита дали майка му бе права за женската част. Вероятно да. Строгото му интересно лице, широките рамене на боксьор и предизвикателната поза определено бяха по-привлекателни за много жени от лъскавата външност на някое конте. Включително и за мен, тайно си призна Натали, като прокле отвратителната си, макар и добре прикрита слабост към нахаканите мъже със стоманен поглед от типа на Клинт Истууд.

Най-после Барбара Пейтън наруши напрегнатата тишина, като демонстративно се облегна в креслото:

— Какво правиш тук? — въпросът бе зададен с такъв тон, сякаш бе дошъл да открадне сребърните прибори.

Хладната усмивка на Лукас не трепна.

— Предполагам, поради същата причина, заради която и ти си тук. За да отдам последна почит на Рик.

— По-вероятно, за да откънеш наследството — отвърна майка му.

— Вече казах, че мотивите за посещението ми са същите като твоите — демонстративно пренебрегна яростния ѝ поглед и се пресегна да докосне рамото на Шери, която подскочи като ужилена.

— Съжалявам — този път гласът му прозвуча изненадващо меко. — Ужасно съжалявам за загубата — устните на Шери затрепераха. — Аз самият едва бях започнал да опознавам Рик — продължи Лукас, като се молеше Шери да не избухне в истеричен плач. Тя бе тъй женствена, а в модерния свят бяха останали твърде малко истински жени. — Но той ми харесваше — това не бе съвсем вярно. Някои черти от характера на Рик изобщо не му допадаха. В момента обаче това нямаше значение. — Искам да те уверя, че няма да се наложи да продаваш нищо, за да се издържаш — хвърли подигравателен поглед към майка си, — независимо какво ще се случи.

— Благодаря ти — Шери изтри сълзите си и се усмихна, успокоена от думите му.

— Това означава ли, че ще прехвърлиш акциите на нейно име?
— попита Барбара.

— Не, майко — презрителният му глас изненадващо контрастираше с успокоителния тон, с който до преди малко бе говорил на Шери. — Рик е имал причина да ми ги завещае. Преди да предприема каквото и да било, смятам да открия каква е тя — той заобиколи дивана и подаде ръка на Даниел. — Аз съм Лукас Синклер. Явно ще бъдем съдружници, поне за известно време.

— Да, така изглежда — Даниел стана и хвърли поглед към Натали, преди да се реши да поеме протегнатата ръка. — Приятно ми е да се запознаем — добрите му обноски бяха надделели над предпазливостта.

— Бих искал да се бяхме срещнали при различни обстоятелства — подхвърли Лукас, забелязал неспокойния му поглед, отправен към неговата... приятелка? Съпруга? Обърна се към непознатата блондинка, която дръзко го наблюдаваше иззад дебелия стъкло на очилата си. — А вие сте? — безцеремонно попита той, класифицирайки я като поредния екземпляр от напористите агресивни жени. Също като бившата му съпруга. И като майка му.

Блондинката стана и му подаде ръка с премерен, делови маниер, потвърждаващ впечатленията му.

— Натали Бишоп. Сестра на Даниел — поясни тя, след което изпита желание да се оцъпи, задето се бе поддала на внезапния глупав порив. Изобщо не й пукаше дали Лукас знае, че е женена или не!

Значи е негова сестра, каза си Лукас. Изпита задоволство от този факт. Пое ръката ѝ и същевременно я огледа. Погледът ѝ, кръстосан с неговия, бе твърд и пряк, изпълнен с неприкрито любопитство. Ръкостискането ѝ бе по мъжки здраво. Но едва достигаше рамото му, въпреки невероятно високите токове. Очите ѝ зад фасадата от хладно равнодушие бяха големи, меки и кафяви като на кокер шпаньол. Ръката ѝ, въпреки твърдостта си, бе малка и нежна. Отгоре на всичко бе сложила парфюм с женствен аромат на цветя, примесен с чувствено тръпчив ориенталски дъх, несъмнено предназначен да омайва мъжете.

По дяволите, не е честно, кисело си помисли Лукас. Защо трябваше да изглежда точно като момичетата, които най-силно го привличаха? Модерните феминистки, увлечени да правят кариера, не

биваше да имат нищо общо с идеала му за жена, която би желал да има в леглото си.

Натали погледна към ръката си, за да го подсети, че я е задържал прекалено дълго, като не успя да сдържи изумлението си — на опакото на дланта му имаше татуировка. От маншета на снежнобялата му риза се подаваше плоската глава на красива смъртоносна кобра с изваден раздвоен език. Още един спомен от бурното му минало във флота. По гърба на Натали премина лека тръпка, която достигна най-женствените дълбини на тялото ѝ. О, не, мислено изстена тя, като опита да отрече, че е изпитала каквото и да е. Обаче беше безсмислено. Въпреки често декларираното възхищение към толерантните и чувствителни „мъже на новата епоха“, винаги бе изпитвала непреодолимо влечение към мъжете, излъчващи арогантност. Обезпокоена, тя рязко издърпа ръката си.

— Откъде разбрахте за акциите? — попита Натали, като опита да заглади впечатлението от озадачаващата си реакция.

— Моля? — изръмжа той, като същевременно се запита каква ли неприятност щеше да му навлече тя. Жените като нея винаги създаваха неприятности, особено на мъже като него.

— За акциите — Натали се почувства крехка, беззащитна и безпомощно женствена, застанала срещу него, пронизвана от гневния поглед на бледозелените му очи. — Ние научихме за завещанието на Рик едва преди малко. Откъде сте разбрали, че сте съдружник на Даниел?

— Очевидно е подслушвал — гадно подметна Барбара и посочи към остъклената врата.

— Отчасти — призна Лукас, най-после успял да откъсне поглед от Натали. Независимо от външността си, сексапилната малка Натали Бишоп не бе неговият тип! — Обаче господин Кемп беше оставил съобщение на телефонния ми секретар, в което казваше, че тъй като аз съм основният наследник, вероятно бих желал да присъствам на прочитането на завещанието — той млъкна. — Тогава научих за смъртта на Рик.

— Дрън-дрън! — внезапно избухна Барбара. — Хайде де, тогава си научил за смъртта му! — тя стана и се надвеси над бюрото, като подпря ръце на блестящата му повърхност. — Всъщност смятам, че ти си организирал всичко!

Даниел онемя. Натали замръзна, шокирана от думите на Барбара.
— Организирай? — наивно повтори Шери. — Какво да е организирай?

— Да, ма... — Лукас млъкна, неспособен да я нарече „майко“. — Да — продължи той с тих заплашителен глас, — кажи ни, какво според теб съм организирай?

— Мисля, че се изразих достатъчно ясно.

— Хайде, разсмей ме — тихият му, подозрително спокоен глас накара Натали да настръхне. Барбара леко се отдръпна назад. — Назови нещата с точните им имена, за да не остане у никого и сянка от съмнение.

Барбара Пейтън отстъпи назад, сякаш внезапно загубила дар слово. В същото време Лукас пристъпи крачка напред.

— Е? — запита той. — Всички чакаме.

— Добре — Барбара предизвикателно вдигна глава. — Ще го направя! Не е тайна, че Рики загина при... — конвулсивно пое дъх — при загадъчни обстоятелства и...

— Загадъчни ли? — прекъсна я Шери. — Нямахте нищо заг...

Даниел предупредително сложи ръка на рамото ѝ.

— При загадъчни обстоятелства — продължи Барбара, без да обръща внимание на забележката на снаха си. — На пътя нямаше следи от поднасяне на колата. В кръвта на Рик не бяха открити алкохол или опиати — нищо, което да подсказва, че станалото е било просто нещастен случай.

— Тогава какво е било? — попита Лукас.

— Полицията смята, че е било самоубийство.

— Не! — възрази Шери. — Било е нещастен случай.

— А според теб какво е било? — тихият глас на Лукас иззвънтя заплашително като сабя, изтеглена от ножницата. Бледозелените му очи горяха. Тялото му бе изпънато като на хищник, готов за нападение.

Натали възпря внезапния си порив да се скрие някъде. Убийство? Дали Барбара щеше да се осмели да изрече думата?

Разбира се, това бе пълна глупост. И все пак... Натали не можеше да пренебрегне детективския си опит. Алчността бе силен мотив за много престъпления. Но убийство? Тя изпита странно нежелание да свърже подобно предположение с Лукас Синклер, колкото и опасен да изглеждаше.

— Самоубийство — каза накрая Барбара. — Мисля, че се е самоубил.

Натали най-сетне изпусна дъха си, несъзнателно задържан досега.

— Но смятам, че и ти имаш пръст в него — добави Барбара Пейтън, с което сложи край на всеобщото облекчение. — Че по някакъв начин си го подтикнал към тази стъпка.

Широките рамене на Лукас се свиха, сякаш го бяха ударили.

— Да съм го подтикнал?! — той стовари юмруци върху бюрото и се надвеси над него, сякаш се канеше да го прескочи. — Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Барбара се сви под яростния му поглед. Пръстите ѝ така се вкопчиха в облегалката, че кокалчетата им побеляха.

— Точно така — упорито настоя тя. — Предполагам, че си му заел онези пари, като добре си знаел, че той никога няма да може да ти ги върне. След това си го преследвал и си го изнудвал, докато си го довел до умопомрачение. Шери каза, че напоследък е бил разсеян, потиснат и...

— Мислиш! — имитира я Лукас. — И знаеш ли защо мислиш така... *майко*? — думата бе изречена с невероятна болка и гняв. — Защото точно така би постъпила *ти*!

Барбара скочи, така рязко, че избута креслото назад.

— Но не аз съм го направила, а ти! Ти си го докарал до самоубийство!

— Не! — Шери се изтръгна от ръката на Даниел и се хвърли напред. — Не, Рики не се е самоубил!

Лукас реагира, преди някой от останалите да успее да помръдне. Той се извърна и хвана Шери, преди да е направила и две крачки. За момент тя опита да се освободи, сетне безсилно се отпусна на гърдите му и избухна в плач.

— Не е самоубийство — повтори тя през сълзи. — Било е случайност... Случайност!

— Да — Лукас нежно я прегърна, внимателно обхвана тила ѝ с голямата си татуирана ръка и я залюля, сякаш бе дете. — Било е случайност — напевно повтори той, като се надяваше да е прав. Сетне мислено се закле да открие кой има пръст в смъртта на брат му, ако действително съществуваше виновник.

Телефонът рязко иззвъня. Барбара автоматично посегна към него.

— Тук е Барбара Пейтън — тя подаде слушалката на Натали. — За теб е.

Натали предпазливо пристъпи към телефона, без да откъсва поглед от Лукас и Шери.

— Ало? Татко? Защо звъниш... Сигурен ли си? Не — поклати глава. — Съжалявам, татко. Значи си сигурен. Да, ще им кажа — пресегна се и много внимателно остави слушалката.

— Беше баща ми — съобщи тя, вперила очи в телефона. — Обади се от полицейския участък. Завършили са огледа на колата.

— И? — напрегнато запитва Лукас.

— Не е било самоубийство.

— Слава Богу!

— Колата на Рик е била умишлено повредена — тя погледна Лукас Синклер право в бледозелените очи. — Полицията смята, че е бил убит!

ТРЕТА ГЛАВА

— Хайде, татко, това не е чак толкова поверително! — настоя Натали, седнала с кръстосани крака върху бюрото на баща си. — Обещавам, че всичко ще си остане между нас.

— Ами Барбара Пейтън? Разбрах, че те е наела да проучиш миналото на сина ѝ — Натан Бишоп изглежда дъщеря си строго. — Работата намирисва на изнудване.

— Знаеш много повече, отколкото казваш, татко.

— Да — той отмести поглед към папката на бюрото си.

— Значи ще ми помогнеш — тя се наведе към него с намерението, ако се наложи, да пусне в действие целия си чар. — Нямахте да те моля за това, ако не беше важно.

— Знаеш, че не е редно изобщо да ме молиш — раздразнено отвърна баща ѝ с поглед, забит в папката. — Без значение по каква причина.

— Наистина е много важно, татенце — подкупващо продължи тя.

Натан Бишоп я изгледа изпод гъстите си побелели вежди, без да вдига глава.

— Причината ти изобщо не ме интересува — повтори той.

— Но... — изправи се тя.

— Без „но“, малко момиченце — тежко въздъхна, за да покаже на дъщеря си колко е досадна и колко е толерантен той към нея. — Прекрасно знаеш, че досиетата от преди навършване на пълнолетие не могат да бъдат отваряни без съдебно решение. А ти нямаш такава...

— Засега.

— ... защото веднага щеше да го размахаш под носа ми, вместо да се опитваш да минеш метър, като изнудваш стария си баща.

Натали дори не направи опит да си придаде разкаян вид, задето я бяха уличили в злоупотреба с чара ѝ. Твърдо вярваше, че всеки трябва да използва оръжията, които притежава.

— Ако поискам, ще получа разрешение — твърдоглаво настоя тя.

Баща ѝ поклати побелялата си глава.

— Не ми се вярва. Никой уважаващ себе си съдия няма да ти разреши да отвориш нечие засекретено досие само за да задоволиш любопитството си относно някого, за когото предполагаш, че може да има нещо общо с убийството на брат си. А ако разбере, че някой все пак ти е дал такова разрешение — очите на лейтенант Бишоп предупредително проблеснаха, — ще се постарая добре да го наредя. Както и теб.

— Но аз искам не да задоволя любопитството си — защити се Натали, като хитро насочи вниманието на баща си към по-малкия от двата гряха, в които я бе обвинил. — И не съм споменала, че той има нещо общо с убийството на брат си. Само щях да проуча личността му — продължи тя и приглади полата на сиво-синия си костюм. — И то съвсем законно. В края на краищата, той ще бъде съдружник на Даниел. Поне за известно време — обвиняващо изгледа баща си. — Мислех си, че на теб самия би трябвало тази мисъл да ти е минала през ума. Знаеш какъв е Даниел.

— И затова вече съм се осведомил за личността на този твой Лукас.

— Той не е *моят* Лукас — бързо го поправи Натали. — Не ме гледай така, татко. Интересът ми към Лукас Синклер не се простира по-далеч от връзката му с нашия случай — излъга тя. — Затова престани с подмятанията си.

— Какви подмятания? — невинно попита баща ѝ. Натали го измери с поглед, който говореше, че той много добре знае за какво става дума. — Е, не можеш да кориш стария си баща, задето храни надежди — промърмори той. — Дъщеря ми е вече на двадесет и шест, а все още няма кой да се грижи за нея.

— Да се грижи по начина, по който Кевин се погрижи за Андреа ли? — хапливо парира тя. Натан Бишоп тъжно я погледна, припомнил си бившия съпруг на по-голямата си дъщеря.

— Не се безпокой за Андреа. Преди теб тя ще си намери някой по-добър от онова презряно влечуго.

— Нямам нужда от никой, който да се грижи за мен! — запита се защо изобщо се горещи. Отдавна спореха на тази тема, и никой нямаше намерение да отстъпва. — Нито пък Андреа.

— Всички жени имат нужда от някого, който да се грижи за тях.

— Не те слушам! — тя запуши уши с ръце.

Баща ѝ отвори уста, за да каже още нещо, но се отказа. Вместо това се пресегна и плъзна папката по издрасканото бюро към дъщеря си.

— Е, можеш да погледнеш — подкани я той.

Натали махна ръце от ушите си.

— Искаш да кажеш, че това е неговото досие?! — възкликна тя.

Баща ѝ кимна.

— Ах, ти, стара лисицо! — грабна папката и бързо я разтвори. — Но тук няма кой знае какво!

— Има достатъчно.

— Хм — настани се по-удобно на бюрото и зачете. — Две глоби за неправилно паркиране. Плюс две явявания в съда за... О, като компютърен експерт на областната прокуратура! — очите ѝ бързо пробягаха по страницата. — Изглежда чудесно ще си паснат с Даниел — с облекчение се усмихна. — Все пак досието му не е кой знае какво.

— Продължавай да четеш — посъветва я баща ѝ.

— Всъщност това е невероятно досие.

Тя замислено го изгледа и обърна следващата страница.

— Девет години служба във Военноморския флот. Шампион по бокс на дивизията. Два пъти е ходил като доброволец във Виетнам. Повишен в чин капитан. Три „Пурпурни сърца“ и една „Сребърна звезда“. Медали за отличие в службата. Впечатляващо — отбеляза, като се стараеше да не изглежда чак толкова впечатлена. Но не успя. Героите винаги развихряха въображението ѝ.

— Когато Сайгон паднал, Лукас здравата загазил — допълни баща ѝ. — Бил тежко ранен, докато товарел бежанци в евакуационен хеликоптер. Все пак успял да ги измъкне живи.

Натали хвърли поглед към баща си над ръба на папката.

— Тук не пише такова нещо.

— Звъннах на един стар приятел във Вашингтон.

— О, разбирам! Значи ти можеш да използваш връзките си, за да се добереш до нечие досие, обаче аз — не!

— Военните досиета не са засекретени.

— Но не са и обществено достояние.

Баща ѝ сви рамене.

Натали продължи да чете досието на Лукас Майкъл Синклер:

— След Виетнам е завършил компютърни технологии, след което е постъпил на служба в разузнаването като... — отново вдигна поглед от папката. — Та тук има цял абзац, който е напълно заличен!

— Има неща, до които дори старият ти баща не може да се добере.

— Да не би да е изпълнявал свръхсекретни шпионски задачи?

— Може би.

— Тайни послания и среднощни явки? — продължи Натали, неволно заинтригувана. — Контраразузнавателна дейност в КГБ или нещо подобно?

— Ти приличаш на брат си повече, отколкото предполагам — развеселен забеляза Натан.

— Ха, цял Джеймс Бонд — агент 007, упълномощен да... — усмивката ѝ се стопи — ... убива?

— Всъщност, ти си по-близо до истината, ако си представиш как „агент 007“ декодира компютърни криптографии в някой задушен офис без прозорци — изрече нечий глас точно до ухото ѝ. Натали се извърна така рязко, че едва не падна от бюрото. Лукас се пресегна и небрежно я хвана за лакътя, за да я подкрепи.

— Какво правиш тук? — попита тя и издърпа ръката си. Папката полетя от бюрото и се приземи край стола на баща ѝ.

— Бях поканен — любезно отвърна той, като полагаше усилия да не зяпа краката ѝ твърде очевийно. Те бяха ужасно дълги за толкова дребно създание, а позата ѝ на бюрото ги излагаше на показ по начин, от който дъхът му спираше.

— Поканен от кого? — подозрително попита Натали, като потисна порива да придърпа полата до коленете си.

— От мен, малко момиченце — отвърна Натан и се наведе да вдигне папката.

Натали се намръщи. Мразеше баща ѝ да я нарича „малко момиченце“, а да го прави пред Лукас бе направо излагащо!

Но мъжете сякаш не забелязваха нацупения ѝ вид. Те вбесяващо си приличаха — и двамата бяха изпълнени с мъжка предизвикателност и твърдо вярваха, че мястото на жената е вкъщи, под мъжко владичество.

— Чух съобщението, което сте оставили на телефонния ми секретар, сър — каза Лукас. — Искали сте да говорите с мен при първа

възможност. И така, ето ме тук.

— Нямаше нужда да изминавате целия път дотук, капитан Синклер — Натан се облегна на стола. — Мисля, че можехме да изясним всичко и по телефона.

— Вероятно — съгласи се Лукас. — Аз обаче имам няколко лични въпроса, на които бих искал заедно да потърсим отговор. И, моля ви, наричайте ме само Лукас Синклер, сър — добави той и протегна ръка. Кобрата подаде глава от маншета му. — Не са се обръщали към мен с „капитан“ повече от десет години.

— Лукас — кимна Натан и се изправи, за да поеме протегнатата ръка. — А за един офицер от Военноморския флот аз съм просто Нат. Е, заповядайте, седнете — изглежда дъщеря си, сякаш едва сега бе забелязал, че все още е на бюрото му. — Слез оттам, Натали — каза той с добродушно раздражение — и изчезвай оттук. С Лукас ни предстои да обсъдим насаме някои служебни въпроси.

— Можеш да говориш и пред мен — Натали му се усмихна подкупващо и откъсна поглед от татуировката на Лукас. — Аз няма да ви преча.

— Повтарям — служебни въпроси — наблегна Натан, — които не са твоя работа.

— Те са точно толкова моя работа, колкото и... — възмутено поде тя, но внезапно млъкна, усетила ръцете на Лукас около талията си.

— Позволете ми — каза той и я повдигна от бюрото, сякаш бе перце. За един кратък миг телата им се докоснаха. В тях като мимолетна искра припламна изкусителният трепет, който можеше да се породи само между мъж и жена.

Ала никой от тях, за нищо на света не би го признал.

— Добре — сърдито каза Натали, като едва прикриваше смущението си, — в такъв случай си тръгвам — тя предизвикателно изгледа баща си. — И другаде мога да получа информацията, която ми трябва — това бе скрита заплаха, а същевременно и напомняне, че жената, която той пренебрежително наричаше „малко момиченце“, имаше свои методи и средства за постигане на целите си.

— Няма да е толкова лесно, колкото си мислиш — заяви баща ѝ. — Джефриз вече не работи в отдел „Архиви“.

Натали повдигна вежди.

— Което означава?

— Последния път, когато запърха с мигли пред него, той ти беше позволил да направиш копие на едно от досиетата, които нямаш право дори да виждаш. Помислих си, че ще е в негов интерес да го прехвърля да работи на място, където ще е подложен на по-малко изкушения.

Натали се изправи в цял ръст.

— Аз не пърхам с мигли! — гневно отвърна тя, обърна се и излезе от стаята с цялото достойнство, което можеше да демонстрира жена, покачена на осемсантиметрови токове.

Натали профуча по коридорите към отдел „Архиви“, за да се убеди, че Джефриз действително вече не работи там. Зад бюрото седеше възрастна служителка, която изобщо не би се поддавала на многобройните стратегии, използвани за измъкване на информация. Натали дори не се опита да разговаря с нея. Вместо това се запъти към картотеката с общинските архиви с намерението да потърси документи за Лукас Майкъл Синклер, които бяха обществено достъпни. Бе решена да намери за него нещо, което, както казваше майка му, да го накара да пожелае земята да се разтвори и да го погълне.

Но за трите часа, прекарани в ровене из папките, не бе открила нищо съществено. Лукас Синклер, роден през един зимен ден в Методистката болница, бе едро бебе, тежко четири килограма и половина. Майка му беше работила като секретарка в „Пейтън Офис Сърплай“, баща му беше безработен конструктор. Съдейки по бракоразводното удостоверение, от чиято дата се виждаше, че тогава Лукас е бил само на осем месеца, и от нередовно изплащаните суми за издръжка на детето, изглежда Барбара Синклер — бъдещата Пейтън — имаше основателни причини за отношението си към мъжете.

Досието на Лукас след шести клас липсваше, а сведенията в архива от периода след юношеските му години не ѝ разкриха нищо ново. Но Натали упорито продължаваше да си отбелязва оскъдната информация.

Той беше регистриран като републиканец.

Всяка година си изваждаше риболовен билет.

Притежаваше шлеп, моторна лодка със средни размери, снегомобил и джип чероки, модел осемдесет и осма година.

Плащаше в срок всичките си данъци и такси.

Бе едноличен притежател на компанията „Синклер Секюрити“. Главното му занимание бе свързано със създаването на изключително прецизни компютърни системи, които охраняваха компютърната информация както от случайни хакери, така и от злонамерени мошеници. Също така проектираше и монтираше обикновени охранителни системи на жилища и офиси.

Изглежда бе намерил доходоносно приложение на криптографските умения, усвоени по време на работата му във военното разузнаване. Натали обаче не вярваше, че компютърните умения са единственото, което бе усвоил през тези години. Военните досиета не се засекретяваха само заради няколко разшифровки на кодове по поръчка на Чичо Сам. В онзи заличен абзац сигурно бе имало интересна информация. Би дала всичко, дори любимия си чифт обувки, за да се добере до нея!

Замислено продължаваше да прехвърля архивните картотеки, макар да не вярваше, че ще попадне на нещо наистина интересно.

Оказа се обаче, че греши.

Женен, поразена мислеше тя, докато ръката ѝ автоматично записваше информацията.

През осемдесет и първа той и някаква жена на име Мадлен Стратън бяха сключили брак. През осемдесет и втора новобрачните бяха купили скромна къща в едно от луксозните предградия на Минеаполис. През осемдесет и четвърта — о, това трябваше да се очаква! — тя беше подала молба за развод поради „несходство в характерите“ и бе получила къщата и една от двете коли, регистрирани на името на „господин и госпожа Стратън-Синклер“. Не се споменаваха за деца.

Последното, което Натали откри, бе един нотариален акт. Господин Синклер притежаваше къща в най-западната част от крайбрежието на езерото Минетока — същото езеро, край което бе домът на брат му. Според нотариалния акт къщата бе малка, но съдейки по броя на разрешителните за строеж, Лукас бе издигнал доста пристройки. Документът включваше и дванадесет акра земя край езерото.

Когато напусна сградата, вече се бе стъмнило. Беше гладна. Реши да се отбие в близката закусвалня и да хапне нещо, преди да се запъти

към „Галаксиз“. От това едва ли щеше да излезе нещо, ала можеше и да открие сред книгата на Рик Пейтън нещо, от което да добие по-ясна представа за ролята, която всъщност бе играл в живота му неговият природен брат...

Лукас напусна полицейския участък. Бе успял да убеди Натан Бишоп, че няма нищо общо със смъртта на брат си, без особени усилия. От друга страна, се бе запознал с разследванията на полицията по случая и бе абсолютно убеден, че не е било нещастен случай.

Полицаяте обаче не знаеха кой беше повредил колата на Рик и защо. Тези въпроси разяждаха Лукас. Възможно ли беше нещастieto да има нещо общо с двадесетте хиляди долара, които бе заел на по-малкия си брат миналия февруари?

Малко е да се каже, че Лукас бе изненадан, когато Рик му бе позвънил и го бе помолил да се срещнат. Не се бяха виждали повече от двадесет години. По дяволите, мислеше си Лукас, разхлабвайки вратовръзката си, докато прекосяваше паркинга към черния чероки. Та той почти бе забравил, че има брат! Би се обзаложил, че и Рик не си спомняше за него!

Едновременно бе изпълнен с подозрение и заинтригуван, когато през онзи декемврийски следобед вдигна слушалката и чу гласа, долетял сякаш от миналото му. Рик се бе държал стеснително, но сърдечно. Извини се, задето бе позвънил, ала намекна, че е крайно време двамата братя отново да се срещнат.

— Миналото лято се ожених — поясни той. — Това ме наведе на мисълта, че най-напред би трябвало да опозная роднините си.

Срещаха се няколко пъти в барове и ресторанти. Накрая Рик го покани в дома си. И двамата притежаваха достатъчно здрав разум, за да избягват да говорят за майка си. По-малко от три месеца след първата им среща Рик спомена за заем. Лукас веднага се досети, че е бил манипулиран. Реши обаче да не го прави на въпрос. Отчасти защото не му липсваха пари — бизнесът с охранителните системи вървеше твърде добре. А отчасти и заради чувството за вина, че толкова дълго бе отбягвал по-малкия си брат, който — за разлика от него — бе получил цялата обич на майка им. Въпреки това, колкото и странно да звучеше, Лукас усещаше, че в края на краищата е по-

щастлив от брат си. Бе успял да избяга и да се опази от ужасното влияние на Барбара, като същевременно беше станал истински мъж. Рик обаче не бе успял да се пребори за независимостта си.

Лукас знаеше, че дългът му към Рик няма да бъде изплатен, докато не изправи убиеца му пред съда.

Той отключи джипа и хвърли на седалката копринената вратовръзка, купена от „Пейсли“, и сивото си сако. Сетне се качи, запали мотора и излезе от паркинга. Офисът на „Галаксиз“ вероятно вече бе затворен. Но като нов съдружник той имаше ключ... Както и правото да прегледа компютърните файлове на брат си, за да потърси някаква информация, която евентуално би могла да хвърли светлина върху убийството му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато вечеряше на паркинга пред закусвалнята. Натали размисли и промени плановете си. Реши да използва остатъка от деня, за да посети някои от съседите на Рик и Лукас. В края на краищата, документацията на Рик Пейтън нямаше да избяга. Но хората бяха по-склонни да пускат непознати вкъщи и да отговарят на въпросите им през деня.

Натали се огледа в огледалото за обратно виждане и излезе на заден ход от паркинга. Насочи се на изток към езерото Минетока, за да посети съседите на Рик и Шери. Много пъти някоя случайна подробност, подхвърлена от съседите, ѝ бе помагала да разреши случаите, над които работеше. Тъкмо съседите обикновено забелязваха подробностите от ежедневието — разговор с непознати, нечия кола, паркирана на необичайно място, семейство, което се кара на верандата, някой, който внася голяма кутия у дома, или бидон с бензин в гаража... Всичко това можеше да изглежда незначително, докато човек не зададеше подходящия въпрос.

Обаче съседите на семейство Пейтън не успяха да ѝ помогнат особено. Не бяха забелязали нито подозрителни непознати, нито необичайни събития. Все пак един от тях бе дочул Рик да разговаря на верандата си по радиотелефона с някого, с когото изглежда не бе в много добри отношения.

— Рик наистина беше много развълнуван — разказваше човекът на Натали. — Беше някак развълнуван, нали разбирате? Май беше загубил облог, май ставаше дума за някакъв отбор по ръгби и срокът за плащането бил изтекъл. Рик обясняваше, че е бил подведен от голямата сума или нещо подобно. Не си спомням точно.

— А спомена ли някакви имена?

— Имена ли? Искате да кажете, на отбора по ръгби?

— Не — търпеливо поясни Натали. — На човека, с когото говореше.

— Не си спомням...

— Помислете — тя се приведе към него с глава, наклонена на една страна. Писалката ѝ бе насочена към внушително изглеждащия бележник в ръката ѝ. — Спомена ли изобщо някакви имена?

— Ами, мисля, че го наричаше господин Роб или Боб, или нещо подобно. Не си спомням. Бързах да се върна вкъщи, защото навън беше ужасно студено.

— Може ли да ви попитам какво правехте вие навън в... Кога точно се случи това? — деликатно го подкани Натали.

— През декември. Спомням си добре, защото навсякъде имаше коледна украса. А бях излязъл да изпуша тайно една цигара. Опитвах се да ги откажа и не исках жена ми да ме види — с отчаян вид призна човекът. — Както и да е, след два дни споменах на Рик за онзи разговор. А той ме изгледа, сякаш изобщо няма представа за какво става дума.

Не постигнах много, мислеше си Натали, докато се връщаше към колата си. Много мъже залагаха на отбори по ръग्би и губеха. Това не означаваше нищо.

В крайна сметка пътуването до езерото Минетока бе изгубено време, освен ако...

Слънцето още не бе залязло. А тъй като и без това бе дошла дотук, можеше да свърши още нещо. Тя седна зад волана на своя скромен сив форд и се пресегна към телефона. Набра собствения си номер, прослуша оставените съобщения и доволна, че няма неотложни задачи, позвъни на информационната служба. Поиска номера на Лукас. След като телефонът му звънна двадесет пъти, реши, че у тях няма никой.

Добре, помисли тя, най-после нещо да потръгне. Определено не ѝ се искаше Лукас да я хване как разпитва неговите съседи. За нещастие, когато след цели четиридесет километра най-сетне стигна до дома му, откри, че няма никакви съседи.

Дванадесетте акра от владението му бяха покрити с диворастяща гора. Домът му представляваше обикновена дървена хижа, около която под странни и живописни ъгли бяха издигнати множество постройки. Към къщата се виеше алея, завършваща пред две стъпала, издялани от разполовени дънери, водещи към тясна площадка с грубо изсечени перила. По края на площадката на плетени поставки бяха окачени три

големи саксии с подивели герании. Те бяха единственият опит за култивиране на пейзажа, оформен единствено от майката природа.

Натали, чиито планове бяха окончателно провалени, размишлява цели пет секунди над въпроса дали ще е разумно да поразгледа наоколо. От една страна, ако Лукас внезапно се върнеше, тя нямаше избор, освен да признае защо е дошла тук. Освен това облеклото ѝ не бе подходящо за разходка из горите. От друга страна, най-лошото, което можеше да ѝ се случи, ако Лукас я завареше тук, бе да я изхвърли от своята собственост.

Къщата не изглеждаше гостоприемна. Над прозорците бяха спуснати плътни завеси. Нямаше куче, което да я посрещне с лай. Може би той използваше къщата само като вила. В такъв случай бе малко вероятно да се появи тъкмо сега.

Натали слезе от колата и закрачи по неравната пътека, като се надяваше, че входната врата е отключена. Оказа се обаче, че се лъже. Без да се отчайва, тя заобиколи къщата откъм езерото. Озова се на широка веранда, изградена на няколко нива, и опита да отвори плъзгащите се врати, като напъна силно няколко пъти, преди да се убеди, че и те са здраво заключени.

— По дяволите! — изруга Натали, пожелавайки за миг баща ѝ да не бе възпитал у децата си такова силно уважение към закона. Сетне въздъхна, обърна се и се загледа в тъмното езеро. Опитваше се да реши какво да предприеме. Във водата имаше тесен пристан с избелял навес, под който се поклащаше стара, ала грижливо поддържана моторна лодка. Без да си дава сметка какво точно очаква да открие, Натали внимателно се спусна по каменистата пътека към езерото. Но когато стъпи на плаващия пристан, внезапно осъзна колко е тесен и колко опасно се поклаща под лекото ѝ тяло. Тя направи няколко предпазливи крачки, но изведнъж спря, защото тънкото ѝ токче се заклеци между дъските.

— По дяволите! — отново изруга Натали. — Днес просто не ми върви!

Внимателно се наведе и дръпна обувката си, за да види дали може да я освободи, без да я сваля от крака си. Оказа се, че няма да успее да я измъкне, без да олющи сиво-синята кожа. Наведе се още повече, за да разкопчае тънката каишка, опасваща глезена ѝ. Пристанът опасно се наклони. Изплашена, тя опита да се изправи и

разпери ръце, за да запази равновесие. Но в усилието да се задържи се олюля, размаха ръце, нададе яростен вик и най-сетне падна по лице във водата. Точно преди да полети към водата бе усетила как токът на обувката ѝ се чупи...

Лукас разбра, че край езерото има някой тридесет секунди след като Натали бе подкарала по дългата лъкатушеща алея. На входа, под чакълената настилка бе скрит датчик, който веднага изпрати сигнал към специалното му джобно алармено устройство.

Лукас не се разтревожи особено. И без това караше към къщи. А понякога се случваше някой заблуден пътник да се озове на неговата алея в търсене на нечия къща или мислейки, че пътят е обществен, въпреки табелката, която бе поставил. Той даде повече газ и натисна съответния код на аларменото устройство, за да спре тихото настойчиво писукане.

Не след дълго Лукас чу нов сигнал, показващ, че пред входната врата е застанал човек. Предположи, че някой се е заблудил и иска да попита за пътя. Обаче след минута-две аларменото устройство отново записука. Този път човекът, който и да бе той, се бе опитал да отвори плъзгащите се врати откъм задната част на къщата.

Явно не беше заблуден пътник. Лукас натисна газта докрай. Спря по средата на алеята така, че да не се вижда откъм къщата. Тихо заобиколи джипа, отвори задната врата и извади дълга пушка. Сетне, безшумно и грациозно като ловуваща пантера, пое към къщата с бърз свободен бяг. Но само след миг спря, забелязал сивия форд на Натали. В същия момент джобната аларма отново записука — съобщаваше, че някой е стъпил на пристана. Той нетърпеливо го изключи.

— Проклетата и любопитна...

Изведнъж се чу вик, последван от плясък на вода. Лукас отново затича и заобиколи къщата тъкмо навреме, за да види как Натали се изправя — плюеща и залитаща, от тинестата зеленясала вода на езерото. Стилната ѝ прическа бе увиснала на слепени кичури, падащи по лицето и врата ѝ. По скъпия ѝ сиво-син костюм се стичаха струи вода. Платът бе плътно прилепнал по извивките на тялото ѝ. Очилата ѝ комично се поклясаха, увиснали на едното ухо.

Лукас не успя да сдържи широката си усмивка. Това ще е за урок на дребната сексбомба, каза си той и постави предпазителя на пушката. Сетне я метна на рамо и закрачи към езерото с намерението добре да се позабавлява за сметка на неканената си гостенка.

Натали се бяхтеше в плитката вода, без да съзнава, че я наблюдават. С една ръка отметна мократа коса от очите и нагласи очилата си, докато с другата махаше из въздуха, за да запази равновесие, пристъпвайки несигурно със съсипаните си обувки по песъчливото дъно. На два пъти се спъна, като втория път отново падна във водата и едва успя да сграбчи очилата си, за да не потънат. Накрая застана на ръце и колене, като най-послед се почувства стабилно във водата. Реши, че ще ѝ бъде по-лесно да пропълзи останалата част от разстоянието до брега.

— Това може би е единственото умно нещо, което си направила днес — Лукас замълча за по-голям ефект. — Малко момиченце.

Натали замръзна и повдигна глава — все по-нагоре и по-нагоре, докато съзря през мокрите си очила насмешливо проблясващите очи на последния човек, когото би желала да види тъкмо сега. От устата ѝ неволно се изплъзна цветиста ругатня.

— Знае ли татенцето ти, че говориш такива неща?

Натали отново изруга и се изправи на колене, за да може да го изгледа гневно от по-благоприятна позиция. Но това не промени особено нещата. Той продължаваше да стои небрежно на брега, праметнал пушката през рамо. Дори кобрата, татуирана на дясната му ръка, сякаш ѝ се присмиваше. Натали присви очи.

— Можеш поне да ми помогнеш да се измъкна оттук — остро каза тя и протегна ръце към него.

— Сама си влязла там и сама ще се измъкнеш.

Ръката ѝ гневно плесна във водата, вдигайки пръски, които достигнаха върховете на блестящите му обувки от телешка кожа.

— Добре, много хубаво — седна на хълбок и прехвърли крака пред себе си. Сетне подпъхна полата между коленете си, за да не се повдига от водата, и се помъчи да разкопчае мокрите каишки на някога красивите си сиво-сини обувки. — Знаеш ли, изобщо не е смешно! — гневно процеди тя, отново дочула гърления му смях.

— Оттук обаче изглежда смешно. И то много.

Натали ядно го изгледа над изцапаните очила и продължи опитите да свали обувките си.

— Това да ти е за урок — дружелюбно подхвърли той. Запита се кога ли тя щеше да забележи, че полата, стисната между хубавите ѝ колене, не може да скрие кой знае колко, след като ги бе вдигнала до гърдите си. — Навлизането в чужда собственост и опитът за взлом са противозаконни.

— Не съм извършила никакъв взлом — надуто отвърна Натали и хвърли едната си обувка на брега. — Дойдох да поговоря с теб — импровизира тя. — Когато никой не ми отвори, реших да видя дали не си в лодката.

— След като опита да насилиш плъзгащите се врати на верандата.

Натали замръзна и вдигна поглед.

— Кой твърди подобно нещо?

— В мига, в който стъпи на алеята, разбрах, че тук има някой. Първо опита да отвориш входната врата, след това заобиколи къщата — поясни той. Натали го изгледа невинно, сякаш нямаше представа за какво става дума. — Забрави ли, че съм експерт по компютърни охранителни системи? — продължи Лукас. — В къщата е монтирана алармена инсталация. А също и на алеята, и на пристана. Ако беше стъпила в лодката, щеше да се вдигне страхотна врява. Тя е свързана със сирена, която може да бъде чута чак от другия край на езерото.

Натали престана да се занимава с каишката на другата обувка, все още, без да съзнава, че бедрата ѝ се виждат идеално. Тясната ивица на бикините ту се мяркаше, ту изчезваше от погледа на Лукас.

— Искаш да кажеш, че ти си виновен за това, което ми се случи? — възмутено попита тя. — Да не би пристанът да е устроен така, че да хвърля хората във водата?

— Не. Виновна е собствената ти непохватност — неспособен да издържа повече гледката, той се пресегна, хвана глезена и дръпна крака ѝ към себе си. От рязкото движение Натали падна назад и се задържа на лакти.

— Ей, какво си въобразяваш, че правиш? — заекна тя, като се опитваше едновременно да освободи крака си и да придърпа полата надолу.

Но Лукас сякаш не забелязваше усилията ѝ.

— Просто искам да ти помогна — пъхна пръст под каишката и с рязко дръпване я скъса.

— Обувката ми! — изпищя Натали.

— За какво си се развикала? — пусна крака ѝ обратно във водата.
— И без това проклетият ти ток е счупен.

— Щях да дам обувките на поправка!

— В такъв случай, ако желаеш, могат да ти поправят и каишката
— Лукас се изправи и пусна обувката до другата. — Макар че лично аз не виждам смисъл. На мен ми приличат на курвенски обувки.

— Курвенски обувки ли!?

— Нали знаеш — от онези, които момичетата от порносписанията носят без нищо на себе си, освен усмивка.

— Ако искаш да знаеш, тези обувки струват сто и петдесет долара! Те са последният вик на...

— Значи са луксозни курвенски обувки. Хайде — протегна ѝ ръка, — дай да те измъкна оттук.

Щеше да ѝ достави огромно задоволство да откаже помощта му — „курвенски обувки“, я го виж ти! Здравият ѝ разум обаче надделя. Вече се спускаше здрач и ставаше студено. Тя протегна ръце към него и се остави да я измъкне от хладната вода.

— Ох! Почакай малко! — задърпа се Натали, когато той я повлече след себе си по пътеката.

— Сега пък какво има?

— Боса съм, в случай, че не си забелязал!

Лукас плъзна поглед по дългите ѝ мокри крака. О, много добре беше забелязал. Той въздъхна с досада, също като баща ѝ, когато го изкарваше от търпение:

— Предполагам, че ще поискаш и да те нося?

— Разбира се, че не! Но в колата имам обувки за тенис.

— Да не би да искаш да ти ги донеса?

— Би било проява на добро възпитание — отвърна тя, без да прикрива съмнението си, че е способен на такъв жест. Лукас поклати глава отрицателно. — За Бога, защо не? — възмуцението ѝ бе искрено.

— Защото нямам намерение да те изпускам от погледа си.

— О, Господи! — въздъхна тя отчаяно. — Щом не мога да стигна до къщата, със сигурност няма да отида никъде другаде.

Лукас отново поклати глава, отказвайки да приеме аргументите ѝ.

— Е, тогава... — тя вирна глава, за да прикрие внезапно обзелата я неловкост. — Предполагам, че ще трябва да ме носиш.

Той отново въздъхна, сякаш го изнудваха.

— В случай, че те интересува, ризата ми е шита по поръчка. А ти си мокра до кости.

— Добре де, ще я дам на химическо чистене, става ли?

— О, по дяволите! — намусено промърмори той, като се гневеше на себе си, че използва всяко възможно извинение да не я вземе на ръце. — Добре, ела тук — прилекна и посочи раменете си. Явно очакваше Натали да се качи на гърба му.

— Не така! — възрази тя и отстъпи назад.

— А как?

— Нали знаеш. По обичайния начин.

— А къде да сложа пушката си?

— Ти ще носиш мен, а аз ще нося нея.

Лукас я огледа бавно и втренчено — от върха на мократа ѝ разбъркана коса и подгизналия костюм до бримката на чорапа на левия ѝ крак и босите стъпала.

— Ако смяташ, че ще ти дам да носиш оръжие, значи си поткачена, отколкото мислех — с тези думи се наведе, подпъхна рамото си под кръста ѝ и се изправи, обгръщайки с ръка задната част на коленете ѝ, за да я задържи.

Натали запищя в безсилна ярост:

— Пусни ме, питекантроп такъв! Орангутан! Ти... — млъкна за момент, за да спаси изплъзващите се очила. — Гаден флотски офицер! По дяволите! — тя с всичка сила удари широкия му гръб със свития си юмрук. — Пусни ме!

Той я плесна по задника с приклада на пушката.

— Млъкни и кротувай, иначе ще те хвърля обратно в езерото!

ПЕТА ГЛАВА

С вбесяваща лекота Лукас я пренесе по пътеката до верандата. Сетне прехвърли пушката в ръката, с която придържаше коленете ѝ, докато с другата отключи плъзгащата се врата и набра кода, изключващ алармата. Когато се наведе, за да остави пушката, Натали усети, че опасно се накланя, и сграбчи ризата му, за да не се прекатури.

Той запали лампите и тя успя да съзре от положението си с главата надолу паркета на пода и част от пъстроцветния килим. Почувства, че ѝ се завива свят.

— Вече можеш да ме пуснеш — каза тя колкото можеше по-любезно, тъй като не искаше да рискува още веднъж да я плеснат по дупето.

— След малко — той се обърна, пренесе я през още една врата и се озоваха в малък, покрит с килим, коридор. — Не искам да намокриш цялата ми къща.

— Ще я намокря, независимо дали ще ме оставиш, или...

Той мина през трета врата, леко се наведе и я остави да се смъкне на пода, плъзгайки се по тялото му. Докато тя се спускаше, голямата му ръка мина по задната част на бедрата ѝ, по ханша и гъвкавата талия, като я придържаше, за да не падне.

— ... или няма — задъхано завърши Натали. Краката ѝ се бяха озовали между неговите. Ръцете ѝ бяха опрени на силните му рамене. Пред очите ѝ се ширеха едва ли не акри от ризата, покриваща гърдите му. Тя бе мокра, където Натали я бе докоснала, и прилепваше към внушителните очертания на мускулестите му гърди и малкото изпъкнало зърно. Дали то бе така твърдо от студената влага, запита се тя, или това бе реакция на същата гореща вълна на възбуда, която внезапно я бе връхлетяла?

Лукас я отдръпна от себе си.

— В този шкаф има кърпи — рязко каза той, ядосан на себе си, задето не бе успял да потисне физическата си реакция. — Ако искаш,

вземи горещ душ. Изцеди дрехите си и ги хвърли навън. Аз ще ги сложа в центрофугата да изсъхнат.

— Няма да е необходимо — побърза да отвърне Натали. В никой случай не ѝ се искаше да се разсъблича в къщата на този мъж. — Ще ги изцедя хубаво и всичко ще бъде наред — подкрепи думите си с действия, като грабна една от кърпите в шкафа и започна да попива костюма си. — Ще трябва да те помоля за друга кърпа, за да седна на нея, докато карам към къщи, но...

— Не.

— Не? — изгледа го Натали. — Какво не? Няма да ми дадеш една от кърпите си?

— Не. Няма да те пусна да си тръгнеш толкова бързо.

— Какво искаш да кажеш? — усети как пулсът ѝ се ускорява. Но не пожела да признае, че това се дължеше на нещо повече от раздразнение, задето се опитваше да ѝ нарежда.

— Няма да си тръгнеш оттук, докато аз не ти разреша.

Сърцето ѝ заби лудо.

— Ако си въобразяваш, че си в състояние да ме задържиш против волята ми, негоднико — избухна тя, изправяйки се в целия си ръст, — жестоко се лъжеш!

— А ако ти си мислиш, че много ми се ще да се мотаеш наоколо, значи ти хлопа дъската. Но тъй като се самопокани в дома ми, няма да си тръгнеш, докато не ми отговориш на няколко въпроса.

— Няма нужда да се събличам, за да отговарям на въпросите ти! — каза тя, но рязко млъкна.

Ръката му здраво стисна дръжката на вратата.

— Изобщо няма нужда да се събличаш. Можеш да си се разхождаш колкото ти харесва в този подгизнал костюм, докато посинееш като него. Това изобщо не ме интересува. Обаче аз смятам да се преоблека в нещо по-удобно. И не ме гледай толкова нахакано, малко момиченце, защото вече взех ключовете от колата ти!

— Не ме наричай „малко момиченце“! — яростно изкрещя Натали на затръшналата се врата. — Мразя да ме наричат така... — промърмори на себе си тя.

— В случай, че решиш да проявиш малко здрав разум, на вратата има окачен халат — каза Лукас отвън. — Но каквото и да решиш да

направиш, давам ти десет минути — с тези думи той забърза към колата ѝ, за да свърши онова, което бе излъгал, че вече е направил.

Двадесет минути по-късно, затоплена от душа, със сресана коса и избърсани очила, Натали отвори вратата на банята. Бе увита от главата до петите в мека червена карирана хавлия. Пое дълбоко дъх, за да се подготви за предстоящата битка, повдигна краищата на одеянието си и закуцука по коридора към гостната. Лукас вдигна глава от папката, която четеше.

— Не си си губила времето.

— Просто си върша работата — отвърна тя, като реши да се направи на разсеяна. — Всички материали, събрани тук, са разрешени за обществен достъп — запъти се към люлеещия се стол, разположен възможно най-далеч от дивана, на който бе седнал Лукас. — Всеки би могъл да получи тази информация, ако си направи труда да поразпита.

— Но не всеки е дотам любопитен.

— Не всеки е и частен детектив! — в гласа ѝ се долавяше нескрита гордост.

— Искаш да кажеш, платен шпионин.

— Това е напълно законна професия! — остро отвърна тя, засегната от пренебрежителното му отношение към професията ѝ. Мнението му бе възмутително близко до това на баща ѝ.

Лукас изпръхтя в знак на несъгласие. Сетне отново наведе глава и запрелиства страниците на папката.

Натали повдигна босите си крака на стола и подпъхна хавлията под пръстите им. Засега можеше само да чака. Е, поне за това я биваше. Досадното изчакване не бе любимата част от работата ѝ, но обикновено даваше добри резултати. Зае се да изучава своя тъмничар, като си напомняше, че колкото повече узнае за него, толкова по-изгодна щеше да бъде позицията ѝ.

Той бе сменил костюма си на порядъчен бизнесмен — не че изглеждаше твърде порядъчен в него — със стар сив анцуг и избеляла масленозелена фланелка — вероятно реликва от миналото му във флота. Тя прилепваше към широките му рамене и гърди и се изпъваше по гладките мускули. Натали преглътна и отмести поглед. Без съмнение, ако Лукас разбереше какво въздействие оказва върху нея, нямаше да пропусне да се възползва.

Очевидно той обичаше удобството — личеше от мекия диван, големите тапицирани кресла и дискретно разположеното осветление. Тя се зачуди къде бяха компютърните му съоръжения. Единственият компютърен маниак, когото познаваше, бе Даниел. А неговият апартамент приличаше на магазин за електроника.

Лукас привърши с четенето и вдигна поглед, улавяйки я да се оглежда наоколо. Тя досущ отговаряше на определението, което така мразеше. Наистина изглеждаше крехка като момиченце, с коленете, свити под брадичката ѝ, и подпъхнатия под стъпалата край на хавлията. Дяволски му се искаше да престане да си представя женствената ѝ плът, скрита под безформената дреха. Знаеше, че Бог ѝ бе дал повече, отколкото се полага на жена с нейния ръст. Беше огледал цялото ѝ тяло под прилепналия от водата костюм. Бе усетил всяка извивка на фигурата ѝ, докато я плъзгаше по бедрото си, за да я остави на пода. Тогава, за един кратък миг, се бе изкушил отново да я вдигне и да я отнесе в леглото си. Имаше чувството, че тя няма да се съпротивлява дълго.

В очите и в типично женственото ѝ предизвикателно държание имаше нещо, което му подсказваше, че той я привлича също толкова, колкото и тя него. Но това привличане бе чисто физическо. Тя изобщо не бе неговият тип.

Изведнъж Натали усети погледа му и се втренчи в него, сякаш всеки момент очакваше той да извърши нещо опасно.

— Искаш ли чаша кафе, преди да започнем? — попита Лукас.

— Преди да започне разпитът ли?

— Щом предпочиташ да го наречеш така.

— Всъщност, предпочитам изобщо да не мисля за това. И, да, бих желала чаша кафе. Питам се кога ли ще ми предложиш — добави тя, за да му покаже, че пропуските във възпитанието му не ѝ бяха убягнали.

— Кухнята е зад тази врата — посочи той с палец. — Кафето е на печката — Натали не помръдна. — Сега пък какво има?

— Обикновено се смята за учтиво домакинът да сервира на гостите си.

— Ти не си моя гостенка, а нарушителка на територията на частния ми имот. А аз нямам навика да бъда учтив към нарушителите — добави Лукас, за да я подразни. — Вие, модерните Амазонки,

пardon — жени, не пропускайте да се оплачете, че отживелите ритуали на старомодното общество ви пречат да се чувствате равноправни — думите му прозвучаха по-горчиво, отколкото възнамеряваше. — Е, както виждаш, аз се отнасям с теб като с равна. Можеш да се самообслужиш.

Без да каже дума, Натали стана, повдигна краищата на халата и се запъти към кухнята. Божичко, явно тази негова съпруга му бе разказала играта, мислеше тя, докато си сипваше кафе. А също и онази вещица, майка му. Не е чудно, че приличаше на подивял домашен котарак. Може би трябва да сменя тактиката, каза си Натали. Но първо бе необходимо да узнае нещо.

— Имаш ли нещо против да използвам телефона ти? — извика тя от кухнята. — Няма да звъня извън града.

— Дори да повикаш за помощ, това няма да те спаси — гласът му прозвуча по-отблизо, отколкото бе очаквала. Изненадана се обърна и го видя на прага с чаша в ръка. — Мога да те накарам да ме молиш да ми разкажеш всичко, което знаеш, преди някой да ти се притече на помощ — нехайно рече той и се пресегна към каната с кафе.

Натали смръщи вежди, без ни най-малко да се впечатли от заплахата му.

— Във флота ли са те научили на такива обноски?

Лукас й се усмихна лукаво.

— Покрай другото и на това — посочи към телефона. — Бъди моя гостенка. Обади се, на когото искаш, ако ще се почувстваш по-добре.

Натали вдигна слушалката, после го изгледа как се настанява на кухненския тезгях.

— Имаш ли нещо против да излезеш? — остро попита тя. — Разговорът ще е личен.

Лукас сви рамене и се върна в гостната. След като го проследи, за да се увери, че няма да подслушва, Натали бързо набра номера на баща си.

— Здравей, татко, аз съм. Не, още не съм ти простила, но може и да го направя, ако ми отговориш на няколко въпроса. Да — с престорено отчаяние провлече тя, — за Лукас Синклер.

— Казвай — отвърна баща й.

Натали сниши глас и за по-сигурно стисна слушалката с рамо.

— За какво искаше да разговаряте?

— За същото, за което и аз. За убийството на Рик.

— Зная. Искам да ми разкажеш подробностите.

— Подробностите? Ами, пожела да види медицинското заключение. Искаше да знае дали имаме някакви улики и заподозрени. Или някаква надежда в близко време да открием такива. Не че това те засяга.

Натали се направи, че не е чула.

— Каза ли му?

— Разбира се. Защо не?

Тя пое дълбоко дъх.

— Значи не мислиш, че е възможно да има нещо общо с убийството на Рик?

— По дяволите! Не, разбира се!

— Защо?

— Просто инстинкт. Освен това Лукас дори не е бил в града, когато това се е случило. Миналата седмица е инсталирал една от суперсложните си охранителни системи в имението на някаква параноична рок звезда в Лос Анжелис. Върнал се е ден след убийството. Даде ми телефона на звездата, в случай, че желая да проверя алибито му.

— И ти направи ли го?

— А ти как мислиш, малко момиченце? Всичко се оказа вярно. Импресариото на онзи певец явно си е паднал по нашия човек. Само като споменах името му се разтопи като сладолед.

— Някои жени са твърде впечатлителни — сухо отвърна Натали. Опитваше да убеди себе си, че не бе реагирала по същия начин, когато за пръв път видя Лукас.

— Да, обаче импресариото беше мъж! — захили се Натан.

— Чао, татко — остави слушалката, без да му даде възможност да се порадва на шегата си. За момент остана неподвижна, като обмисляше положението. Накрая, взела решение, взе чашата с кафе и се върна в гостната, за да убеди Лукас да приеме плана ѝ.

Този път Натали седна на дивана, но все пак не много близо до Лукас. Сетне отпи голяма глътка кафе за кураж.

— Е — поде тя и го погледна над ръба на чашата, — откъде ще започнем?

От израза на лицето му бе очевидно, че не бе очаквал подобен развой на разговора. Тя се усмихна. Щеше да му покаже какви всъщност са еманципираните жени!

— Искаш ли да ми задаваш въпроси, или просто да ти разкажа какво съм научила досега?

— Зная какво си научила — посочи папката, която четеше. — Онова, което пише вътре, не е новост за мен.

— Тази папка не съдържа цялата информация — осведоми го тя. — Нямах време да препиша всичко.

— И си готова да ми кажеш онова, което не е записано тук?

— Аха.

Той се наведе и впи в нея циничния си пронизателен поглед. Тя леко се изправи, като се мъчеше да изглежда колкото е възможно по-добронамерена.

— Добре, Натали. Какво си намислила?

— Да съм намислила ли? — повтори тя. Осъзна, че за първи път я бе нарекъл по име.

— Когато една жена започне да те гледа невинно с широко отворени очи, това е сигурен знак, че крои нещо.

— Грещиш. Нямам нищо предвид. Просто си мислех, че... Виж, тъй като работим по един и същи случай, така да се каже, бихме могли — сви рамене и го погледна с крайчеца на очите си, за да види реакцията му — да работим заедно.

— Откога работим по един и същи случай? Мислех, че аз съм главният ти заподозрян.

— Никога не си бил главният, а просто единственият заподозрян. Освен това имах време да променя мнението си.

— Кога? Докато говореше по телефона ми? — настъпи продължително мълчание. — Звъннала си на баща си — заключи той. — И той ти е казал, че съм невинен.

— Не съм напълно убедена в това — заяде се Натали. Не можеше да се сдържа и да пропусне такъв удобен случай. — Но със сигурност не си замесен в убийството на Рик.

— Благодаря за оказаното доверие, госпожице Бишоп.

— О, за Бога, няма нужда да се цупиш. Беше логично да те заподозрем. Ти беше най-облагодетелстван от смъртта на Рик. Освен това беше абсолютно непознат. А и си преминал специално обучение

— лукаво добави тя. Надяваше се да го накара да ѝ разкрие какви чак толкова секретни задачи бе изпълнявал за американското правителство.

— Обучение ли? — наивно запита той.

— Във военното разузнаване.

— Занимавах се с криптография.

— Така твърдиш ти.

— Гледала си твърде много филми за Джеймс Бонд. Военното разузнаване не означава непременно тайнствен шпионаж и тъмни улички. В него също работят чиновници, секретарки и...

— Криптографи. Да, сигурно е така. Но едва ли са ти счупили носа, докато си седял пред компютъра.

— О, това се случи в някакъв долнопробен тексаски бар вечерта след уволнението ми от лагера за новобранци.

— Може би. И все пак... — настоя Натали, решена да го накара да се вмести в образа, който си бе изградила за него.

— Проблемът ти е, че си оставила тирадите на майка ми да ти въздействат — бледозелените му очи се приковаха в нейните. — Но откакто се върнах първия път от Виетнам, вече не съм такава луда глава.

— Да, добре... — смутено замлъкна, като се питаше дали думите му са верни.

Ами ако наистина се бе променил? Каква глупачка съм, възмути се наум от себе си — а може би и кравите могат да летят?

— Няма ли да ми кажеш защо шпионираше къщата ми? — наруши мълчанието Лукас.

— Не съм шпио... Добре де, шпионирах — призна тя под пронизващия му поглед, който навярно бе накарал много флотски офицери да треперят в бойните си униформи. — Ала не заради онова, което каза майка ти.

— Така ли?

— Да. Исках да разбера някои неща за теб, защото ти си новият съдружник на Даниел, а никой не знае що за човек си.

— И затова си пъхаш носа в личния ми живот... — потупа папката, оставена на дивана.

— Както вече споменах, вътре няма нищо, което да не е обществено достояние.

— Може би. Не ми отговори обаче, защо си дошла дотук. В случай, че не си забелязала, това място не е обществено достояние.

— Виж, признавам, че дойдох тук с намерението да узная повече за теб. Смятах да поговоря със съседите ти и да видя дали ще мога да изкопча нещо от тях. Но като пристигнах и видях, че нямаш никакви съседи, ме хвана яд, задето съм била толкова път за нищо. Затова реших да поогледам наоколо. Нима в това има нещо лошо?

— Няма — сухо се съгласи той.

— Тогава... Ще бъдем ли партньори?

— А каква полза ще имам аз от това?

— Безплатните услуги на опитен частен детектив.

— Полицията ми предлага същото.

— Но те се занимават с десетки случаи едновременно — възрази Натали. — Хайде, Лукас, зная, че „модерните жени“ не ти допадат — откровено заяви тя, раздражена от упорството му. — И едва ли ще те изненадам, ако ти кажа, че аз също нямам слабост към нахаканите и арогантни бивши флотски офицери, свикнали да подценяват жените. И все пак бихме могли да бъдем партньори.

— Карай нататък — изръмжа той.

Тя се премести по-близо до него и се пресегна да остави чашата си на масичката.

— Добре. Виждам съвместната ни работа по следния начин. Аз ще извършвам проучванията. Вече разговарях със съседите на Рик и Шери. Не научих много, ала утре смятам да разпитам и хората от офисите в съседство с „Галаксиз“ и, рано или късно, ще се добера до някой факт, който да ме насочи към вярната следа.

— А каква ще е моята роля в това... въ... партньорство? — попита той, раздвоил вниманието си между въодушевеното ѝ лице и карираната хавлия, която се бе разтворила, и разкриваше закръглените колене и по-голямата част от гладкото ѝ бедро.

— Ти си специалистът по компютрите. Ще провериш файловете в компютъра на Рик и ще видиш какво има в тях. Аз бих го направила и сама, но да си призная... Не ме бива много по техническата част. Както и да е... — приведе се по-близо към него, като го фиксираше с широко отворени очи. Процепът в хавлията се разтвори още повече. — Какво ще кажеш?

Лукас не знаеше какво да отвърне. Дали наистина желаше да работи с нахаканата сексапилна дребна сладурана? Това може би щеше да е една от най-глупавите постъпки в живота му след мъртвешкото напиване в деня, когато го приеха във флота, завършило с татуировката на китката му. Но, дявол да го вземе, действително искаше да бъде неин партньор — само че, в леглото!

— Споразумяхме ли се? — сякаш усетила капитулацията му, Натали протегна ръка.

Лукас с въздишка се примири с неизбежното и я пое.

— Да — след това, без да се замисли, се пресегна и свали очилата ѝ.

— Какво? — възкликна Натали. Но бе твърде късно. Преди да успее да довърши, Лукас я прегърна и впи устни в нейните.

Първата ѝ реакция беше да го отблъсне. Ала втората, по-силен импулс, бе да се притисне към него и да му даде онова, което и без това вече бе получил. Отметна глава назад и разтвори устни под търсеция му език, притискайки гърдите си към неговите. Лукас се наведе над нея с приглушен стон и я притисна в ъгъла на дивана с тежестта на едрото си силно тяло. Натали не се възпротиви. Вместо това плъзна ръце по широките му рамене, за да го привлече към себе си. Целувката им се задълбочи. Устните им се поглъщаха взаимно, езиците им се впуснаха в разгорещен танц.

Натали усети как се предава, сгушена в топлата му прегръдка, изгубена в старото като света отдаване пред жадуваната страст на агресивния възбуден мъж. Всички феминистични принципи, на които се бе заклела да не изневерява, би следвало да избухнат в панически протест. Но, Божичко, колко ѝ харесваше да усеща тялото на този мъж — неговата топлина, твърдост и мъжественост. Начинът, по който той се извисяваше над нея, обгръщайки я във вълна от огън и страст, я караше да се чувства едновременно беззащитна, закриляна и необяснимо могъща.

Натали леко изстена в знак на протест, но и на отдаване и откъсна устните си от неговите.

— Не бива — прошепна тя. Съзнаваше, че наистина е така. Дори ако той не бе от типа мъже, от които се бе заклела да се пази като от огън. Та тя едва го познаваше! И никога не би си позволила така бързо да се сближи с някого. — Лукас, наистина не бива да правим това.

— Зная — каза той дрезгаво. Устата му трескаво се плъзна по бузата надолу към стройната ѝ шия. — Само че страшно те искам — леко захапа нежната извивка, където шията се преливаше в рамото ѝ.

Натали отново застина неподвижно, този път обладана от огромно удоволствие. След това се предаде на опияняващата до отмала възбуда. Бе изумена от себе си, задето се бе възбудила от един толкова примитивен знак на мъжко желание. По гърба ѝ преминаха тръпки и потоци възхитителна топлина, които достигнаха най-женственото кътче на тялото ѝ.

— Пожелах те от момента, в който те видях за първи път — промълви Лукас.

— Наистина ли? — прошепна тя, щастлива, че и той бе изпитал същото влечение.

— Ммм — отметна с устни края на хавлията, за да се наслади на меката кожа на рамото ѝ. — Дори не те харесах, ала те пожелах.

Едно кътче от разума на Натали взе да се прояснява.

— Не си ме харесал?!

— Смятах, че не си моят тип — промълви той, притиснал устни към шията ѝ. — Но сега, бибчо, разбрах, че не е така.

— Не си ме харесал?! — повтори тя.

— Сега обаче те харесвам — искрено я увери Лукас, усетил охладняването ѝ през опиянението на собствената си пламнала страст. — Харесвам те много. Много.

— Но...

— Не говори — ръката му се плъзна под хавлията и нежно се склучи около гърдата ѝ. Усетила изгарящата топлина на дланта му, Натали се задъха. Изпита странна възбуда при мисълта, че това е същата ръка, на която бе татуирана кобрата.

— Точно така, бибчо — насърчи я той. — Не говори, само чувствай — леко погали с палец зърното ѝ.

— Лукас... — сама не знаеше дали желае да продължи, или да се отдръпне.

Ала той не ѝ остави време за размисъл. Прокара зърното ѝ между палеца и показалеца си, като се наслаждаваше на начина, по който то мигновено се втвърди при допира му. Тялото ѝ се изви под неговото, сякаш молеше за още ласки.

— Целуни ме — дрезгаво ѝ заповяда той и покри устата ѝ със своята.

Натали не успя да се сдържи. Целуна го — продължително, силно и жадно. Ръцете ѝ се склучиха около врата му и карираната хавлия напълно откри гърдите ѝ. Тя повдигна единия си крак така, че бедрото ѝ се допря до неговото.

Без да освобождава устните ѝ, Лукас плъзна ръка по хълбока ѝ, отметна хавлията и обви с пръсти бедрото ѝ. Сетне го вдигна високо така, че коляното ѝ се извиси над него, и обърна тялото си към нея. Изведнъж се озоваха притиснати един към друг в интимна прегръдка, разделяни само от избелелия му сив анцуг.

Натали потръпна от болезнено удоволствие.

— О, не! Не! — в последно усилие да се спаси, тя отдръпна устата си от неговата и отблъсна раменете му. — Стига толкова!

Заслепен от страстта си, Лукас опита отново да я целуне, като притисна изпъкналата си мъжественост към чувствителната вдлъбнатина между бедрата ѝ.

— Стига! — повтори Натали и го отблъсна по-силно. — Лукас, престани!

Той застина неподвижно.

— Защо? — гласът му бе ледено спокоен.

Ако тя бе в състояние да мисли трезво, спокойствието му щеше да я изплаши. Но в този момент разумът ѝ бе размътен от незадоволената страст и наранените чувства.

— Защото ние не се харесваме! — отвърна тя и го отблъсна отново. Във всеки случай той не я харесваше. Но по никакъв начин нямаше да му позволи да разбере, че чувствата им не са взаимни. — Хайде, отдръпни се от мен.

Лукас се надигна дотолкова, че да я изгледа от горе на долу.

— Ти току-що ми демонстрира по страхотен начин как никак не ме харесваш — изръмжа той, впил поглед във втвърдените ѝ зърна. Натали рязко придърпа краищата на хавлията и изпълзя към другия край на дивана.

— Това беше пристъп на умопомрачение — здраво завърза колана на хавлията. — Просто за момент и двамата се увлякохме.

— Да, добре... — той се тръшна на другия край на дивана и намръщено я изгледа изпод свъсените си вежди. — Бих искал да се

беше увлякла още малко.

По дяволите, и аз бих искала същото, помисли тя, а на глас изрече:

— Е, ще го преживееш — започна да търси очилата си. Откри ги на масичката и ги сложи. — Всъщност ти не ме искаше истински.

— Искаш ли да ти покажа колко много не те искам?

— Няма нужда да ставаш груб.

— О, значи сега съм груб! Преди минута не мислеше така.

— Преди минута изобщо не мислех. Нито пък ти.

Той не отвърна. Натали се изправи. Нямаше смисъл да спори с него, докато бе в такова настроение. Не че имаше желание за спор. Това, което наистина ѝ се искаше, бе да го удари по главата с нещо тежко — за предпочитане направено от материал, който щеше да се строши с оглушителен трясък, преди да го просне в безсъзнание.

— Май е по-добре да си вървя — тихо каза тя.

— Да — съгласи се Лукас, без да я погледне. Чувстваше се подвеен, излъган и ужасно — до болка, незадоволен. И по детски глупаво желаше и тя да се чувства по същия начин. — По-добре ще е да си тръгваш.

Настъпи дълго мълчание.

— Не зная къде са ми дрехите — напомни му накрая Натали.

— Пералното помещение е до кухнята.

Тя придърпа края на хавлията, за да не закачи краката му, докато минава покрай него, но не успя да го избегне. Той вдигна поглед. Нещо в неестествено скованите ѝ рамене, разрошената коса, гордо и някак беззащитно вдигнатата глава, и огромната хавлия, която сякаш бе твърде тежка за нея, го накараха да се почувства ужасен негодник.

— Почакай... Натали.

Тя продължи напред, без да го поглежда.

— По дяволите! Натали! — пресегна се и сграбчи хавлията. Натали обаче не се обърна. — Извинявай. Държа се като магаре. Цупя се, сякаш съм дете, на което се му взели играчката.

О, страхотно! Най-напред заяви, че не ме харесва, а сега пък, че съм играчка, възмути се тя мислено.

— Имаше пълно право да ми откажеш.

Много ти благодаря, помисли Натали.

— Просто... Бих желал да ми го беше казала по-рано, това е всичко. За мъжете е по-трудно да...

Тя се обърна към него и го изгледа невярващо.

— Искам да кажа, виж...

— Зная какво искаш да кажеш, Лукас — издърпа хавлията от ръката му. — На теб може да ти изглеждам като малко момиченце, но аз съм...

— Ти си красива, сексапилна жена и...

— Уверявам те — прекъсна обясненията му тя, — че съм напълно зряла и самостоятелна. Ти очакваше повече, а сега се чувстваш неудовлетворен и ядосан. Съжалявам. А ако това може да те утеши, и аз донякъде се чувствам по същия начин. Не — Натали се отдръпна, когато той понечи да се надигне от дивана. — Това не беше покана да започнем отново — предупредително вдигна ръце към него с дланите напред. — Не се приближавай!

— Натали, аз...

— Нищо, което би казал или направил, няма да промени решението ми. Затова спести си разочарованието и недей да опитваш.

Той мълчаливо се отпусна на дивана.

— Така е много по-добре — увери го тя, като се мъчеше сама да повярва на думите си. — Нали не си забравил, че ще трябва да работим заедно? При това случаят е от изключително значение. Сексът само ще попречи на работата ни. А и двамата се съгласихме, че аз не съм твоят тип и ти не си моят.

— Да, това ясно се разбра преди минута — възрази той. Чувстваше се задължен да изтъкне противоречието в думите ѝ.

— Виж... Това беше просто, хм, стечение на обстоятелствата и съвпадение на нашето... Тъж... — попипа краищата на хавлията, за да се увери, че са плътно загърнати — ... емоционално състояние — излъга накрая. — Затова нека си спестим обясненията и забравим случилото се. Съгласен ли си?

Ще забравя, и още как, свирепо си помисли той. Всъщност тя бе абсолютно, ама стопроцентово права. И двамата щяха да си спестят цял куп неприятности, ако забравеха за станалото. Въпреки съблазнителната си външност тя наистина не беше неговият тип. А и той очевидно не бе за нея, въпреки страстта, с която бе отвърнала на

целувките му. Добре де, щеше да забрави. Ако болката в слабините му позволеше обаче.

— Лукас? — подкани го тя. — Съгласен ли си?

— Съгласен съм — промърмори той.

— Не звучиш много убедително.

— Нали вече ти казах, че съм съгласен?!

— Добре де, няма нужда да ми крещиш — възмутено отвърна тя.

— Извинявай.

За момент двамата сърдито се изгледаха.

— Е — неловко рече Натали, — предполагам, че ще е по-добре да си взема нещата и да тръгна.

— Да — кимна Лукас и скочи от дивана, горящ от желание да се заеме с нещо, за да се освободи от непоносимото напрежение. — Ще отида до колата да ти донеса обувките за тенис.

— Благодаря. Много ще съм ти задължена. В багажника са.

Но се оказа, че обувките не бяха в колата.

— Сигурна съм, че бяха там, Лукас — отчаяно настоя Натали, застанала боса на входната врата в жалкия, измачкан, все още влажен, някога луксозен сиво-син костюм. — Провери ли на задната седалка?

— Проверих и под предната, и между седалките. Няма ги.

— Предполагам, че другите ми обувки...

— О, те или вече са отплували в езерото, или някоя любопитна миешка мечка ги е отмъкнала.

— Добре — тръгна по стълбите към колата си, решена по-скоро да стъпва върху жарава, отколкото да му позволи отново да я вземе на ръце. Близкият физически контакт с него бе опасен! — Просто ще трябва да внимавам къде стъпвам — забеляза тя, опитвайки се да не потръпне от болка, когато чакълът се вряза в стъпалата ѝ.

Но преди да е направила и две крачки, Лукас я хвана и я вдигна на ръце.

— Не бъди идиотка! — изръмжа той. — Твърде е тъмно, за да видиш къде стъпваш. Пък и аз не съм такъв звяр, че да те изнася на седалката на собствената ти кола — настани я зад волана, затръшна вратата и се облегна на покрива на колата, за да ѝ нанесе последния си удар: — Освен ако не ме помолиш най-учтиво.

Кипяща от яд, Натали го стрелна с присвити очи и му отправи най-хубавата си усмивка:

— Само в сънищата ти, Синклер!

ШЕСТА ГЛАВА

Рано на следващата сутрин Натали пристигна в предградието, където се намираше офисът на „Галаксиз“. Обаче не бе успяла да изпревари Лукас Синклер. Чудовищната му черна машина бе паркирана точно пред входа.

— Чудесно — мрачно промърмори тя. — Направо великолепно!

Не стига, че бе прекарала ужасна нощ, изпълнена с еротични сънища, които винаги свършваха точно преди акта, ами и се събуждаше, проклинайки мъжа, който бе главно действащо лице в тях. Отгоре на това ѝ се наложи да излезе от къщи, без да изпие дори чаша кафе, защото миналата вечер не бе успяла да напазарува. Явно злата съдба нямаше да се укроти, докато не я изправеше на гладен стомах лице в лице с Лукас Синклер.

Добре, така да бъде. Можеше да се справи с всичко, което той щеше да ѝ сервира. Дори с още повече, каза си тя и уверено кимна на собственото си отражение в двойната остъклена врата на сградата.

Бе подготвена за битка. Облякла бе любимия си червен костюм с тясна пола до коленете и свободно сако. Ленената блуза без ръкави, която носеше отдолу, беше на бежови и доматеночервени геометрични фигури. Обувките ѝ с високи токове бяха в тон с костюма. Лъскавата сламеноруса коса отиваше на цвета на блузата. Единствените ѝ украшения бяха златните халки на ушите и малък златен часовник. Изглеждаше женствена и изтънчена, самоуверена и компетентна — образец на модерна жена.

Сега да те видим, Лукас Синклер, каза си тя, отвори входната врата и пристъпи в приятно разхлажданата от климатичната инсталация, сграда, в която се помещаваха канцелариите на „Галаксиз“. Изведнъж рязко спря, забелязала Шери Пейтън, която бе седнала зад бюрото на рецепцията и подреждаше купчина фактури. Шери вдигна поглед, чула отварянето на вратата.

— О, здравей — тихо каза тя и ѝ отпрати мила усмивка. — Това си ти. Мислех, че може да е Яна.

Яна бе едновременно секретарка и администраторка на „Галаксиз“ на половин работен ден.

— Здравей — сърдечно отвърна Натали и приближи към бюрото. Колкото и да я дразнеше тази жена, винаги се чувстваше задължена да бъде любезна с нея. А сега това беше по-наложително от всякога.

— Не зная дали днес Яна ще идва на работа. Но дори да дойде, ще е най-малко след четиридесет и пет минути — усмихна се на Шери. — А ти какво правиш тук толкова рано? — всъщност питаше се защо изобщо Шери е в офиса. — Би трябвало поне за известно време да останеш у дома.

— И аз мислех така. Но Лукас предположи, че може би ще се почувствам по-добре, ако се заема с нещо, вместо да седя и да мисля за... онова... Смяташе, че би било добре да дойда тук и да помогна да открием кой... Кой... — долната ѝ устна затрепери.

— Да — побърза да каже Натали, усетила надвисващия порой от сълзи, — аз също се чувствам по-добре, когато съм заета с нещо — сложи чантичката си на края на бюрото и се запъти към кафеварката. — Искаш ли кафе?

— Не — Шери подсмръкна и направи усилие да се овладее. — Имам шипков чай. Все пак, благодаря.

Натали потръпна от отвращение при мисълта някога да изпие и глътка шипков чай.

— Добре — обърна се към Шери с чаша кафе в ръка. — А къде са останалите? — имаше предвид Лукас, разбира се.

— Даниел още не е дошъл — отвърна Шери и взе една фактура от купчинката пред себе си. — А Лукас излезе преди няколко минути. Не зная къде е, но каза, че скоро ще се върне.

Не може да е отишъл надалеч, помисли Натали, защото джипът му беше на паркинга. Запита се защо изобщо я е грижа. Сетне се отърси от мислите за него, като реши да се възползва от отсъствието му и да зададе няколко въпроса на Шери. Тайно подозираше, че Лукас не би одобрил разпита на милата вдовица на брат му. Внимателно се облегна на края на бюрото.

— Не видях колата ти отвън. Лукас ли те докара?

— Аха — Шери постави фактурата на купчинката. — Отби се у нас рано тази сутрин. Каза, че е видял да свети и решил, че съм станала. Напоследък не спя добре — призна тя. — Изглежда ми

непривично да съм сама в леглото. Това е странно, защото, преди да се ожена за Рики, винаги спях сама... Не зная — леко потръпна и отново се зае с работата си. — Предполагам, че сега е по-различно.

Натали почака за момент, обаче Шери остана смълчана.

— А какво искаше Лукас?

— Кога? — Шери, която изучаваше поредната фактура, леко смръщи вежди.

Натали призова цялото си търпение.

— Тази сутрин, когато се отби у вас.

— О! Искаше да ми зададе някои делови въпроси. Страхувам се обаче, че не му бях от полза. Никога не съм разбирала от сметки и други подобни, защото Рики се грижеше за всичко. Но на закуска Лукас настоя да взема книгата на Рики и да ги донеса тук...

Какво ли би казала онази вещица Барбара за това, запита се Натали.

— ... за да може да намери онова, от което се нуждае, без непрекъснато да ме безпокои. Не че аз бих имала нещо против да идва. Сега къщата изглежда празна. Той наистина е много мил и внимателен, не мислиш ли? Изобщо не е такъв, какъвто го описа... Барбара.

Натали издаде неопределен звук и остави кафето си на бюрото. Мислите ѝ бяха заети с най-интересната според нея част от несвързаните обяснения на Шери.

— Ти и Лукас сте закусили заедно?

— Аха. Той искаше да ме заведе някъде на закуска. Напоследък обаче нямам особен апетит, откакто... След злополуката. Тогава Лукас се загрижи за мен и заяви, че трябва да хапна, макар и само една препечена филийка. Каза, че самият той ще ми приготви нещо. Ала мъжете са така непохватни в кухнята! — леко се усмихна, сякаш тази мисъл ѝ достави удоволствие. — Затова го накарах да седне на масата и изпържих палачинки и кренвирши. Рики много обичаше палачинки. Винаги му... — внезапно млъкна, изхлипа сърцераздирателно и скри лицето си с ръце. — Божичко, колко ми липсва!

Натали се пресегна и леко я докосна по рамото. Не знаеше как да я утеши.

— Шери, аз...

Шери скочи.

— Извини ме. Трябва да... — отново изхлипа — ... да остана сама за минута — тя се втурна покрай Натали и изчезна в дамската тоалетна. Докато тичаше, широките поли на лятната ѝ рокля се развяха около прасците ѝ. Натали остана загледана втренчено след нея. Чувстваше се свършено безпомощна.

— Какво смяташ да предприемеш по-нататък? — запита Лукас, застанал на вратата. — Да измъчваш, малки деца?

Натали се обърна, виновна и изплашена заради това, което бе направила.

— За Бога, не исках да я разплача! Просто си говорехме, а тя изведнъж...

— Може би трябваше да помислиш, преди да разговаряш с нея — изрече Лукас с обвинителен глас. — Точно сега психиката ѝ е много лабилна. И най-малкото нещо може да я разстрои.

Тя кипна. Бе доволна, че най-после е намерила отдушник на всичко, което ѝ се бе насъбрало.

— Може би ти трябваше да помислиш, преди да я довлечеш тук и да я накараш да работи! — отвърна не по-малко заплашително от него. — Според мен да ѝ тръснеш куп книжа и да си обереш крушите не е най-добрият начин да укрепиш лабилната ѝ психика.

— Точно сега тя се нуждае от нещо, което да отвлича вниманието ѝ от загубата на Рик. Освен това не съм си обрал крушите — той се приближи към нея, докато накрая между тях остана не повече от педя разстояние. — Видях някакъв човек да паркира пред съседния офис и реших да го поразпитам дали не е забелязал нещо необичайно.

Натали презрително изпръхтя, без да се стъписа пред огромната му фигура, надвесена над нея.

— Представям си какво имаш предвид като казваш „поразпитам“ — направи крачка към него и гневно го изгледа. — Сигурно си го прегазил като танк.

— Научих тази техника от теб, докато те наблюдавах как действаш.

— Ти още не си ме видял да действам, негоднико!

— О, в такъв случай мога да си...

— Съжалявам, че не успях да се сдържа, Нат — Шери пристъпи и нерешително спря, очевидно озадачена от гледката. Натали и Лукас стояха и се гледаха в упор, като сражаващи се противници, готови да

се вкопчат един в друг при подадения сигнал. — Случило ли се е нещо?

— Не — едновременно казаха и двамата, като бързо отстъпиха назад, сякаш бяха заловени да се целуват.

— Просто обсъждахме нашето, тъъ... — Натали се поколеба, внезапно осъзнала, че не знае какво бяха обсъждали така разгорещено.

— Партньорство — услужливо допълни Лукас.

Той отиде до Шери и внимателно положи ръка на рамото ѝ.

— Добре ли си?

— Да — кимна тя и се облегна на ръката му. — Но смятам, че ще е по-добре да си вървя вкъщи, Лукас — погледна го безпомощно като малко дете. — Мисля, че още не съм готова за това.

— Разбира се — съгласи се той с такъв приглушен и угрижен глас, сякаш разговаряше с инвалид.

— Сега ще те откарам до вас. Само да ти вземем чантичката — взе чантата ѝ от бюрото. — Добре, да тръгваме — отвори вратата с една ръка, а с другата внимателно побутна Шери напред.

Натали го гледаше с отворена от учудване уста и се питаше това ли е същият човек, с когото току-що се бяха препирали ожесточено. Внезапно той се бе превърнал от разярен лъв в агънце с ласкав поглед и нежен глас.

Божичко, помисли си тя, наистина ли харесваше жени като Шери? Милата празноглава Шери с големите сини очи и едрите гърди, която се държеше като безпомощно малко момиченце? Очевидно му бе оказала повече доверие, отколкото заслужаваше. Всички мъже бяха така разочароващо еднакви!

Внезапно Лукас се обърна, застанал на вратата, и я видя да го наблюдава със смесица от неодобрение и отвращение.

— Ти стой тук, докато се върна — нареди ѝ той. — Още не съм свършил с теб.

Това вече определено беше предишният Лукас!

Той се върна в „Галаксиз“ изморен и раздразнен, след като бе изгубил повече от два часа да утешава опечалената вдовица на брат си. Ни най-малко не се изненада, като видя, че колата на Натали я няма на паркинга. „Модерните“ жени имаха вроден рефлекс да правят точно

обратното на това, което им кажеше някой мъж. Вероятно се страхуваха, че могат да ги обвинят в раболепие пред „мъжете потисници“.

Тръгна към сградата, решен да изкара яда си на двете жени, работещи в компютърната картотека на Рик. Но когато отвори вратата, промени решението си. До ушите му достигна приглушеният пулсиращ тътен на рок музика.

— Какво, по дяволите, става?

Тръгна към крайния кабинет, откъдето долиташе шумът, и отвори вратата, потръпвайки при звуковата агресия, която насмалко щеше да спуга тъпанчетата му. За момент се запита дали като Алиса не бе пропаднал в заешката дупка и не се бе озовал в Страната на чудесата. Вчера, докато се запознаваше с помещенията на „Галаксиз“, бе надникнал в тази стая. Но тогава тук всичко бе тихо и спокойно.

Сега помещението приличаше на клуб за електронни игри. Щорите бяха плътно спуснати. Стаята се осветяваше само от проблясващите лампички на машините за видеоигри и червените, сини и жълти прожектори, мигащи в такт с музиката. Даниел Бишоп, признат гений и маниак на тема електроника, седеше рамо до рамо с три деца на различна възраст пред редицата компютри. Всички бяха хванали мишките и работеха с тях с такова умение и концентрация, сякаш бяха пилоти в рали „Гран При“.

— Даниел! — Лукас повиши глас, за да надвика музиката.

В отговор долетя пронизителен вик: „Стр-р-р-а-а-хотно!“, последван от електронен грохот, съпровождащ унищожаването на няколко свята с лазерна магическа пръчка. Лукас въздъхна и заопипва стената, за да намери ключа за осветлението. Изглежда само най-малкото дете, момиченце на около шест години, забеляза светналите лампи. То се огледа и дръпна Даниел за ръкава.

— Вуйчо Даниел! — пронизителният детски глас отекна във внезапно настъпилата тишина. Лукас бе намерил копчето за регулиране на звука.

Най-накрая Даниел се обърна и се втренчи в Лукас. Застинал с абсолютно изумен вид, изглеждаше не много по-голям от трите деца.

— О, господин... Ах, Синклер. Какво правиш тук?

— Тъкмо се канех да те попитам същото.

— Изпробваме най-новата ми компютърна игра. Винаги викам децата, за да ми помагат. Така да се каже, да проверя как се приема от публиката. Ако те не я харесат, значи трябва още да се изпипва.

— Това е добра идея — любезно отвърна Лукас.

— А кои са децата от „изпитателния екип“?

— О, те са на сестра ми Андреа — обясни Даниел.

— Това са Кайл — кимна той към най-големия, а сетне към другото момче, около десетгодишно — и Кристофър. А ето я и Емили — сложи той ръка върху рамото на момиченцето. — Деца, запознайте се с господин Лукас Синклер, моят... въ... нов съдружник — погледна Лукас за потвърждение.

— Много сте бързи — забеляза Кайл с грубоватата откровеност, присъща на тринадесетгодишните. — Старият ти съдружник още не е изстинал, а ти вливаш свежа кръв. Оправен си, вуйчо Дан.

Лукас измери недодялания тийнейджър с поглед, който би накарал цял флотски екипаж да потъне вдън земя.

— Предишният съдружник на вуйчо ти Дан беше мой природен брат.

Момчето преглътна и промърмори:

— Извинявайте.

— Какво е природен брат? — попита Емили.

— Това е някой, който, хм... — вуйчо й погледна Лукас.

— Природен брат е някой, който има твоята майка или татко, но не и двамата — обясни той със същия мек тон, с който бе разговарял с Шери.

Емили прекоси стаята, отиде при него и го изгледа с големите си доверчиви очи.

— А има ли природени сестри?

— Да.

— А тези сестри също ли имат само мама или татко? — попита Емили и се пресегна да хване ръката му.

— Не, имат двама родители, само че не едни и същи. Тоест... — погледна надолу към момиченцето и се запита как, по дяволите, се бе въвлякъл в разговор за семейните проблеми с първокласничка. — Имаш ли някой приятел в училище, чиито родители са разведени?

— Мама и татко са разведени. И татко се ожени за друга жена. Затова мама понякога плаче.

Като не можеше да намери подходящи думи, Лукас внимателно погали детето по косата. Ако бившата му съпруга бе склонила да създадат деца, сега той можеше да има дъщеря на същата възраст. И нейният живот също щеше да бъде помрачен от развода, както животът на Емили.

— Да — каза Лукас, — ако татко ти и новата му съпруга имат бебе, то ще бъде твой природен брат или сестра. Разбираш ли? — без да дочака отговора ѝ, той се обърна към Даниел. — Ще бъда в кабинета на Рик, тоест, в моя кабинет. Ще ти бъда благодарен, ако не пускаш музиката толкова силно.

— Да, разбира се — отвърна Даниел. — Ще използваме слушалки.

В бившия кабинет на Рик — а сега негов, поне временно — Лукас намери бележка от Натали, прикрепена към монитора на бюрото:

„Съмнявам се, че тук ще откриеш отговора на загадката. Но аз току-що се сетих за нещо, което може би ще ни насочи по вярната следа. Ще ти кажа какво е, когато го открия — ако ме помолиш учтиво.“

Колко сме надути, с усмивка помисли Лукас. Седна пред компютъра и започна да преглежда файловете, които можеха да хвърлят светлина върху убийството на брат му. Отне му по-малко от минута да открие, че кодът на Рик за достъп до информацията е името на жена му. Както повечето хора, и той бе избрал лесна за отгатване и безпроблемно запомняща се дума.

Четири часа по-късно Лукас не се бе доближил и на йота до отговора на въпроса си. Обаче бе открил сведения, които разкриваха Рик в твърде неблагоприятна светлина. Преди по-малко от година той бе започнал да краде от компанията, отначало малки суми, които с течение на времето ставаха все по-големи. Докато накрая, седмица преди смъртта си, бе „пренасочил“ седем хиляди долара от печалбите към собствената си банкова сметка. При това не бе действал особено умело и дори не си бе направил труда да прикрие следите си. Комбинациите му бяха изключително прозрачни и бе цяло чудо как

досега не го бяха хванали. Просто някой трябваше да извърши проверка. Но явно никой не го бе направил.

Само Рик се занимаваше със счетоводната документация на „Галаксиз“. Всички фактури бяха с неговия подпис, всички платежни нареждания идваха от неговия кабинет, всички чекове носеха неговото име. Според документите Даниел също беше упълномощен да подписва чекове, но очевидно никога не го бе правил.

Лукас тръсна глава с досада. Нещо не се връзваше. Това, че брат му крадеше от собствената си компания, не можеше да бъде причина за убийството му. Следователно оставаше версията за самоубийство. Но доколко бе вероятно Рик да се беше самоубил, защото крадеше от самия себе си?

Или бе възможно Даниел да е узнал какво се върши зад гърба му и да се бе погрижил да отстрани проблема? Само че в такъв случай, защо щеше с такова нехайство да остави Лукас да се рови във файловете на Рик? Напротив, със сигурност щеше да си направи труда да ги унищожи, преди някой да е успял да се добере до тях...

Всичко изглеждаше абсолютно безсмислено!

Включително и фактът, че Рик не бе използвал двадесетте хиляди долара, които Лукас му бе заел, за да попълни липсващата сума в счетоводния баланс. От тези пари нямаше и следа. Брат му просто ги беше профукал.

„Може да изглежда безсмислено — промърмори на себе си Лукас, — но няма да мръдна отгук, докато не разбере какво се крие зад всичко това!“

Постави в компютъра нова дискета и прегледа файловете в нея. Те не съдържаха нищо особено — с изключение на един файл, до който не успя да получи достъп чрез обичайната кодова дума на Рик.

Лукас опита отново, като този път натискаше внимателно буквите от името на Шери, за да не сбърка. На екрана се появи надпис: „Грешен код“.

Той се изправи на стола и въведе датата на сватбата на Рик и Шери. На монитора отново се появи: „Грешен код“.

Опита с рождената дата на Шери. И пак: „Грешен код“.

— Дявол да го вземе! — захили се Лукас с подновен ентузиазъм. — Секретен файл!

СЕДМА ГЛАВА

Идеята на Натали за „онова, което ще ни насочи по вярната следа“, бе тъй проста, че ѝ идеше да се оципе, задето не се бе сетила по-рано. Проверката на финансовото положение на жертвите на убийство не бе задължителна процедура при разследването. Поне не колкото вземането на отпечатъци от пръстите. Но можеше да се окаже полезна, когато нямаше никакви други улики. За да се съгласят банковите чиновници обаче да отворят финансовите архиви, ѝ бе необходимо или писмено пълномощно от най-близкия роднина на починалия, или полицейска заповед. Разбира се, имаше и други, не дотам легални, начини за получаване на подобна информация. Но те изискваха повече време и усилия, отколкото в момента Натали бе в състояние да си позволи. Особено ако всичко можеше да се уреди с един телефонен разговор.

Набра номера на баща си.

— Доста сме те изпреварили, малко момиченце — осведоми я той. — Госпожа Пейтън ни даде пълномощно онзи ден, когато Кофи и Ларсън я посетиха.

— А някой направил ли си е труда вече да провери?

— Не знам. Ей, Кофи! Провери ли финансовото положение на Пейтън? — последва недоволно ръмжане. — Какво значи „кой Пейтън“? По колко случая „Пейтън“ работиш в момента? — Натали дочу ниско, неразбираемо боботене, вероятно отговорът на Кофи. — Какъв умник! — процеди баща ѝ, след което отново заговори на нея: — Не, още не са имали време да проверят.

— А какво ще кажеш, ако се съглася да свърша това вместо вас? Така полицията би освободила ценното си време за по-важни задачи. Обещавам да ти дам подробен отчет.

— Сигурна ли си, че не работиш за някого? — баща ѝ много добре знаеше, че ако Натали има клиент, ще бъде лоялна преди всичко към него. Не че ако откриеше нещо, нямаше да уведоми полицията —

това бе незаконно. Ала можеше да не го направи толкова бързо, колкото би трябвало.

— Не, татко. Вече ти казах.

— Само проверявам. Хей, Кофи! — изрева той в ухото ѝ. — Имаш ли нещо против един частен детектив да свърши работата в банката вместо теб? — разнесе се смях. — Разбира се, че е Натали. Да си спомняш някога да съм оказвал доверие на друг частен детектив? — гръмогласно се разсмя при отговора на Кофи. — Кофи каза да ти предам, че иска да му предоставиш абсолютно всички сведения, които откриеш. Чува ли, малко момиченце?

— Чувам те. Благодарни на Кофи от мое име.

През остатъка от следобед Натали не успя да открие нищо около смъртта на Рик. Научи обаче много неща за самия него.

Той получаваше солидна сума от имотите, наследени под попечителство от баща си, макар и много по-малка, отколкото Натали би предположила, съдейки по жизнения му стандарт. Заплатата му в „Галаксиз“ бе почти двойно по-голяма от тази на Даниел. И все пак Рик живееше по-нашироко, отколкото би следвало да му позволяват тези средства.

Множеството му кредитни карти бяха почти изчерпани. Бе теглил два заема от различни банки, възлизащи на сума, която надхвърляше годишния му доход. През последните четири месеца беше просрочвал почти всички плащания, включително погасяването на ипотеката на имението край езерото Минетока и вноските за двете коли. Натали можеше да приеме, че е открила мотивите на Рик в случай, че се бе самоубил...

Дали наистина не беше самоубийство? Способен ли бе Рик да инсценира нещастен случай с надеждата, че застраховката щеше да изплати дълговете му и да остави Шери „на чисто“?

Натали поклати глава и отхвърли тази мисъл. Рик, доколкото го познаваше, не бе способен на подобна самопожертвувателност. Просто щеше да обяви банкрут и да започне отначало. Тук се криеше нещо повече.

Тя побутна очилата си нагоре и с твърда решимост се зае отново със задачата да съставя списъци на имена и суми. Скоро бе погълната от досадните, отнемащи време, подробности, които изпълваха деня на

частния детектив. Накрая банковият служител я потупа по рамото и ѝ каза, че е време да си върви.

— Вече ти казах, тук няма да откриеш нищо!

Лукас отмести поглед от монитора и видя Натали, застанала на прага на кабинета. Изглеждаше свежа, нахакана и сексапилна, също като сутринта. А той, след като бе прекарал целия ден на бюрото, без да постигне нищо, се чувстваше като изцеден лимон.

— О, напротив, открих. Обаче не съм измислил как да се добера до него — стисна устни и отново се извърна към монитора. — Все още.

Като се опитваше да не издава възхищението си от твърдата му решимост, Натали прекоси стаята и се настани на края на бюрото, сетне постави пред себе си книжен плик. За момент погали с поглед широките му рамене, твърдите черни косъмчета, подаващи се от разтворената яка на ризата, и мускулестите ръце под навитите ръкави. Защо, раздразнено се запита тя, след прекарания изтощителен ден се чувстваше абсолютно гроги, докато той изглеждаше още по-неотразим и мъжествен? И защо кобрата, увита около дясната му китка, ѝ се струваше все по-секси?

Ако преди три дни някой я бе помолил да опише идеала си за мъж, не би споменала нито едно от качествата на Лукас Синклер. Напротив — до този момент твърдо бе вярвала, че би харесала само някой, който съчетава голяма доза от чувствителността и такта на Алън Алда с частица от самоувереността на Кари Грант. Както и известна доза от готварските умения на Джулия Чайлд, и малка трошица — но наистина съвсем микроскопична — от стоманената арогантност на Клинт Истууд.

Тогава защо бе заслепена от този мъж, който навярно надминаваше Клинт Истууд по мъжественост, ала не притежаваше и помен от другите три изисквания?

Е, може би не бе точно така, призна тя. Според онова, което ѝ бе казал Даниел, Лукас бе проявил чувствителност и такт в разговора си с Емили. Както между впрочем и с Шери.

— Можеш ли да готвиш?

— Моля? — Лукас вдигна поглед от клавиатурата, раздразнен от безсмислените ѝ въпроси, които пречеха на работата му. За нищо на света не би признал, дори пред себе си, че Натали отвлича вниманието му със самото си присъствие. — Какво дали мога?

— Да готвиш.

— Откъде, по дяволите, ти хрумна?

— Просто съм любопитна — сви рамене Натали. — Каж ми?

— Още не съм умрял от глад.

Това в общи линии означаваше, че Лукас не умее да готви. Естествено никой, който знаеше как да си служи с микровълновата печка и отварачката за консерви, не беше умрял от глад. Всъщност какво значение имаше? Натали се насили да се върне към деловия разговор.

— Какво търсиш така усърдно? — попита тя.

— Проклетата кодова дума за секретните файлове на Рик.

— Секретни файлове? Наистина ли? — тя се настани на ръба на бюрото, наведе се над рамото на Лукас и погледна монитора. — Как разбра, че са секретни?

— На тази дискета има файл, до който не мога да получа достъп.

— А откъде знаеш, че за него трябва специален код?

— Компютърът ти задава въпрос, изискващ съответната комбинация от букви или цифри, наречена парола — извърна глава, за да я погледне. Носовете им почти се допряха. Също и устните. — Съвсем ли не разбираш от компютри? — попита той почти любезно.

— Съвсем малко — тихо призна Натали, втренчена в дълбините на бледозелените му очи. Опитваше се да открие в тях нещо друго, освен собственото си отражение. Сетне преглътна и се отдръпна, като скръсти ръце на гърдите си в несъзнателно усилие да увеличи разстоянието между двама им. — Даниел се опита да ме научи, но накрая дори той трябваше да признае, че никога няма да се сприятеля с компютрите.

Лукас въздъхна и потисна желанието си да се пресегне и да я привлече към себе си.

— Човек не се сприятелява с компютъра, Натали. Той го използва просто като машин... О, на пържени картопки ли ми замириса?

— Вероятно. Гладен ли си?

— Като вълк — отвърна той, внезапно усетил, че наистина е така. Цял ден бе седял пред компютъра, като се подкрепяше само с кафе. А времето за вечеря бе минало отдавна.

— И аз така си помислих — тя се пресегна да вземе книжния плик, който бе оставила на бюрото. — Даниел ми каза, че цял ден не си излизал от офиса.

— Той още ли не си е отишъл?

— Беше тук, когато му звъннах да го попитам дали не иска да му донеса нещо за хапване.

— Мислех, че е тръгнал, когато сестра ти... Тъж...

— Андреа — подсказа му тя.

— Когато Андреа дойде да вземе децата. Оттогава не съм чул нито звук откъм кабинета му.

— О, когато създава нещо ново, винаги е така. Вдига се шум само докато изпробва някоя игра — наклони глава и го изгледа с лека усмивка. — Даниел каза, че Емили е била очарована от теб.

— Така ли? — тази мисъл достави на Лукас необикновено удоволствие. — Самата тя е очарователно дете.

— Метнала се е на леля си Натали.

— И то не само в това отношение — сухо се съгласи той, като се мъчеше да сдържи усмивката си.

— О? Така ли?

— Макар да е толкова малка, ми се струва, че вече е феминистка. Сега бе ред на Натали да се почувства поласкана.

— Желая й само доброто.

— Или лошото, зависи от гледната точка. Виж... — вдигна ръка, за да спре тирадата в защита на женските права, която тя се канеше да произнесе. — Ще ми дадеш ли най-сетне от тези пържени картопки, или само ще ме измъчваш?

— Ами... Зависи.

— От какво?

— От това колко учтиво ще ме помолиш — докато произнасяше тези думи, вече бе заобиколила от другата страна на бюрото. Опитът му да я задържи не успя. — Сега ще отида да нахраня Даниел. После ще се върна, за да си разделим остатъка с теб. А докато ме няма, можеш да направиш по едно кафе. Аз го пия черно.

Лукас се надигна и сипа две кафета, както му бе наредено. Отнесе ги на бюрото и разчисти място за вечерята. Сетне седна и зачака, като размишляваше над загадката, която представляваше тази жена. Бе се погрижила за него въпреки острите думи, които си бяха разменили сутринта. Изобщо не можеше да я разбере.

От една страна, бе хубава, женствена и сексапилна, със страхотни крака и усмивка, която бе в състояние да разтопи зимните ледове на Минесота. Беше предвидлива, винаги засмяна и очевидно не бе злопаметна. Дори когато се караха, той се улавяше, че си задава въпроса какво ли щеше да изпита, ако притисне цялата тази женствена агресия и плам под себе си... Отново, но този път докрай.

От друга страна, тя имаше доста отрицателни качества — беше властна, обичаше да се налага, пъхаше си носа навсякъде и бе готова слепешком да се впусне в ожесточена кавга, без да се замисли за последствията. Но най-лошо от всичко бе очевидният ѝ кариеризъм. След краха на собствения си брак Лукас се бе зарекъл никога вече да не се обвързва с друга жена, която поставяше кариерата си над всичко.

Не смяташе, че жените не бива да правят кариера, ако желаят. Но защо трябваше да се впускат в нея сляпо, като пренебрегнат всичко останало? Да забравят приятелите и семейството?

— Божичко, Лукас, недей да гледаш така мрачно. Ето ти хамбургера — Натали извади от плика увит в хартия сандвич и го постави пред него. — И пържените картопки — изсипа ги на салфетка, за да си взимат по-лесно. — Виж, за десерт има ябълков пай. Не си ли доволен?

— Доволен съм — усмихна се против волята си той.

— Радвам се да го чуя — настани се отново върху бюрото, кръстоса крака и разви хамбургера си. Лукас се зае със своя. Питаше се дали винаги сяда на това място, за да компенсира ниския си ръст? И дали съзнава, че от това положение краката ѝ, и без това твърде предизвикателни в смешните високи обувки, се виждат прекрасно? За момент си достави удоволствие да си я представи само по обувки, кацнала на съвсем същото място.

— Престани да се мръщиш на обувките ми — отсече тя с пълна уста. — И ми кажи защо още не си успял да откриеш кода за файловете на Рик.

— Вече ти обясних. Още не съм намерил комбинацията.

— А какво си пробвал досега? Може би аз ще успея да измисля нещо, за което не си се сетил.

— Не е чак толкова лесно.

— Опитай с мен.

О, и още как бих опитал, мислено се засмя той.

— Първо изреждаш най-вероятните неща.

— Като например?

— В девет от десет случая хората използват нещо, което е лесно за запомняне. Например рождената си дата или годината на важно за тях събитие, името на съпруга или на някое от децата. Или пък хоби, названието на колежа, където са учили, номера на социалната осигуровка. Обикновено, ако поне малко познаваш някого, лесно можеш да се досетиш за паролата, която използва.

— Обзалагам се, че не можеш да познаеш моята.

— Така ли мислиш? — Лукас я изглежда.

— Да.

— А искаш ли да се обзаложим?

— На какво?

— Да кажем... Победеният ще изпълнява един цял ден всичко, което му нареди победителят, без да мърмори и да се сърди.

Натали се поколеба. В края на краищата той бе специалист по компютърни охранителни системи. Освен това какво имаше предвид под „да изпълнява всичко, което му нареди победителят“?

— Ще се обзаложим ли? — подкани я Лукас.

— Да, но нарежданията трябва да са разумни.

— Какво означава „разумни“?

— Виж в тълковния речник. Освен това, този ден трябва да се определи по взаимно съгласие, и то след като приключим с работата по нашия случай. Под „ден“ се разбира времето между изгрев и залез-слънце. И ще трябва да отгатнеш паролата ми за по-малко от десет минути.

Лукас се ухили триумфиращо и хвърли целофанената обвивка от хамбургера в кошчето.

— Ще го позная за по-малко от пет — заяви той наперено, облегна се на стола с ръце зад главата в преднамерено отпусната поза и изгледа Натали продължително и преценяващо. — Ти се смяташ за много умна. Значи паролата не трябва да е нещо очевидно, като

например рожденият ти ден, или номерът на твоята улица, или името ти, произнесено отзад напред. Но за всеки случай ще проверя и тези възможности. Също така вероятно не е номерът на социалната ти осигуровка. Може би... номерът на колата ти?

— Не.

— Тогава чакай да помисля. Ами името на племенницата ти? Или на някой от племенниците? Може би първата буква от името на някого от тях?

— Не — увереността в победата ѝ нарастваше с всяко негово погрешно предположение.

— Името на някой от родителите ти или на брат ти и сестра ти?

— Не.

— Тогава трябва да има нещо общо с твоята професия. Номерът на удостоверението ти за частен детектив? Не? Добре, а да не би да е някоя абривиатура? Не? Какъв беше вашият жаргон... Не, ти не би избрала това. Ами Шерлок? Холмс? Уотсън? Копой? Хрътка? Ченге? А, видях как трепна! — възкликна той и се изправи на стола. — Кое беше?

— Хрътка — призна Натали, ядосана, че бе отгатнал така бързо. Но още повече я подразни фактът, че е прав — наистина смяташе избора на тази парола за много хитър.

— Да отворим ли тълковния речник?

— Щом е толкова лесно — намръщи се тя, — защо не си успял да откриеш паролата на Рик?

— Защото опитах всичко възможно — дори отпред назад, но нищо не съвпадна. Използвах и неща, свързани с Минесота — езеро, гмурец, сняг. Пробвах дори малко абстрактна психология — нали разбираш — майка, мразя, Едип. Дори опитах със собственото си име и инициали, като предположих, че информацията може да има нещо общо с парите, които му бях дал на заем. Накрая съставих програма, която да провери анаграмите на всички букви от имената на Рик и Шери. Но още не съм получил резултат — посочи към монитора. — Едва ли обаче ще го получа, защото паролата сигурно е някоя дума, която е избрал съвсем произволно.

Изведнъж в ума на Натали нещо прещрака — подробност, която смътно я бе държала нащрек целия следобед. Тя застина неподвижно, както поднасяше хамбургера към устата си.

— Опитай с „Добс“.

— Какво?

— Д-о-б-с — хвърли остатъка от хамбургера в кошчето. — Днес прекарах доста време в банката. Проверях финансовото състояние на Рик и Шери. Открих два осребрени чека, разписани от обратната страна от някой си Добс. Бяха за малки суми, по за неколкостотин долара, ала нямаше никакво указание за какво са били използвани.

Лукас въведе в компютъра команда за прекратяване на текущата програма.

— Вероятно нищо няма да излезе — обаче инстинктивно усещаше, че най-сетне частиците „несъщественa“ информация започваха да пасват. — Един от съседите на Рик ми беше казал, че миналия декември го чул да разговаря по телефона с някого на име Боб или Роб. Трябва да е бил Добс. Усещам, че е бил той.

— Я погледни!

Тя се приведе над рамото на Лукас. Компютърът най-после бе приел паролата и очакваше нови команди. Лукас натисна няколко клавиша, с които изтегли целия файл. Сетне се завъртя на стола и пусна принтера. За известно време остана загледан в разпечатания лист.

— Да ме вземат мътните!

Натали скочи на крака.

— Какво е това? — възкликна тя, като се мъчеше да проумее нещо от дългите колони с цифри, отпечатани на зелената карирана хартия.

— Това са дати. А това — почука с показалец по листа — са суми в долари — той тихо подсвирна. — При това значителни суми.

Натали сграбчи рамото му с две ръце.

— Какво означава това? — попита, макар че вече инстинктивно бе отгатнала отговора.

— Изглежда малкият ми брат е бил затънал до шия в хазартни борчове...

ОСМА ГЛАВА

— Да. Това име ми е познато — каза Натан Бишоп. — Марти Добс. Букмейкър на спортни състезания. Смята се за изтънчен джентълмен — гласът му прозвуча подигравателно. — Върти повечето си далавери в задните стаи на „Ламплайтър“, онова заведение в центъра на града. Отпуска заеми на клиентите си, които са закъсали. Така не им позволява да излязат от играта — той се намръщи. — Никога не съм предполагал, че порядъчен и преуспяващ човек като Рик Пейтън би се забъркал с него.

— Да, но е така — мрачно каза Лукас. — И е затънал до шия.

— Опитал се е да го умилостиви с два нищо и никакви чека — замислено продължи Натан, като потупваше по дланта си с въпросните чекове. — Свършило си добра работа, малко момиченце. Дяволски добра работа!

Натали засия, зарадвана, задето баща ѝ бе оценил нейния професионализъм, което не се случваше твърде често.

— А сега ще го арестуваш ли?

— За какво?

— Как за какво? За убийството на Рик, разбира се!

— Само въз основа на тези чекове? — Натан изсумтя и ги хвърли на бюрото. — Те не са достатъчни дори да го извикам на разпит.

— Но...

— Няма „но“. Два осребрени чека не стигат, за да бъде уличен в измама. Би трябвало да го знаеш. По дяволите, та те дори не са на името на Добс! Даже да бяха, няма как да докажем, че това е същият Добс. Във всеки телефонен указател в щата има стотици хора с тази фамилия.

— Ами компютърният списък? — напомни му Лукас. — В него са посочени точните дати и суми. По дяволите, тук са дори имената на отборите, на които е залагал!

— Виж какво — спокойно каза Натан, — ако се опитваш да ме убедиш, че брат ти е играл хазарт, напълно си успял. Ако целта ти е да

докажеш, че негов посредник е бил Марти Добс — като вероятността за това е твърде слаба — вероятно би постигнал успех, ако имаше и други доказателства. Обаче нямаш никакви шансове да го обвиниш в убийство въз основа на това. Нямаш мотиви, свидетели, улики, просто — нищо.

— Но ние знаем, че Марти Добс има нещо общо с този случай — настоя Натали. — Може би не е убил Рик, ала навярно има пръст в убийството.

— Да знаеш и да докажеш са две различни неща — отвърна баща й. — И аз зная много неща, които, за съжаление, не бих могъл да докажа в съда.

— Това означава ли, че полицията просто ще стои със скръстени ръце и няма да предприеме нищо? — попита Лукас. — И ще остави онзи тип Добс да се измъкне?

— Първо, ние не знаем дали той е замесен в убийството — твърдо заяви Натан. — Марти Добс може да е негодник, но не е глупав. А от негова гледна точка да убие Рик би било най-глупавото нещо. Какъв смисъл има да ликвидира източника си на доходи? — Натан поклати глава. — Неговият обичаен метод на действие е да изпрати някоя от горилите си да сплаши клиентите, които закъсняват с плащанията. Не съм чувал обаче да е стигал до убийство.

— Винаги има първи път... — поде Натали, ала Лукас постави ръка на китката й.

— А второто? — попита той с онзи тих глас, който я караше да настръхва.

— Второ — продължи Натан, — полицията няма да стои със скръстени ръце. Аз ще дам тези сведения на Кофи и Ларсън и те ще ги проверят.

— И?

— Останалото е наша работа — завърши той. — Ще ви държим в течение.

— Но, татко...

— Никакво „но“. А сега изчезвайте отгук и ме оставете да си върша работата...

— Значи аз сама ще трябва да отида в „Ламплайтър“ — каза Натали десет минути по-късно. Бяха в джипа на Лукас и чакаха зелената светлина на светофара.

— Къде ще отидеш?

— В „Ламплайтър“. Онова заведение, за което татко спомена, че е „главната квартира“ на Марти Добс. Предполагам, че е някакъв ресторант, бар или нещо подобно. Просто ще отида там и ще поразпитам хората.

— И какво ще им кажеш? — саркастично попита Лукас, изливайки насъбраното раздражение върху нея. Гласът му се извиси в комичен фалсет: — „Извинявайте, господин Добс, вие ли убихте Рик Пейтън?“

— Имай ми поне малко доверие! Дори няма да спомена имената на Добс, Рик или нещо от... — размаха ръце — ... цялата тази каша. Просто ще вляза, ще поръчам питие и ще спомена на бармана, че съм чувала за това как тук човек може да направи малко пари. И ще видя какво ще излезе.

— Сигурно ще те вземе за проститутка.

— Само че аз изобщо не приличам на проститутка!

Той сведе очи към изрязаните ѝ обувки с високи токове:

— С тези обувки приличаш.

Натали погледна краката си. Обувките ѝ бяха много хубави — в прасковен цвят, по края украсени със светлокремава ивица. Те чудесно подхождаха на прасковената ѝ рокля и свободното светлокремаво сако.

— Какво имаш против обувките ми? — промърмори тя, като обръщаше краката си насам-натам, за да им се възхити. — Изгубих няколко дни, докато открия най-подходящия цвят.

— В тях изглеждаш като някой плодов сладолед, който само чака да го изядат.

— Наистина ли? — погледна го поласкана. Току-що ѝ бе направил комплимент, независимо дали го съзнаваше, или не. За момент тя се запита дали да не го възнагради. Вместо това обаче посочи към тротоара: — Спри тук!

— Защо?

— Има телефонна кабина. Искам да проверя в указателя за адреса на „Ламплайтър“.

Лукас подмина кабината и продължи по улицата право към магистралата. Натали гневно го изгледа.

— Да не би да имаш по-добра идея? — предизвикателно попита тя.

— Да, щом искаш да знаеш. В „Ламплайтър“ ще отида аз.

— И какво ще постигнеш? Ще привлечеш вниманието на всички и ще им заповядаш да ти кажат каквото знаят? Или ще хванеш Добс и ще го поизмъчваш, докато изпее всичко, което знае?

— Поне мога да се защитавам, ако се случи нещо.

— Да, но ако аз отида там, няма да се случи нищо!

— Защо си толкова сигурна?

— Защото хората не стават агресивни, докато не ги заплашиш по някакъв начин. А аз изобщо не представлявам заплаха.

— Хайде де! — промърмори Лукас. Натали не му обърна внимание.

— Никога не съм се сблъсквала с прояви на насилие. А се е случвало да ходя в някои от най-опасните райони на града. Разследвала съм случаи на измама и умишлени палежи за застрахователни компании, издирвала съм изчезнали лица... — извърна се на седалката с лице към него. — Веднъж проследих тийнейджърка, избягала от къщи, до свърталище на наркомани. Влязох вътре и я изведох, без изобщо някой да помръдне.

— Имала си дяволски късмет — забеляза той и потръпна при мисълта, че Натали изобщо би могла да се окаже в опасност. Въпреки че беше много амбициозна, тя все пак бе жена. При това — твърде крехка.

— Не е заради късмет. Просто съм страхотна професионалистка — разпалено продължи Натали.

— А ако нещата наистина тръгнат зле, имам и нещо друго — бръкна в специална преградка на чантичката си и извади оттам револвер тридесет и осми калибър. Лукас едва не се блъсна в мантинелата.

— Натали, махни го! Оръжията не са играчка!

— Не си играя — остро отвърна тя. — Баща ми ме научи да си служа с него добре. Когато накрая проумя, че независимо от неговото мнение ще стана частен детектив, реши, че ще е по-добре да ми покаже как да се защитавам — самодоволно се усмихна и отново плъзна револвера в преградката на чантата си. — Той още не знае дали да се гордее, или да се ядосва, че съм по-добър стрелец от него.

Единственият отговор на Лукас бе скептично ръмжене, което й напомни за Натан.

— Ако искаш, можем да си премерим уменията като стрелци — предложи тя с растящо негодувание. Защо всички мъже мислеха, че щом е дребна и женствена, е напълно безпомощна? — Недалеч оттук има стрелбище — Лукас обаче не захапа въдицата. — Обзалагам се, че ще те победи, Лукас — продължаваше да следи пътя с каменно лице. — Ще се обзаложим ли? — подкани го Натали.

— Добре. Сама си го търсиш. Къде е стрелбището?

— Условията ще бъдат същите като миналия път — заяви тя, когато приближиха огневата линия. — Победеният ще изпълнява усмихнато и безропотно разумните желания на победителя цял един ден!

— Защо пък усмихнато? — изръмжа Лукас. — Миналия път не споменахме такова нещо.

— Добре, това условие ще отпадне. И без друго няма значение, защото, когато те победи...

— Ако ме победиш.

Натали погледна настрана с досада.

— Ако победи, облозите ще се унищожат взаимно и няма да дължим нищо един на друг.

— А ако аз победи?

— Тогава два дни ще бъда твоя робиня — усмихна му се предизвикателно. — Но това няма да стане, така че не храни напразни надежди — извади револвера си. — Всеки има по шест изстрела. В случай на засечка ще стреляме по още веднъж. И за да ти покажа колко съм честна — подаде му оръжието с дръжката напред — ще те оставя да направиш два пробни изстрела, за да свикнеш с револвера ми.

— Няма да е необходимо — отвърна Лукас, тъкмо както тя се надяваше. — Давай — направи подигравателен подканващ жест, сякаш бе метрдотел. — Първи са дамите.

Натали бе сигурна, че Лукас очаква да му откаже. Вместо това му се усмихна с най-милата си усмивка и пристъпи към линията. Отне ѝ минута да нагласи предпазните слушалки на ушите си, без да изкриви очилата си. Сетне здраво стисна револвера в дясната си ръка.

— В центъра ли ще се целим?

— При всички положения. Той е по-труден за улучване.

Натали кимна, внимателно се прицели и дръпна спусъка. Точно в средата на хартиената мишена се появи малка дупчица. Тя се усмихна

със задоволство и стреля още пет пъти — внимателно, прецизно и бавно. Всички изстрели попаднаха на сантиметри от първия.

Лукас стоеше зад нея. Погледът му обаче не бе насочен към мишената, а към Натали. Поглъщаше с очи русата ѝ коса, леко развявана от летния вятър, стройните рамене, напрегнати в очакване на отката, краката ѝ, широко разкрасени за по-голяма стабилност на чакълената настилка. Тясната копринена рокля се бе изпънала, като очертаваше ханша и дългите стройни бедра. Очите му се плъзнаха надолу към великолепно оформените ѝ прасци в копринени чорапи и елегантните малки стъпала в невероятно високите, развихрящи въображението, обувки. Те го караха да си мисли за секс — разюздан, страстен, удовлетворяващ...

— Твой ред е — Натали махна предпазните слушалки и се обърна към него с широка триумфираща усмивка. — Лукас? Твой...

Той се спусна към нея без предупреждение, като атакуваща пантера, хвърляща се към плячката си. Грабна я в прегръдките си, вдигна я и силно я притисна към себе си. Обхвана тила ѝ с ръка и доближи устни към нейните. Езикът му се плъзна между разтворените ѝ устни жадно, алчно и властно, горещ и опияняващ като скъп вносен коняк. Натали увисна в обятията му като парцалена кукла, с отпуснати ръце, стиснали оръжието, твърде зашеметена, за да реагира.

Сетне изведнъж всичко свърши.

Хей така.

Той я пусна на земята, плъзна длан по ръката ѝ, взе револвера и се отдалечи от нея. Без да каже дума, го презареди, вдигна ръка и стреля бързо шест пъти в мишената.

Натали трепваше при всеки оглушителен изстрел, с очи, широко отворени от изненада и възбуда. Проследи го с поглед, докато отиде да вземе хартиените мишени, за да сравни резултатите. Сетне закрочи към нея с предизвикателната и премерена походка на побойник, тръгнал да отвърне на нечие предизвикателство. Тя забеляза, че също е възбуден, и то твърде възбуден. Панталонът на тъмносиния му летен костюм не можеше да прикрие това, а него сякаш не го бе грижа.

Натали усети как тялото ѝ потръпва. Ако той отново я вземеше в прегръдките си... Ако я целунеше... Ако само я докоснеше... Щеше да се просне по гръб на стрелбището и да го умолява да я обладае незабавно!

— Ти спечели — Лукас ѝ подаде хартиените мишени, като потисна болезнения порив на тялото си да довърши онова, което бе започнал. — На косъм.

Натали преглътна, но успя да запази самообладание. Също на косъм.

— По-добър си, отколкото очаквах — хладно отбеляза тя, оправи очилата си и се втренчи в дупките от куршумите, сякаш бяха изключително интересни.

— Ти също — отвърна той, като се питаше защо, по дяволите, се самоизмъчва така. Не биваше да я целува отново и да си припомня невероятния вкус на устните ѝ. Ала, докато я наблюдаваше как стреля със самоуверено и предизвикателно изпънато тяло, изкусителна като грях в гореща съботна вечер, внезапно бе разбрал значението на израза „неудържим порив“. Искаше я. Сега. Незабавно.

А тя стоеше, студена и безразлична като нарцис, подал главичката си над топящия се сняг, и спокойно разглеждаше проклетите мишени!

— Бях склонна да обявя резултата за равен — каза Натали, без да го поглежда. — Обаче ти сам се призна за победен — нави хартиените мишени на руло и ги пхна под мишницата си, сякаш не даваше и пет пари за състезанието. — Би ли ми върнал револвера? — все още не смееше да вдигне очи, защото знаеше, че той ще съзре в тях желанието ѝ.

Лукас безмълвно ѝ го подаде и търпеливо я изчака, докато го избърса, презареди, провери и внимателно го прибра в чантичката си.

— Готова ли си? — попита я, сякаш нищо не се беше случило. Щом бе решила да не споменава за целувката им, той също нямаше да обели и дума, дявол да го вземе! Натали кимна и тръгна пред него към джипа. Молеше се да не се спъне и великолепно то ѝ представление да отиде по дяволите!

Когато влязоха в „Галаксиз“, Даниел вдигна поглед от телефона.

— Радвам се, че се върнахте — подаде слушалката на Лукас. — Шери е. Звъни вече за трети път. Не мога да свърша никаква работа. Този път реших да не вдигам телефона, ала тя го остави да звъни непрекъснато.

— А каза ли ти кой е? — напрегнато попита Лукас в слушалката. Натали направи знак на брат си да млъкне.

— Не, добре си постъпила. Шери, чуй ме. Успокой се и повикай полицията. Помоли да ти пратят някой от офицерите, които се занимават с твоя случай. Кофи или... — Лукас въпросително погледна Натали.

— Ларсън — отвърна тя.

— Кофи или Ларсън. Разкажи му точно какво се е случило, всяка дума, която си спомняш — той замълча. — Не, не чакай, докато дойда. Направи го веднага. Не плачи. Шери, не... Недей да плачеш. Виж, колкото по-скоро свършим, толкова по-бързо ще дойда. Да, обещавам.

Забеляза обзелото го нетърпение, което ясно се долавяше в гласа му, и се запита защо Шери също не го усеща.

— Да, Шери — изрече той през стиснати зъби. — А сега затвори и позвъни в полицията. Аз тръгвам.

— Какво се е случило? — попита Натали.

— Някой я е заплашил по телефона. Поискал някакви пари, които Рик му дължал.

— Да не е бил Добс?

— Не знае — Лукас тръгна към вратата. — Но кой друг би могъл да бъде? — спря се с ръка на дръжката. — Ще дойдеш ли с мен?

Натали поклати глава.

— Ще се справиш и сам — никак не й се искаше да го види как се суети край милата, хубава и безпомощна Шери. — Освен това, трябва да отида до моя офис, за да свърша някои неща.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Натали спря на отсрещната страна на „Ламплайтър“ и огледа мястото, преди да слезе от колата. Заведението изглеждаше съмнително и долнопробно, както и бе очаквала. Тя разтвори папката, поставена на седалката до нея, за да прегледа за последен път информацията, която бе събрала в отдел „Архиви“. Към досието бе прикрепена снимката на Марти Добс — мъж на средна възраст, с тясно лице, остра брадичка и твърде големи кръгли очи. Натали си припомни предположението за връзката между изпъкналите очи и престъпните наклонности. Добс имаше малка бенка на лявата си буза, елегантни мустачки и прическа за четиридесет долара, прикриваща оредяващото му теме. Досието му не беше много дебело, като се имаше предвид неговото занимание. Бе задържан пет-шест пъти за разпит във връзка с незаконен хазарт, но бе освобождаван, без срещу него да бъде повдигнато обвинение. Веднъж беше съден. Един от хората му бе успял да фалшифицира съдебни показания в замяна на обещана сделка. Добс обаче се бе измъкнал сух. Очевидно беше подкупил тези, които е трябвало. Ала по нищо не личеше да е склонен към насилие. Все пак Натали знаеше, че е способен на това; повечето престъпни типове — повечето хора бяха способни на насилие, ако ги подтикнеха към него.

След като револверът ѝ е на мястото си, тя въздъхна, праметна дръжката на чантичката си през рамо и слезе от колата. Докато пресичаше улицата, усети как с всяка крачка започва да я обзема страх.

Тежката врата се отвори лесно. Пред погледа ѝ се откри сумрачната задимена атмосфера на бара. Натали застана на прага, докато очите ѝ привикнат към тъмнината. Най-сетне успя да различи посетителите и преднамерено разсеяно ги обходи с поглед. Имаше само десетина души, насядали по малките кръгли масички в центъра на помещението или на бара. Сепаретата бяха разположени твърде високо, за да види дали в тях има някой. По телевизора, поставен зад бара, предаваха баскетболен мач, ала само един-двама души го гледаха.

Барманът, облегнат на лакти, тихо разговаряше с някакъв клиент. И двамата сякаш не бяха забелязали влизането ѝ. Всички останали се бяха втренчили в нея. Тя пое дълбоко дъх, каза си, че нищо не я заплашва, и се отправи към бара.

Някой сигурно беше направил знак на бармана, защото той вдигна поглед и си направи труда да я забележи.

— Заблудили ли сте се? — попита той, намеквайки, че жени като нея рядко се мяркаха в „Ламплайтър“.

— Не, не съм — седна на едно от високите столчета колкото можеше по-грациозно и постави чантичката си на плота. Сетне изгледа бармана право в очите. — Просто съм жадна.

Той сви рамене, сякаш искаше да каже, че я е предупредил и не отговаря за последствията.

— Какво да бъде?

— „Джак Даниел“, двойно, без лед — без да се замисли, Натали поръча любимото питие на баща си. Обичайното ѝ шампанизирано бяло вино нямаше да съответства на имиджа, който се опитваше да изгради.

— Ще ви струва три и петдесет — заяви барманът и постави чашата пред нея. Тя остави банкнота от десет долара и тихо изрече:

— Казаха ми, че тук човек може да направи малко пари.

— Може. Зависи от начина, по който смятате да ги изкарате.

Натали сложи още една десетачка върху първата.

— Марти Добс знае начина.

Барманът отново я изгледа.

— Сигурна ли сте, че искате да видите Марти?

— Абсолютно.

— Добре — той взе двете десетачки и ги пъкна в джоба си, сетне извика: — Ей, Кал! Тази дребна дама иска да се види с Марти.

— Така ли? — мъжът, когото нарекоха Кал, се надигна от едно сепаре. Беше огромен и мускулест — със свръхразвити рамене и гърди на заклет културист и тесни бедра. Светлорусата му коса, съвсем късо подстригана и оформена в съответствие с модата, го правеше да изглежда, сякаш си беше пъкнал пръстите в контакта. Носеше черен потник с един номер по-малък, и толкова тесни джинси, че Натали се запита как не спираха кръвообращението му. От лявото му ухо висеше малък череп.

Той наперено тръгна към нея с мазна усмивка. Явно беше от ония мъже, които погрешно си въобразяват, че всички жени ги смятат за неотразими. Тя на свой ред му се усмихна, за да го накара да повярва, че също мисли така. Кал се настани на съседното столче и се наклони опасно близо към нея.

— Каква работа имаш с Марти, сладурано? — пресегна се и прокара пръст по ръката ѝ, поставена на барплота. Натали положи усилие да не я отдръпне. Трябваше да изиграе ролята докрай.

— Една приятелка ми каза, че господин Добс... въъ... приема залози.

— Залози ли?

— Да. За мачове по ръग्би и... подобни неща — промълви тя. Съзнаваше, че не е необходимо да се преструва на нервна. Кал и нахалните му пръсти я изнервиха и без това. Тя се пресегна към питието си, като се изплъзна от докосването му, и отпи голяма глътка.

— Тук ли е господин Добс?

— Може би е тук, а може би не е.

Натали се отмести, за да увеличи разстоянието между себе си и Кал. Хвърли бърз поглед към сепарето, откъдето се бе появил, с надеждата, че ще зърне самия Добс.

— Наистина бих искала да го видя, ако е наблизко.

Кал отново се доближи до нея и закри с огромната си мутра сепарето от погледа ѝ.

— А за какво искаш да го видиш?

Тя разтвори широко очи и го погледна възможно най-невинно.

— Вие неговият секретар ли сте?

— Да. Неговият секретар — развеселен изпръхтя той. — И никой не може да го види, без аз да знам защо.

— Ами, една приятелка ми каза, че той би могъл...

— Коя е тази приятелка? — попита Кал.

— Просто приятелка. Помоли ме да не споменавам името ѝ. Съпругът ѝ не би се зарадвал, ако разбере, че отново залага на комар парите за домакински разходи — извинително се усмихна. — Нали знаете какви са съпрузите?

— Да, зная — мазната му усмивка се разшири. Той се наклони още по-близо и тя усети отвратително горчивия му бирен дъх. — А ти

имаш ли съпруг, сладурано? — отново прокара пръст по ръката ѝ. Кожата ѝ настръхва от отвращение.

— Ами, аз... — остави го да забележи неудобството ѝ, като се надяваше да го убеди в истинността на думите си. — Да — призна накрая с очевидна неохота. — Имам съпруг.

— А той ревнив ли е? — пръстът му се плъзна нагоре-надолу по ръката ѝ.

— Да. Много — тя потрепери. — Ще ме убие, ако разбере, че съм идвала тук.

Кал склучи пръсти около рамото ѝ, като нарочно закачи гърдите ѝ с опакото на дланта си.

— Значи в такъв случай това трябва да остане наша малка тайна. Нали така?

— Тайна ли? — попита Натали, като го гледаше с широко отворени очи, за да спечели време и да обмисли възможностите си за избор.

Явно Кал нямаше намерение да говори с шефа, докато не си поиска от нея нещо в замяна на услугата. Тя можеше да се справи с него за известно време, с надеждата, че нещата няма да стигнат твърде далеч, преди да е научила нещо за Добс. Или би могла да се престори, че е променила решението си, и да си тръгне веднага, като си спести неприятната сцена, която навярно щеше да се разиграе. Това беше може би най-разумното решение. Но, ако си подвиеше опашката и избягаше, нямаше да успее да научи нищо. От друга страна, можеше да разчита, че хората в бара щяха да попречат на Кал да стигне до насилие. А ако играта загрубееше, имаше револвер. Натали отпи от чашата си.

— За какви тайни говориш? — повтори тя и докосна с език горната си устна, като затрепка с мигли, свенливо поглеждайки към него.

— О, смятам, че много добре знаеш, сладурано — очите му похотливо проблеснаха. — Това наистина е голяма тайна. Много ще ти хареса — протегна пръст и го прокара по зърното ѝ. — Защо не отидем в колата ми да ти покажа? Паркирана е точно зад бара.

— Виж, Кал — насила се усмихна тя и се отдръпна от него. — Ние едва се познаваме.

Той стисна ръката ѝ силно.

— Можем лесно да уредим това, сладурано.

— Да, бихме могли — съгласи се Натали, като опитваше да се откопчи от него. Внимателно помести ръката си към закопчалката на чантичката и я отвори. — Само че няма ли да ми поръчаш още едно питие? Аз обичам... първо да си поговоря с мъжа... преди... това.

— Ще говорим в колата ми — той се смъкна от столчето, дръпна Натали след себе и обви мускулестата си ръка около кръста ѝ. Тя едва имаше време да реагира.

— Кал, моля те! — постави ръце на раменете му и го отблъсна. — Нека не насилваме нещата.

Но Кал очевидно не бе в настроение да се помайва. Притисна я още по-силно към себе си. Борейки се с инстинктивния импулс да се напегне и да се отдръпне от него, тя се насили да се отпусне в ръцете му. Както и очакваше, той се възползва от това и я облегна на бара, притисна тялото си към нейното и сведе глава. Тя извърна лице от устните му и се опита да докопа чантичката си, увиснала на лакътя ѝ. Дървеният ръб на плота се впи в гърба ѝ. Като в мъгла, тъкмо когато успя да сграбчи дръжката на чантата, дочу остро изсвирване и гласа на бармана:

— Кал, ако искаш да се любиш с дамата, правете го навън. Не разрешавам такива неща тук.

В този момент Натали за пръв път усети да я обзема истински страх. Кал беше толкова едър и силен! При това, колкото и невероятно да изглеждаше, явно никой в бара нямаше да си помръдне пръста, ако той наистина се опиташе да я измъкне навън. Като си повтаряше, че не бива да се паникьосва, тя бръкна в специалната преградка на чантичката си. Главата ѝ все така бе извърната встрани, за да избегне влажните похотливи целувки, с които той обсипваше шията ѝ. Умът ѝ трескаво прехвърляше всичко, което можеше да ѝ се случи, ако не се измъкнеше оттук... И то по-бързо.

— Хайде, сладурано — прошепна Кал във врата ѝ и плъзна ръка към гърдите ѝ. — Не се преструвай, че не искаш.

Точно когато бе загубила всяка надежда да намери револвера, Натали най-сетне напипа дръжката му и сложи показалеца си на спусъка. Почти отмаляла от облекчение, вдигна ръка и опря пистолета в гърдите му, без да го изважда от чантата. Изведнъж целият му плам се изпари.

— Какво, по... — изпелтечи той и отпускна прегръдката си. Сетне се извърна и грубо я блъсна встрани. Чу се проклетие, последвано от силен удар, и внезапно Кал се свлече в краката ѝ. Като не вярваше на очите си, тя сведе поглед към него, след което вдигна очи нагоре, за да благодари на неочаквания си спасител.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш тук?! — изрева Лукас и я сграбчи за лакътя. — Да не си загубила разум? — разтърси я силно и я повлече към вратата. — Ти май плачеш за лудницата!

— Ей, мъжки, онзи там, дето го просна на пода, е наш приятел — каза някой, който изведнъж застана пред тях. Лукас спря така рязко, че Натали се блъсна в него. Погледът му бе впит в натрапника.

— Махни се от пътя ми!

— Лукас! — предупредително каза Натали, забелязала други двама, които приближаваха зад тях. Но той не ѝ обърна внимание.

— Нали чу какво ти казах, приятелче? — попита той предизвикателно.

— Лукас! — повтори Натали.

— Ако имаш капка мозък, малко момиченце, дръж си устата затворена! — процеди той, без да я поглежда.

— Лу... — не успя да довърши, защото елин от мъжете хвана другата ѝ ръка и се опита да я издърпа към себе си.

В същия миг мъжът, препречил изхода, се втурна напред с явното намерение да атакува. С мигновено движение Лукас сви ръката си и заби лакът в брадичката на мъжа, като остави тежестта му и инерцията, която бе набрал, да свършат останалото. Човекът полетя назад и се блъсна в една от масите. Междувременно Лукас, бърз и страховит като кобрата, татуирана на китката му, се извърна и стовари юмрука си в слънчевия сплит на нападателя, дръзнал да посегне на Натали. Човекът се свлече на колене и притисна ръце към гърдите си, като се мъчеше да си поеме дъх.

— Има ли още някой? — изръмжа Лукас. Предизвикателно блестящите му бледозелени очи говореха, че би се радвал на възможността да просне още някого. За момент погледът му обходи останалите. Те обаче явно бяха решили, че не си струва да се изправят срещу мъжа, повалил трима от другарите им, без дори да се задъха.

— По дяволите, не! — наруши накрая някой напрегнатата тишина. — Прибери си мацката. И без това не е нещо особено.

— Тук си прав! — процеди Лукас и бързо я изблъска към вратата.

Тя се запрепъва пред него. Отворената чантичка се люлееше, увиснала на ръката ѝ, докато се опитваше да нагласи очилата си.

— Вече можеш да ме пуснеш — задъхано каза Натали, когато стигнаха до неговия джип, паркиран зад сивия ѝ форд. — Лукас, пусни ме! — понечи да освободи ръката си. — Ще ми счупиш пръстите!

Със стиснати зъби той отвори вратата на джипа и се опита да я набута вътре.

— Лукас, пусни ме! — запъна се тя.

— Влизай вътре!

— Лукас...

— Качвай се, Натали. Ще те откарам вкъщи.

— Аз имам кола!

— Зарежи я.

— На такова място?

— Натали... Предупреждавам те! Качвай се или...

— Или какво? — най-сетне издърпа ръката си от неговата и отстъпи крачка назад. — Ще ме проснеш на земята като онези типове там?

Един мускул на лицето му трепна.

— Не ме предизвиквай! — процеди той през зъби.

— О, чудесно! Заплашваш ме с насилие, а?

— По дяволите, качвай се, преди онези гори да са решили, че все пак заслужаваш да се бият за теб!

— Виж какво, писна ми да се отнасят с мен като с някое безпомощно малко момиченце, което не може да се грижи за себе си! Първо баща ми, а сега и ти! Няма да търпя това! Чуваш ли?

— Целият квартал те чува!

— Няма да търпя! Чудесно мога да се оправям и сама. И щях да се справя с положението, ако ти не беше връхлетял вътре и не беше започнал да трошиш глави...

— Положително не личеше да си се справила с положението! На мен ми се стори, че онзи тип те...

— Аз съм опитен частен детектив! — тросна се тя, без да обръща внимание на думите му. — На стената на моя кабинет е

закачено разрешителното ми, в което пише точно така. Освен това нося оръжие и зная как да го използвам.

— Тогава защо не го направи?

— Не се нуждая от някого, който се мисли за Рамбо, и смята, че трябва...

— Защо не използва револвера?

— Напротив, използвах го. Бях го опряла в ребрата му — внезапно пристъпи към него. — Ето така! — заби чантичката си в стомаха му с цялата сила на гнева си.

— За Бога, Натали! — изръмжа Лукас и замръзна на място, усетил цевта на револвера.

— Точно така реагира и той — доволно отбеляза Натали, като се наслади за момент на объркването му, преди да се отдръпне. — А сега ще се кача в моята кола! — само очите ѝ издаваха обзелата я кипяща ярост. — И ще си отида вкъщи... Без твоята помощ — без да дочака отговора му, се завъртя на токчета и се запъти към форда.

— Тръгвай право към дома си! — извика ѝ Лукас, когато тя отвори вратата. — Ще карам след теб.

Натали затръшна вратата, запали мотора и потегли, сякаш бе чула стартовия сигнал на рали „Инди Кар“. Черният чероки я следваше неотстъпно.

Почти бе стигнала до дома си, когато реакцията от случилото се я завладя с пълна сила. При мисълта какво можеше да ѝ се случи в онзи долнопробен бар я обзе инстинктивен женски страх. Да, наистина имаше оръжие и знаеше как да го използва. Но понякога се случваше да отнемат оръжието дори на опитни полицаи. По дяволите, разбира се, че можеше да се справи чудесно! Ако Лукас не бе връхлетял, за да я спасява.

Ръцете ѝ се разтрепериха от напълно справедлив гняв. По страните ѝ се започнаха да се стичат горещи сълзи. Бързо запримигва, за да проясни погледа си. Само жените като Шери Пейтън плачеха! Натали никога не плачеше. Никога! Но когато паркира пред дома си, сълзите продължаваха да се търкалят по лицето ѝ.

Тя изскочи от колата, сякаш на седалката до нея седеше самият Сатана, и се втурна към входната врата, решена да не позволи на Лукас да види сълзите ѝ. Щеше да ги изтълкува като признак на женска

слабост или, още по-лошо, като опит да спечели съчувствието му. Ала той я изпревари.

— Натали? — докато тя се опитваше да отключи, хвана рамото ѝ. — Трябва да поговорим!

— Не искам! — опита да се освободи от него. — Махай се!

— Натали, погледни ме — насила я обърна към себе си. — Има някои неща... — изведнъж сърцето му се сви. — Божичко, какво е станало? — внимателно повдигна брадичката ѝ. — Да не би онзи негодник да те е наранил?

— Ти си единственият негодник, който ме нарани! — извика тя, като рязко извърна глава. Най-сетне успя да отключи вратата. — Затова просто се махни и ме остави на мира!

— Аз ли съм те наранил? Кога? — последва я в къщата, сложи ръце на раменете ѝ и отново я извърна към себе си. — Къде?

Натали яростно го изгледа през сълзи, твърде разгневена, за да подбира думите си.

— Ти нарани гордостта ми, ясно ли ти е? Да нахълташ там, сякаш съм някое безмозъчно и безпомощно същество, на което не може да се има доверие! Цял живот съм се борила да не ме смятат за такава — като се започне от баща ми! И просто не мога да го понеса... От теб. Не мога!

— Натали! — помилва я по бузата. На устните му заигра нежна, разбираща и същевременно развеселена мъжка усмивка. — Не съм и помислял да нараня чувствата ти, бебчо. Просто се опит...

— Не си наранил чувствата ми, по дяволите! — отблъсна ръката му. — Не плача за това, а защото — ядосано изтри очите си — ме вбеси ужасно! И продължаваш да ме вбесяваш! — обърна му гръб и се запъти към кухнята. — Защо не направиш услуга и на двама ни, като се махнеш от очите ми, преди да съм забравила, че съм противник на насилието? — тя хвърли чантичката си на масата и се обърна да го изгледа гневно.

Погледите им се срещнаха. В наелектризираната атмосфера сякаш се зароди някакво ново чувство.

— Хайде! — избухна Натали, за да прикрие внезапната чувствена възбуда, пронизала я като светкавица, докато се взираше в омагьосващите я зелени очи. — Изчезвай оттук!

Но Лукас бе зърнал блясъка в очите ѝ и безпогрешно го бе разтълкувал, защото бе отражение на тръпката, преминала през собственото му тяло. Това бе зовът на страстта — умопомрачителна, възпламеняваща и неконтролируема.

Натали стоеше пред него разрошена и разгневена. Отправяше му безмълвно предизвикателство на жена към мъж да вземе онова, което му предлага. А Лукас не бе мъж, който би отклонил подобно предизвикателство.

Бавно, без да откъсва поглед от нея, той пристъпи напред. Спря пред нея и обхвана раменете ѝ. Натали вдигна глава, горда като амазонска кралица.

— Казах ти да си вървиш — опря ръце в гърдите му и го отблъсна. — Наистина искам да си тръгваш.

— Не, не искаш — без да откъсва очи от нейните, той хвана ръката ѝ и бавно, оставяйки ѝ достатъчно време да я отдръпне, я прокара надолу по плоския корем към слабините си. — Нали?

Пръстите ѝ се склучиха около доказателството за неговата мъжественост.

— Не — тихо отвърна тя, като го гледаше в очите. — Не искам.

Останаха загледани един в друг сякаш цяла вечност. Очите им излъчваха плам, а сърцата биеха лудо. И двамата бяха изпълнени с горещи, всепоглъщащи и объркани чувства...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Жадно се устремиха един към друг. Ръцете на Лукас се обвиха около талията ѝ. Той сведе глава. Дланите ѝ се плъзнаха под тъмносиния му костюм. Устните, жадуващи сладката влага, се разтвориха. Езиците се докосваха, отдръпваха се и отново се търсеха, вкусуващи неповторимия мечтан аромат.

Беше прекрасно, но не бе достатъчно.

Натали се повдигна на пръсти, изви глава, за да бъде още по-близо до устните му, и притисна гърдите си към неговите. Ръката ѝ се плъзна по гърба, а после по кръста му, сетне още по-надолу. Жадуваше да усети твърдата му изпъкнала мъжественост.

Но все още не бе достатъчно.

Вдигна коляното си толкова високо, колкото позволяваше тясната ѝ рокля, и го плъзна по външната част на бедрото му. Така е по-добре, помисли си тя, опиянена от опитните му, замъгляващи разсъдъка целувки.

Ала и това не бе достатъчно.

Дори когато ръцете му се плъзнаха надолу, обхванаха ханша ѝ и я повдигнаха. Тя изстена и с копнеж промълви името му.

— Зная, бибчо — дрезгаво промълви той. — Не е достатъчно.

Той я постави на земята, плъзна ръце по гърба и раменете ѝ и ги пъкна под реверите на нейното сако. Тя остави дрехата да се свлече по раменете ѝ, сетне вдигна ръце зад тила си и затърси ципа на роклята. Усети във врата си горещия му дъх, докато двамата едновременно се опитваха да се преборят с ципа. След миг роклята се свлече на пода и Лукас се пресегна към закопчалката на сутиена ѝ. Трескаво, копнееща да докосне кожата му, както той докосваше нейната, Натали посегна към копчетата на ризата му. Но се спря, тръпнеща от страст, когато ръцете му обхванаха голите ѝ гърди. И двамата простенаха при усещането на горещите му длани, сключени около щедрата мека пълнота на гърдата ѝ. Той подразни зърната ѝ между палците и показалците си. Тя отново потръпна и вдигна ръце, за да ги обвие

около врата му и да сведе главата му към болезнено втвърдените връхчета. Лукас я спря, като положи длани на китките ѝ, и разпери ръцете ѝ, за да може да я огледа.

Натали излъчваше възхитителна женственост. Тялото ѝ тръпнеше от отчаян копнеж по него. Той бавно плъзна поглед по нея, като се наслаждаваше на горящите ѝ, опиянени от страстта, очи, на зачервените бузи и влажните коралови устни, полуразтворени от дъха. Гърдите ѝ бяха увенчани с малки прасковенорозови зърна. Нежната ѝ кожа бе с цвят на слонова кост, а силното ѝ тяло бе изкусително гъвкаво.

Нежно изви ръцете ѝ назад, прихвана ги зад гърба ѝ със своята длан и леко огъна тялото ѝ назад. Сетне бавно прокара другата си ръка с разтворени пръсти от малката трапчинка на шията към гърдите ѝ така, че палецът и кутрето му докоснаха зърната им. Натали потрепери и извика. Сетне застина неподвижно, сякаш хипнотизирана от страстния плам в очите му и от еротичния танц на кобрата върху неговата китка, която се спускаше надолу по тялото ѝ. Пръстите му проследиха дантелата по края на бикините с цвят на слонова кост, сетне се плъзнаха по извивката на стомаха към полускрития триъгълник в основата на бедрата ѝ. Обърна дланта си нагоре и я плъзна между краката ѝ. Усети тялото ѝ през дантелената тъкан, погорещо, отколкото си бе представял, че може да бъде тялото на жена.

Коленете ѝ се подкосиха и се облегна на него. Устните ѝ слепешком затърсиха неговата плът. Китките ѝ се извиха в усилие да се освободи от хватката му, за да го докосне.

— Лукас! — тя отново вдигна коляно нагоре и обви крака си около неговия, за да се открие още повече за докосването му. — О, Лукас, моля те!

Той провря ръка под бикините и отново я плъзна по стомаха, докато достигна до най-чувствителното кътче на нейната женственост. Усети я невероятно мека и топла под дланта си, трепереща от копнеж и възбуда. Бедрата ѝ се раздвижиха, сякаш копнееше за по-плътно удовлетворяващо докосване. Тръпнец от все по-силно пламтяща страст, Лукас изпълни безмълвната ѝ молба, и като плъзна устни по нейните, нежно пъкна пръсти между бедрата ѝ. Натали незабавно достигна върха на възбудата и почти изпищя, извивайки тялото си нагоре. Вдигна и другия си крак и едва не се покатери върху Лукас в

желанието си да се притисне по-близо към него. Той пушна китките ѝ и постави другата си ръка под ханша ѝ, за да я задържи. Сетне притисна здраво към себе си тялото ѝ, разтърсвано от вълните на екстаза.

— Отново — промълви Лукас в шията ѝ, когато тя спря да трепери. — Искам да направя това отново — леко ухапа рамото ѝ, като едва не предизвика нова трескава конвулсия. — Но този път искам да бъда дълбоко в теб. Искам да усетиш не само пръстите ми.

— Да — задъхано пошепна Натали. — О, да, и аз искам да те усетя в себе си! — разплете глезените си и се спусна на пода. — Съблечи се — хвана го за ръка и го поведе по тъмния коридор към спалнята си. — Не мърдай — каза тя, когато спряха до леглото и пушна ръката му. Запали малка нощна лампа с розов абажур. Сетне отметна завивките, под които се показаха чаршафи на цветя. Свали очилата си. След това изрита обувките си, пъкна палци под ластика на бикините и ги плъзна надолу. Възхитително разголена, отново се обърна към него: — Сега е твой ред — гласът ѝ трепереше от нетърпение. Ръцете ѝ посегнаха към ризата му. — Искам да се съблечеш като мен.

Разкопча копчетата му, с трескава бързина измъкна ризата от панталоните, разголи гърдите и докосна с влажни устни топлата кожа. Омаяна, копнееща да вкуси всяка частица от него, го остави сам да съблече ризата и насочи вниманието си към колана му. Дочу се тихият шепот от триенето на кожа в кожа, звукът от смъкването на ципа, дрезгав стон, последван от възбуден мъжки смях...

— Натали! — хвана палците ѝ малки ръце. — Скъпа, нима искаш да ме оставиш само по обувки и чорапи, със смъкнати панталони и насочено към теб копие? — опита да се усмихне, ала усмивката му се превърна в гримаса, когато тя освободи ръцете си и нежно го погали през слиповете. — Казвали са ми, че това е доста комична гледка — задъхано завърши той. — А самочувствието ми няма да понесе да ми се смееш тъкмо сега. Остави ме да се съблека...

Внезапно тя се отпусна на колене и плъзна ръце по задната част на бедрата му.

— Вдигни си крака — нареди тя. Лукас мълчаливо се подчини, смаян и леко смутен при вида на Натали, коленичила в краката му. Бившата му съпруга по-скоро би си отсякла ръцете, отколкото да застане пред него в такава поза. Но Натали явно не виждаше нищо унищително в това да коленичи и да свали обувките му.

Тя се пресегна, хвана панталоните и слиповете му и ги смъкна надолу.

— Гледката не е чак толкова комична — тихо каза Натали, поглеждайки нагоре. Големите ѝ кафяви очи излъчваха възхищение. — Всъщност погледнато от този ъгъл, е доста... впечатляващо — добави тя, с което поласка мъжкото му самочувствие. Погали с върха на пръстите си доказателството за огромната му възбуда, сетне се засмя. — Не че мога да видя кой знае какво без очила.

Лукас също се засмя, изправи я на крака и я прегърна. После я положи на леглото, тръшна се край нея и изрита панталоните си. Двамата се затъркаляха по чаршафите като палави деца, заливаха се от смях, докато останаха без дъх. Сетне изведнъж, все още задъхани, но вече съвсем сериозни, се вгледаха един в друг.

— Ти си невероятна жена, Натали Бишоп — прошепна Лукас, като покри устата ѝ със своята.

Целувката им бе жадна, влажна и ненаситна, придружена от въздишки и стонове, леки ухапвания, котешки близвания и страстни движения. Тя се разпростираше по устните, бузите, извитите шии, широките му яки рамене и крехките ѝ ключици, деликатните връхчета на едрите ѝ гърди, твърдите малки мъжки зърна... Двамата изследваха извивките и тайните на копнеещите за удовлетворение тела. Топлите му устни се плъзгаха по копринената кожа на потръпващия ѝ стомах. Красивите ѝ устни се плъзнаха по бедрото му... Когато и двамата не можеха да издържат повече на взаимните си ласки, Натали привлече Лукас към себе си и разтвори бедра, за да го приеме.

Отначало се движеха бавно и отмерено, сдържайки страстта си. Телата им се извиваха почти лениво, дишането им бе дълбоко и равно, докато си разменяха опияняващи целувки. Постепенно движенията им ставаха все по-устремни и шеметни, докато накрая запрепусаха лудешки, притиснали тела, бореци се за всяка глътка въздух, понесени към върховната наслада...

Натали достигна върха само миг преди него. Пронизителният ѝ вик и тръпнещото тяло подсказаха на Лукас, че и за него е време да изпита насладата. Той изстена и замръзна, навлязъл дълбоко в нея, от огромното задоволство. За момент му се прииска да отметне глава назад и да нададе триумфален рев, за да извести за своето завоевание на всички, които можеха да го чуят. Възпря го единствено мисълта как

би реагирала на тази демонстрация на мъжко превъзходство жената в неговите обятия.

Приведе се над нея, като внимателно пренесе тежестта върху ръцете си, за да не я смачка тежестта му. Преди минута не бе помислил за това — всъщност тогава не мислеше за нищо, с изключение на неудържимата нужда да задоволи своята и нейната страст. Тя не бе издала и звук от момента на върховния екстаз. Лежеше под него неподвижно, със затворени очи, а ръцете ѝ бяха отпуснати на раменете му. Той нежно я погали по бузата.

— Натали? Добре ли си?

Устните ѝ се извиха в широка усмивка.

— Прекрасно — замечтано промълви тя, без да отваря очи. — Невероятно.

— Обзалагам се, че е така, малко момиченце — засмя се Лукас.

Един час по-късно двамата вечеряха в кухнята.

— Ти наистина можеш да готвиш — възхитена отбеляза Натали, като погледна към двете половинки на чудесно препечения сандвич със сирене, който Лукас бе поставил пред нея. Сандвичът бе придружен от изсъхнала туршия с копър и чипс с почти изтекъл срок на годност — всичко, което бе успял да намери в полупразните ѝ кухненски шкафове.

— Още не си го опитала.

— Мога да преценя само по вида му. Сестра ми Андреа казва, че половината от тайната на готварското изкуство се състои в добрия вид на ястието. А сандвичът изглежда чудесно — внимателно отхапа. — О, и на вкус е страхотен. Можеш да идваш да ми готвиш, когато пожелаеш — тя дяволито го изгледа над очилата си. — Много жалко, че не съществува изпитан метод да задържиш мъжете в кухнята. За съжаление те не могат да забременяват.

— Да забременяват ли? — гласът му прозвуча напрегнато. Озадачена от странното му изражение, Натали застина, както поднасяше сандвича към устата си.

— Какво има?

— Ами, аз не използвах никакви предпазни средства — поясни той. — Изобщо не се сетих! — как бе допуснал такава небрежност!

— О, това ли било? — Натали погълна голяма хапка. — Не се притеснявай.

— Да не се притеснявам ли? Но, Натали, бебетата се правят точно така, както преди малко... правехме с теб!

— И може би след малко пак ще го направим — закачливо добави тя и му отправи съблазнителна усмивка.

— Не се шегувай с това — строго каза той.

— Прав си, не биваше да се шегувам. Съжалявам. Но няма за какво да се притесняваш. Ти може да не си се сетил — пълна парченце чипс в устата си. — Аз обаче съм помислила за това.

— Така ли?

— Разбира се! — с досада го изгледа Натали. — Не мога да оставя на някой друг грижата за такова важно нещо, нали?

— Не, но...

— Нали не си от онези мъже, които мислят предвидливите жени за леконравни? — изразът в очите ѝ подсказваше, че ще е по-добре да не мисли така.

— Разбира се, че не — отвърна той, засегнат от предположението ѝ.

— Тогава какъв е проблемът?

— Просто опитът ми с... хм... повечето жени показва, че обикновено те очакват от мъжа да се погрижи за предпазните мерки.

— Аз не съм като повечето жени — отсече Натали. Запита се с колко момичета ли е спал Лукас в лудешкото си минало. Тази мисъл не ѝ хареса.

— Не, не си. Но все пак не смяташ ли, че трябваше да ми кажеш?

— Да ти кажа, че съм със спирала? — изгледа го с присвити очи.

— Ти не ме попита.

— А трябваше.

— Да, точно така, трябваше!

За момент се изгледаха обвинително. Накрая Лукас въздъхна:

— Е какво, да не би да се караме?

— Така изглежда. Почти — сви устни Натали.

— И за какво?

— Не зная — засмя се тя.

Няколко минути продължиха да дъвчат мълчаливо.

— Това означава ли, че ако не спорим за нещо, нямаме какво да си кажем? — попита накрая Лукас.

— А защо не ми разкажеш какво е имало в онзи заличен абзац от военното ти досие? — предложи тя. — Може би няма да спорим, ако говорим за това.

— Напротив, ще спорим — захили се Лукас. — Когато ти кажа, че е строго поверително.

— Не можеш ли поне да ми загатнеш?

— Вече ти казах. Бях криптограф.

— Да, да! Сигурно си научил онези саблени удари и каратистки стойки, които демонстрира в бара, от уроците по криптография?

— Ти май си решила да ме изкараш свръхсекретен шпионин от контраразузнаването, внедрен в КГБ, а? — той поклати глава. — Няма нищо такова. Работата ми беше твърде обикновена и отегчителна, макар че правителството си има причини да я пази в тайна.

— Така твърдиш ти — промърмори Натали. Не желаше да се откаже така лесно от фантазиите си. Замислено го изгледа, като се питаше дали наистина бе вършил само това. Сетне сви рамене, примирена с факта, че никога няма да узнае със сигурност, и отново взе сандвича си. — Добре, разкажи ми какво стана у Шери.

— Кога?

— Следобедът, след като се върнахме от стрелбището. Нали си спомняш, тя беше разстроена, защото Добс ѝ беше позвънил...

— Не е бил Добс. Поне аз не мисля, че е бил той.

— Тогава кой?

— От онова, което ти ми каза, мога да предположа, че е просто някой от кредиторите на Рик.

— А казал ли ѝ е името си?

— Не зная — Лукас схруска парченце чипс. — Шери беше твърде разстроена, за да си спомни.

— Обзалагам се, че Кофи е бесен. Той мрази да го разкарват за нищо.

— Всъщност не беше чак толкова бесен. Той и колегата му пристигнаха малко след мен. Когато се изясни, че Шери не знае нищо с положителност, учтиво ѝ благодариха, че им е позвънила, и отпратиха нанякъде така светкавично, сякаш някой се беше опитал да им предложи подкуп.

— Кофи се бои от истеричните жени. Татко твърди, че по-скоро би се изправил срещу някоя ракета Ем-16. Предполагам, че Шери е изпаднала в истерия, нали? — попита по-злорадо, отколкото възнамеряваше.

— Не. Обаче беше много разстроена — изгледа я с укор. — Можеш ли обаче да я обвиняваш за това? Не само е изгубила съпруга си, а и е останала с камара дългове. Предполагам, че тепърва ще я безпокоят още много хора.

— Не съм изненадана — отвърна Натали. — Банковата сметка е на името на Рик. Според счетоводните бележки той ѝ е давал ежемесечен чек за „домакински разходи“ — тонът ѝ издаваше ясно какво мисли по въпроса. — Предполагам, че е използвала кредитни карти за всичко останало, което е купувала, или е молила любящия си съпруг за пари.

— Доколкото разбирам, не одобряваш това, а?

— А ти одобряваш ли го? Честно!

— Честно ли? Ами... — всъщност той никога не се бе замислял над този въпрос. Все пак смяташе, че такъв вариант определено е за предпочитане пред ужасното споразумение, което неговата съпруга бе наложила в брака им. По настояване на Мадлен имаха отделни банкови сметки и отделно имущество. Всичко бе разделено. Всеки от двамата плащаше процент за жизнените разходи според размера на доходите си, сякаш бракът им бе просто сделка.

— Моля те, не ми го казвай! — продължи Натали. — Божичко, нима наистина го одобряваш?

— А нима е толкова ужасно?

— Толкова ужасно ли? Лукас, помисли малко! — възмутено възкликна тя. — Постави се на мястото на съпругата. Всички твои пари са на името на мъжа ти. Нямах представа какво притежаваш и какво дължиш, сякаш си дете под опека. И трябва да молиш, ако искаш да си купиш нова рокля или дори бикини! Как би се чувствал в такова положение? — усещаше, че се увлича в назидателна тирада, но не можеше да се спре. Това бе болната ѝ тема. Дори нещо повече — направо я изкарваше от кожата ѝ. — Даже да ти дават всичко, за което помолиш? И какво ще стане, ако съпругът ти умре, като Рик? Ти току-що каза, че Шери няма представа в какво финансово затруднение е

изпаднала. Това честно ли е? Обзалагам се, че дори не знае на колко възлиза ипотеката на баровското им имение!

— Да не би и с теб да се е случвало нещо подобно? — тихо попита Лукас. Натали говореше твърде разпалено, за да изразява просто принципните си схващания по отношение на дискриминираните жени.

— С мен не, но с Андреа се случи — призна Натали.

— Сестра ти?

— Тя беше отличничка в училище. След завършването получи предложения от два колежа да продължи образованието си. Ала две седмици след абитуриентския бал се омъжи за своята голяма любов от гимназията, и то с пълното одобрение на баща ми. Бе решена да се посвети на семейството си и да бъде идеалната съпруга. По време на следването на мъжа си му пишеше рефератите. Организираще изискани събирания, за да подпомага напредъка му в кариерата. Ходеше на опера вместо на кино, защото той предпочиташе операта. Обличаше се според неговия вкус, мислеше, както той желаше тя да мисли, и дори раждаше децата си, когато той искаше. Никога не превишаваше семейния бюджет, който той определяше. Докато накрая — горчиво продължи тя, — три години след раждането на Емили той каза, че го била „ограничавала“ и избяга в Калифорния с някаква празноглава певица, два пъти по-млада от него.

— А какво стана с Андреа?

— Загуби всичко — въздъхна Натали. — Съпруг, дом, жизнен стандарт, положение в обществото, самоуважението си...

— Съжалявам.

— Но сега е сравнително добре. Пренесоха се с децата при татко. Той с години беше живял самичък — майка ми почина малко след като Андреа се омъжи. А аз и Даниел живеем отделно. Така е най-добре за всички. Андреа работи на половин ден и учи задочно. Искане да стане водопроводчик.

— Водопроводчик ли? — невярващо повтори Лукас. Беше видял сестрата на Натали, когато бе дошла да прибере децата си от „Галаксиз“. Видът ѝ съвсем не отговаряше на представата му за водопроводчик.

— Заплащането и допълнителните предимства са отлични — осведоми го Натали. — Много по-добри, отколкото ако работи като

секретарка. Когато завърши, ще заживее чудесно, особено ако започне собствен бизнес. Но щеше да е много по-хубаво, ако изобщо не беше изпадала в това положение.

— Да, много добре те разбирам. И за да отговоря на въпроса, който ми зададе преди малко — не, не одобрявам единствено мъжете да имат думата по финансовите въпроси и да поставят съпругите си в положението на деца. Но нима разрешението е всичко да се дели, сякаш съпрузите са съквартиранти?

— Знаеш, че съществуват общи банкови сметки. Освен това двама души биха могли да решат заедно какво да правят със своите пари. В днешно време повечето домакинства разчитат на две заплати. Но дори, ако само мъжът печели, а жената стои вкъщи и се грижи за децата, това не означава, че той трябва да взема сам всички решения. Необходимо е и двамата да имат думата. Освен това...

— Добре, добре — Лукас вдигна ръце в знак, че се предава. — Убеди ме напълно.

— Нали не го казваш само за да ме накараш да млъкна?

— Не. Стопроцентово съм съгласен с теб — самият той бе невероятно изумен от този факт.

— Добре, радвам се. Защото е важно за мен. Все пак мисля... — млъкна и се засмя, когато той направи гримаса и запуши ушите си. — Добре де, няма да държа повече речи — отмести празната чиния и му отправи прелъстителна усмивка, готова да забрави за темата, която така я вълнуваше. — Поне не тази вечер.

— Чудесно. Защото имам по-добър план, който не изисква много приказки — Лукас облегна лакти на масата. — Освен ако не искаш да ми говориш по-възбуждащи неща — в погледа му проблесна предизвикателство.

Натали стана от стола, наведе се през масата и го помами с пръст да се приближи. Сетне сложи устни на ухото му.

— Добре, Лукас, скъпи мой... — последвалите думи, прошепнати в ухото му, накараха усмивката да изчезне от суровото му красиво лице, заличена от пламъка на страстта. — Но само ако успееш да ме хванеш! — завърши тя и лудешки се втурна към кухненската врата.

Лукас с рев скочи от стола и сграбчи края на пеньоара ѝ. Натали изпищя, дръпна хлабаво завързания колан и се изплъзна, като остави в

ръцете му яркосинята копринена дреха. Лукас изруга, захвърли пеньоара и се втурна след нея.

Тя изтича през спалнята в банята. Грабна от закачалката една кърпа, за да се покрие. Сетне връхлетя в свързаната с банята втора спалня, която използваше за кабинет, и оттам пак изтича в коридора. По този начин направи пълен кръг и насмалко не се блъсна в гърба на Лукас. Отново изпищя пронизително, светкавично се обърна и се втурна назад, като затръшваше вратите след себе си, за да го забави. Два пъти профучаха от спалнята през банята към кабинета, по коридора и обратно. Блъскането на вратите бе съпроводено от викове, задъхан смях и заплахите на Лукас какво ще ѝ се случи, когато я хване.

Изведнъж настъпи мъртва тишина. Натали за момент се спря в банята с разтуптяно сърце, като се стараеше да диша тихо, и се послуша да чуе откъде ще се появи Лукас.

Не долови нито стъпки, нито тежко дишане. Никакъв звук. Тя обаче усещаше, че той приближава крадешком към нея. Ала откъм коя врата щеше да се появи? Очите ѝ се стрелкаха насам-натам. Изведнъж зърна леко потрепваща сянка. Бързо се шмугна зад вратата, през която щеше да влезе той, и със стаен дъх зачака подходящия момент да избяга. Вратата така рязко се разтвори, че щеше да я прикове към стената, ако не беше пуснала кърпата и не бе вдигнала ръце нагоре.

— Аха! Хванах... — гласът му заглъхна, когато видя, че банята е празна.

Натали се насили да стои неподвижно и да чака. Накрая, като избра най-подходящия момент, излезе на пръсти иззад вратата и се прокрадна в спалнята. Сетне се запъти по коридора към вратата на кабинета. Силно затръшна вратата, като се надяваше да го заблуди, че е влязла вътре. После се втурна по коридора към тъмната гостна. Тихо се шмугна зад облегалката на дивана, претърколи се на пода и се озова под масичката за кафе. Там легна по корем, като се стараеше да успокои дишането и да заглуши напрегнатия си кикот. Знаеше, че Лукас все някога ще я открие. Но щеше да му отнеме доста време да се сети къде е изчезнала.

Само че го чу да се промъква по коридора по-скоро, отколкото очакваше.

— О, На-та-ли...

Чу стъпките му в кухнята и шума при отварянето на шкафовете. Сякаш би могла да се скрие под мивката!

— На-та-ли! — той застана на прага между гостната и трапезарията. — Скъпа, ще бъде много по-добре за теб, ако се предадеш.

Тя затаи дъх, съзряла босите му крака, които приближаваха скривалището ѝ. Не може да ме види, каза си тя, докато Лукас спираше пред масичката. Не може да...

— Хванах те!

Натали извика от изненада и възбуда, когато ръката му сграбчи глезена ѝ и я измъкна изпод ниската масичка.

— Щеше да бъде много, много по-добре, ако беше излязла доброволно — заяви той и я преобърна по гръб. — А сега ще трябва да си платиш — в издигнатата му ръка проблесна нож. Натали пое дълбоко дъх и нададе смразяващ кръвта писък. Лукас хвърли оръжието и запуши устата ѝ.

— Божичко, Натали, та това беше само нож за масло!

Тя се бе втренчила в него с разширени от ужас зеници.

— Не исках да те изплаша така, бебчо! — бавно отдръпна ръката си от устата ѝ, сякаш се боеше да не запищи отново. — Добре ли си?

Изплашените ѝ очи внезапно се присвиха.

— Ама здравата те изплаших, нали?

— Може би си изплашила и доста от съседите — с облекчение се засмя той. — Няма да се изненадам, ако позвънят в полицията и съобщят, че у вас е извършено убийство.

— Мислиш ли, че е възможно? — опита да се освободи от прегръдката му и седна.

Той обаче не я пускаше. Изведнъж Натали стана сериозна. Последното, което желаше, бе да ѝ се наложи да обяснява на някой от приятелите на баща си как се е озовала чисто гола на пода на гостната си, възседната от някакъв маниак, размахващ нож за масло.

— Пусни ме, Лукас!

Той поклати глава отрицателно.

— Ти ми обеща нещо — отново я бутна на пода. — Даже много неща — свали очилата ѝ и ги постави на масичката за кафе — в случай, че те хвана. Е — обхвана гърдите ѝ с ръце и прокара палци по

зърната им, — сега няма да ти позволя да се измъкнеш, преди да си изпълнила обещанието си.

— Винаги изпълнявам обещанията си — промълви Натали, напълно забравила за съседите, полицията и всичко останало на света, освен мъжа, със страстно пламтящите красиви зелени очи надвесен над нея. Пресегна се и за втори път тази вечер свали ципа на панталона му. Сетне го побутна и той послушно се претърколи по гръб. Дори не се опита да протестира, когато тя коленичи до него и с котешка грациозност започна да го милва с език.

Започна от ушите, като бавно проследи извивките им и меките възглавнички. Сетне устните ѝ се плъзнаха по пулсиращата лудо вена на шията надолу към трапчинката в основата ѝ. Езикът ѝ премина по гърдите му, а когато устата ѝ се откъсна от малките им зърна, втвърдени от чувствените ѝ ласки, Лукас се задъха. Тя вкуси тръпнещата плът на плоския му стомах и вдлъбнатината на пъпа му и Лукас изстена. Когато накрая го избави от мъчителното напрежение и го пое в меката влага на устата си, той извика. Никога никоя жена не го бе любила така всеотдайно, ентузиазирано и нежно. Осъзна, че всъщност през целия си живот не бе преживял истинска любов. Не знаеше дали ще издържи още дълго на влудяващите ѝ милувки.

— Натали... — докосна с треперещи пръсти копринената ѝ коса. — Натали... — не можеше да промълви нищо повече, дори не можеше да си спомни друга дума, освен името ѝ. — Натали!

Накрая тя вдигна глава, погледна го и му отправи усмивка на сирена, осъзнала женствената си сила. Сетне се изправи, прехвърли единия си крак над бедрата му и се отпусна надолу, като прие в тялото си твърдата му мъжественост. Отметнала глава назад, за момент се наслади на усещането, изпълнило я докрай, на накъсаните стонове и конвулсивния дъх на любимия мъж, който се мъчеше да се овладее. Но не му позволи да го направи. Вместо това се раздвижи възхитително бавно, издигаше се и се спускаше, докато накрая собствените ѝ сетива се замъглиха от наслада. Двамата заедно се понесоха отвъд пределите на разума, понесени към екстаза...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Едва на следващата сутрин Натали се сети да попита Лукас как я е открил в „Ламплайтър“. Все още бяха в банята. Бяха се любили под душа сред изблици смях и водни пръски.

— Просто открих как мисли лукавата ти главица.

Тя го погледна в огледалото и повдигна вежди.

Лукас се засмя.

— Освен това един от познатите ти в отдел „Архиви“ е голямо плямпало — призна той. Но първото също бе вярно. Колкото и да бе невероятно, до голяма степен бе проумял механизма на логиката ѝ. Откритието му обаче го плашеше. — Обадил се на баща ти, за да му каже, че си проверявала досието на Добс.

— Обзалагам се, че е онази новата, която прилича на надзирателка — изфуча Натали, докато решише косата си, за да ѝ придаде обичайния стилин вид. — Само тя е способна на подобна низост!

— Както и да е — продължи Лукас, съсредоточен върху отражението си в огледалото, за да не се пореже с ножчето за бръснене, — баща ти ми позвъни, за да ми каже, че смята за редно да ме уведоми какво е намислила моята „партньорка“. След това добави — Лукас повиши глас, за да може Натали, която бе изчезнала в спалнята, да го чуе, — че ако ми е мил животът, веднага трябва да размърдам задните си части и да се притека на помощ на „малкото му момиченце“ в случай, че положението стане напечено — всъщност Натан Бишоп бе споменал също така, че е много доволен, задето има на кого да повери грижите за непослушната си дъщеря.

— Напомни ми да благодаря на стария досадник за загрижеността! — извика Натали от спалнята. — Но преди това ще му откъсна ушите, задето се меси в живота ми — върна се в банята, като напъхваше нефритенозелената си блуза в тясната пола в същия тон. Сетне въздъхна и затърси червилото си в тоалетната чантичка.

— Нима можеш да го обвиняваш за това? — Лукас поне не би могъл. Ако върху него паднеше отговорността да се грижи за Натали, би предпочел да я държи затворена в кутия, пълна с памук. — Все някой трябва да се безпокои за теб — наведе се, за да изплакне последните остатъци от пяната по лицето си. — Ти имаш навика да се забъркваш в неприятности по най-невероятни... — останалите му думи бяха заглушени от кърпата, с която се зае да изтрива лицето си.

Натали замръзна, както поднасяше молива за устни към лицето си.

— Моля? — бе сигурна, че онова, което ще чуе, няма да ѝ хареса. Лукас праметна кърпата около раменете си, облегна се на вратата и скръсти ръце.

— Казах, че имаш навика да се забъркваш в неприятности.

— Да, чух го — Натали очерта устните си с резки прецизни движения. — Макар че не съм съгласна с теб — сложи капачето на молива и извади четчицата на червилото. — Имам чувството, че и останалата част няма да ми хареса. Нека все пак да я чуем.

— Имаш навика да се въвличаш в неприятности, когато наблизко няма някой, който... да възпира първичните ти импулси.

— Можеш да възпираш някое дете или куче — хапливо заяви тя, докато избърсваше четчицата със салфетка. — Аз обаче съм възрастен човек, напълно способен да носи отговорност за себе си и за своите импулси, били те първични или не.

— Не исках да кажа точно това.

— Напротив, искаше — настоя тя и го побутна, за да мине в спалнята. — Точно това искаше да кажеш!

Лукас я последва.

— Не се сърди, Натали — опита да обърне всичко на шега той, — но мисля, че отново се препираме.

— Дяволски си прав! — изфуча тя. — И ще продължаваме да се препираме всеки път, когато се опитваш да ми демонстрираш арогантното си мъжко самочувствие под претекст, че ми мислиш доброто! — опря се на гардероба, за да напъха краката си в чифт нефритенозелени обувки с високи токчета. — Не разрешавам на баща ми да се държи с мен по този начин и не смятам да го позволя на теб!

— А тази нощ нищо ли не означава за теб?

— Напротив — Натали извади от гардероба светлолилаво копrienено сако. — Означава, че за в бъдеще трябва да бъда по-внимателна — плъзна ръце в ръкавите на сакото. — И още, че трябваше да прикрия следите си по-добре, за да не ме проследиш до „Ламплайтър“ и да изпортиш всичко, преди да съм успяла да открия следа — отстъпи от огледалната врата на гардероба, огледа се и оправи една гънка на дрехите си. — А също така, ако отново попадна в подобна ситуация, ще се държа по съвсем различен начин. И ти...

— Въпросът ми не беше за това.

— Така ли? А тогава за какво?

Лукас я погледна право в очите.

— Не мислиш ли, че тази нощ ти ми даде някои права над теб, които баща ти не притежава?

Натали с отвращение завъртя очи към тавана.

— Типична мъжка логика! Не, не съм ти давала никакви права, ако под „права“ разбираш да се набъркваш в живота ми! Бяхме заедно и беше много хубаво! — изказването на века, мислено отбеляза Натали. — И бих искала да се повтори. Но това не променя нищо — запита се защо думите ѝ звучат фалшиво. — Все още съм напълно самостоятелна личност, също както и ти. Като мой партньор, мога да се консултирам с теб, преди да предприема нещо по нашия случай, обаче мога и да не го направя. Никога обаче няма да искам разрешение от теб за каквото и да било! Ясно ли е?

— Напълно — отвърна той през зъби.

— Добре — тя грабна от леглото леката си кожена чантичка и я отвори. — Тази сутрин имам среща с клиент, затова не мога да те изчакам да се облечеш — извади от чантичката връзка ключове, измъкна един и го хвърли на леглото. — Ще заключиш вратата, когато излезеш, нали?

Мина през банята и отиде в кабинета. Спря се, за да вземе някаква папка от бюрото, и продължи към входната врата.

Но когато наближи паркинга, забави крачки. Не защото гневът ѝ се бе изпарил. Просто джипът на Лукас бе паркиран така плътно зад нейната кола, че не можеше да излезе. Нетърпеливо затропа с крак, като обмисляше възможностите си за избор, след което отключи колата и се тръшна зад волана. Лукас трябваше само да се облече. Навярно щеше да е готов след няколко минути. Бе за предпочитане да остане да

го чака тук, кипяща от гняв, отколкото да се върне и да го помоли да премести джипа си. Особено след страхотно впечатляващото ѝ напускане.

Какво, за Бога, ѝ ставаше? Да скочи в леглото с един... Добре, призна тя, за да успокои внезапно бодналата я съвест. Не бе скочила, а направо бе завлякла Лукас Синклер в леглото си!

Знаеше, че той не е за нея. Бе го усетила още в мига, когато го зърна в кабинета на Рик Пейтън. Лукас Синклер бе също като баща ѝ — закоравял и твърдоглав бивш флотски офицер, наперен мъжага, който си мислеше, че мястото на „дребните женички“ е под властта на мъжа. О, разбира се, всичко бе само за тяхно добро! Натали изсумтя с отвращение. Като че ли някога някой мъж щеше да си признае, че държи жена си в подчинение, за да задоволи собственото си самочувствие! Без съмнение, връзката с Лукас би означавала дълга изтощителна битка за независимостта ѝ като мислеща, способна да се грижи сама за себе си жена.

Тогава, по дяволите, защо все още го намираше за неудържимо привлекателен? И какво бе това, което я караше през деня да си спомня за него в най-неподходящи моменти, а през нощта да го сънува?

И защо, о, защо продължаваше да го желае толкова силно, че сама се плашеше от чувствата си?!

Натали удари с юмрук по кормилото. Не, тя не беше като сестра си! Нито пък като Шери Пейтън или някоя от милионите жени по света, които влюбвайки се в някой мъж, му се посвещаваха изцяло.

Не съм влюбена в Лукас Синклер, повтаряше си тя наум.

Или грешеше?

— Не! — извика Натали с напразната надежда, че изречената на глас дума ще се превърне в истина. — Не съм влюбена!

Не любовта ги бе събрала. Не ги свързваше нищо, освен неудържимото физическо привличане, невероятната способност да се карат за глупости, както и една криминална загадка, която им предстоеше да разрешат заедно.

А когато случаят приключеше?

Не искаше да мисли какво ще стане след това, защото усещаше някаква странна празнина в сърцето си. Натисна клаксона, за да се отвлече от мислите си. Разнесе се дълъг, пронизителен звук. Колко време му трябваше, за да си обуе панталоните?!

Лукас се появи на входната врата цели пет минути по-късно. Изглеждаше елегантно небрежен и главозамайващо секси в леко измачканите си дрехи, прекарвали по-голямата част от нощта на пода в нейната спалня. Той направи кисела гримаса, сетне се обърна и демонстративно заключи входната врата. За тази проста задача му бе необходимо невероятно много време. Натали предпазливо го изгледа, когато тръгна към колата ѝ с наперената си походка. Знаеше, че я предизвиква да избухне. Затова прехапа език и се задоволи само да му хвърли изпепеляващ поглед, когато той с насмешлив поклон ѝ подаде ключа. Тя го грабна, хвърли го на седалката до себе си, без да каже дума, и рязко обърна глава на другата страна, когато Лукас се наведе, за да превърти ключа на таблото ѝ. Сетне леко форсира мотора, за да му покаже, че все още бърза, и го проследи в страничното огледало как се качва в джипа си, без с нищо да покаже, че е нервен или раздразнен.

Пет минути по-късно, след като напълно бе изчезнал от погледа ѝ, Натали все още се намираше на алеята пред къщата. Ръцете ѝ бяха обвити около кормилото, а изпод рамките на очилата ѝ се стичаха ненавижданите от нея сълзи. Така ли щеше да завърши най-чудесната, важна, изпълнена с удоволствия, нощ в живота ѝ?

Лукас си наложи да кара с разумна скорост, макар да искаше да натисне газта до дупка и да профучи по улиците като някой голобрад Ромео, който току-що се е скарал с момичето си. Всъщност се чувстваше точно така — като вбесено объркано хлапе, чиято приятелка току-що му е казала, че вече не иска да бъде с него, без да му обясни причините.

— По дяволите! — той удари волана с юмрук, за да подчертае думите си. — Та аз дори не я харесвам!

Знаеше обаче, че това не е истина. Всичко в нея му харесваше твърде много, като изключеше проклетата ѝ независимост. Започваше да подозира, че се влюбва в дребната детективка! Или — Бог да му е на помощ! — вече се бе влюбил в нея.

Но кога се бе случило това?

Дали снощи, когато го бе накарала да се чувства като султан с цял харем около себе си? Но сексът не бе любов. Понякога наподобяваше любов — особено в моментите, докато го правиш, или

ако някоя жена те възбуди невероятно много. След това обаче пламъкът изгасваше и ако човек бе преминал двадесет и една, осъзнаваше, че всичко е било само плод на страстта и фантазията.

Проблемът бе, че чувствата му към Натали бяха започнали подозрително да наподобяват любов, още преди да изживее най-невероятната нощ в живота си.

Бе усетил първия признак през вчерашния ден у Шери, когато, докато се стараеше да потисне раздразнението си, мълчаливо бе започнал да сравнява отегчителната безпомощност на Шери с куража и практичността на Натали. Бе шокиран от факта, че жената, считана от него за олицетворение на женствеността, се бе оказала толкова досадна. Той дори дипломатично я бе посъветвал да се запише в някой курс по счетоводство за начинаещи, за да се измъкне от кашата, в която я бе натопил съпругът ѝ.

След това бе позвънил на бащата на Натали и го беше уведомил, че „партньорката“ му е тръгнала към „Ламплайтър“. И вместо да посъветва Натан сам да се погрижи за дъщеря си, Лукас се бе втурнал нататък като слабоумен рицар, препускащ на помощ, за да се озове в бара с онзи огромен неандерталец.

А после... А после тя бе имала наглостта да стъпче в праха кавалерската му постъпка и да го обвини в това, че я е предпазил от сериозна опасност! Искаше му се едновременно да я удуши, задето бе такава глупачка, и да я притисне в обятията си, за да я закриля, и да я целува до безумие. Никога, към никого не бе изпитвал подобни чувства. А това се бе случило дълго преди тази нощ...

По дяволите! Юмрукът му отново се стовари върху кормилото. Не биваше да си позволява да я харесва толкова!

Сексапилната дребна Натали Бишоп — с вродената си способност да го изкарва от кожата, с курвенските обувки и влудяващата решимост да не допусне никой мъж да придобие влияние в живота ѝ, щеше да му докара само неприятности!

Тогава защо гледаше към бъдещето с надежда и нетърпеливо очакване?

Следствието по убийството на Рик Пейтън бе стигнало до задънена улица. Натали бе събрала почти цялата възможна

информация от архивите, до които имаше достъп. Знаеше всичките му банкови операции, кредитите, които бе теглил, сумите на застрахователните му договори... Бе използвала една от многобройните си връзки и скоро щеше да получи информация за всички телефонни разговори, които бе водил през последните шест месеца — както от дома си, така и от офиса. Но това щеше да отнеме поне няколко дни. Междувременно изпитваше необходимост да предприеме нещо.

Ако снощи Лукас не се бе намесил, можеше да се върне в „Ламплайтър“ и да продължи опитите си да се свърже с Марти Добс. Сега обаче това бе изключено. След като бе напуснала с гръм и трясък заедно с мъжа, строшил няколко маси и оставил трима проснати на пода мъже, бе малко вероятно там да я посрещнат добре.

И все пак бе твърде... Сама не знаеше как да нарече състоянието си. Просто не можеше да бездейства. Ако не се заемеше с нещо, щеше да прекара целия ден втренчена с празен поглед в една точка, да си припомня страстната нощ с Лукас и да се пита дали някога ще се повтори.

Ядосана на себе си, след сутрешната среща отново се върна вкъщи с намерението да напечата на машина един доклад, който бе записала на диктофона си. Ставаше въпрос за разследване на предполагаема застрахователна измама.

Когато свърши с доклада, позвъни в застрахователната компания, за да ги уведоми за подробностите по случая. Сетне набра още няколко номера, за да получи необходимата ѝ информация за всяка най-дребна подробност от жалкия живот на Марти Добс. Най-накрая се поддаде на изкушението и отиде в спалнята. Постоя там известно време, като съзерцаваше с копнеж леглото, на което предишната нощ се бяха случили такива невероятни неща.

— По дяволите всичко! — с отвращение се скара на себе си Натали, осъзнала, че неволно бе вдигнала възглавницата, на която бе спал Лукас, за да вдъхне неговия мирис.

Захвърли възглавницата и отново напусна дома си.

Имаш нужда да се заемеш с нещо, каза си тя, докато се качваше в колата. Нещо, което да помогне за разплитането на случая с Рик, и да отвлече непокорните ѝ мисли от Лукас Синклер. Отправи се към „Галаксиз“. След като се осведоми от Яна за координатите и

предполагаемото време на появяването на Лукас, влезе право в кабинета на Рик. Там методично провери цялата му кореспонденция, компютърния файл с обичайните му задачи, чекмеджетата на бюрото и шкафа с книгите. Календарът на бюрото се оказа златна мина за информация. На него бяха записани имената на хората, с които се бе срещал, телефоните на негови партньори по тенис, приятели и делови познати, ресторантите, където бе обядвал или изпивал по чашка след работа. Натали преписа всичко в бележника, с който никога не се разделяше. Сетне вдигна телефона и набра номера на Шери.

Вдовицата на Рик вдигна след шестото позвъняване.

— Ало? — чу се колебливият ѝ глас.

— Здравей, Шери. Обажда се Натали Бишоп. Не исках да те безпокоя, но...

— О, не, изобщо не ме безпокоиш — с облекчение отвърна Шери. — Мислех, че отново може да е някой от агенциите за събиране на дългове.

— Още ли ти звънят?

— Не престават. Нямах представа, че Рики е дължал пари на толкова хора. Вече ме е страх да вдигам телефона.

— Не знаеш ли, че няма нужда да отговаряш на въпросите им?

— Така ли?

— Да. Съществуват изрични закони, в които се казва какво се разрешава и какво не на агенциите за събиране на дългове. Едно от забранените неща е да безпокоят близките на длъжниците.

— Не зная... Как да ги спра?

— Имаш ли адвокат, Шери?

— Ами да. Господин Кемп. Той се занимаваше със завещанието на Рики.

— Не, имам предвид, твой личен адвокат? Някой, на когото можеш да се довериш, за да ти помогне да се измъкнеш от тази бъркотия? — всъщност Натали много добре знаеше, че Шери няма такъв. — Виж, така и така смятах да се отбия у вас. Бих искала да прегледам кабинета на Рик, ако нямаш нищо против. Искаш ли да ти дам имената на двама адвокати?

— Ами, не зная...

— Разбирам, че това едва ли ще ти хареса, Шери, но рано или късно ще трябва да се изправиш лице в лице с всички проблеми. И

колкото по-дълго отлагаш, толкова по-объркано и сложно ще става положението ти.

От другия край на жицата долетя продължителна въздишка.

— Така ми каза и Лукас.

— Наистина ли?

— Да. Каза, че ще ми помогне с каквото може, обаче аз ще трябва сама да взема някои решения и може би ще се наложи да приема, че банкр... — тя се запъна на трудната дума — ... банкрутът е единственият ми избор. Аз му предложих да се погрижи за всичко вместо мен, ала той ми отвърна, че все някога трябва да се науча да се оправям без чужда помощ.

— Сериозно ли?

— Да — въздъхна Шери. — Така че ще ти бъда много благодарна, ако ми дадеш имената на адвокатите — сега говореше, сякаш е с десет години по-възрастна, отколкото преди малко.

Натали взе една неотдавнашна снимка на Рик и фотографията от досието на Марти Добс и се отправи с тях към ресторанта, където Рик често бе обядвал. Там попита барманите и келнерите дали си спомнят да са виждали някого от двамата. Изглежда никой не знаеше каквото и да било за тях. Сетне се отправи към района, където се намиреше „Ламплайтър“, като внимаваше да не срещне Кал или някое от приятелчетата му. Разпита хората от съседните кантори и уличните продавачки дали не са виждали Рик, а ако да — при какви обстоятелства. Дори позвъни на неговия партньор по тенис. Хвана го тъкмо когато си тръгваше от работа. Той се оказа твърде словоохотлив. Разказа ѝ не само за качествата на Рик като тенисист, но и за годините му на учение в колежа, в който били състуденти.

Очевидно хазартните наклонности на Рик не бяха отскоро. На няколко пъти бе изпадал в затруднение, ала майка му го бе измъквала. Също така се бе вдигнал шум около един изпит, на който се бе опитал да преписва. Барбара обаче бе потулила и това.

— Майка му направи щедро дарение за някаква нова лаборатория — продължаваше той. — И никой не обели и дума повече за пищовите, които бяха намерили у него.

Натали седеше в колата и се мръщеше. Питаше се защо Рик отново не бе потърсил помощта на майка си. Този път бе имал много по-голяма нужда от нея, отколкото преди. Внезапно отговорът

проблесна в ума ѝ. Още в деня на погребението на Рик, след като бе научила за заема, който бе взел от брат си, се бе досетила, че е направил усилие да се освободи от опеката на Барбара. Беше се опитал да бъде самостоятелен, да докаже на себе си, че може да се справя сам и да успее в живота и без нейна помощ. Но очевидно не му се бе искало да направи необходимите жертви. Не му се бе понравила мисълта да се раздели с жизнения си стандарт, нито пък да загуби сляпото обожание на съпругата си, като я помоли за помощ. Бе забравил — или може би никога не бе осъзнавал — че бракът би следвало да означава преди всичко партньорство. Двама души, които се обичаха, трябваше да зависят един от друг, да си помагат и да си вярват. Рик обаче очевидно не бе имал доверие на Шери. Не се бе решил да сподели с нея проблемите си, не беше...

Точно както самата тя, внезапно осъзна Натали, не се решаваше да се довери на мъжа, когото обичаше. Тази мисъл ни най-малко не я изненада. Тя се бе таила в подсъзнанието ѝ, очаквайки удобен случай да излезе наяве. Да, Натали не само изпитваше неудържимо плътско влечение към Лукас. Тя го обичаше! Беше безнадеждно, фатално и страстно влюбена тъкмо в един от онези мъже, с които се бе заклела да няма нищо общо!

А нима Лукас действително бе такъв?

О, изглеждаше достатъчно арогантен. Стоманеният му поглед май бе в състояние да спре дори танк. Ходеше наперено като флотски офицер в пълна парадна униформа. И сигурно вярваше във всички глупости, че жената се нуждае от мъжка закрила и напътствие. Но беше ли се държал с нея поне веднъж другояче, освен с уважението, дължимо на равен?

О, да, той имаше ужасната склонност да смята полата и ниския ѝ ръст за причина да не може сама да се справя с проблемите си. Но това, като помисли човек, бе твърде ласкателно, макар понякога да я дразнеше. Всъщност важното беше... Бе ли я подценявал някога Лукас? Беше ли намекнал — с дума или действие, че смята нейното мнение за по-малоценно от своето, само защото е жена?

Натали не можеше да си спомни подобен случай.

Това означаваше, че тя самата бе направила онова, в което винаги бе обвинявала мъжете — беше се оставила да бъде подведена от външния вид. Бе преценявала Лукас по външността му само защото

изглеждаше безскрупулен, арогантен и опасно сексапилен и напълно отговаряше на представата ѝ за деспотичен и непросветен мъжага. Е, в такъв случай кой се отнасяше несправедливо към другия пол?

Отпусна се на седалката и закри очите си с ръка, уверена, че единствено тя бе виновна за проблемите във взаимоотношенията им. Ако все още имаха някакви взаимоотношения след тази сутрин...

— Не ставай глупава — промълви на себе си тя, като разкърши рамене. — Разбира се, че ще имаме взаимоотношения. Надявам се...

Запали мотора и се насочи към офиса на „Галаксиз“, изгаряща от нетърпение да се срещне с любимия мъж и да узнае отговора на своя мъчителен въпрос...

Макар че бе петък вечер и минаваше седем, паркингът пред „Галаксиз“ беше пълен. Там бе и джипът на Лукас, паркиран между раздрънкания микробус на Даниел и служебната кола без отличителни знаци на баща ѝ.

Предусетила неприятности, Натали паркира форда си и забърза към сградата. Баща ѝ и Лукас бяха седнали с гръб към вратата, надвесени над нещо или някой, проснат в едно кресло със свалена назад облегалка.

— Какво става тук? — Натали потупа баща си по гърба, за да се отмести. — Татко? Какво... О, Божичко! Даниел! — тя се пресегна да го докосне, сетне отпусна ръката си. Боеше се, че би могла да му причини болка дори с нежния допир на пръстите си. Дясното му око бе подутото и затворено. По лявата му буза вече се разпростираше огромна синина. Към носа си бе притиснал изцапана с кръв кърпичка. — Какво се е случило с теб?

— Твоят приятел от „Ламплайтър“ го е посетил — отвърна Лукас вместо него.

— Моят приятел?

— Онзи, любвеобилният, с моряшката прическа и мускулестите ръце.

— Искаш да кажеш, че Кал го е пребил? О, Господи! — пресегна се и безкрайно внимателно докосна здравата буза на брат си. — Той ли те подреди така?

Даниел махна кърпичката от носа си.

— Удари ме само два пъти, Нат — дрезгаво проговори той. — Това едва ли може да се нарече „пребиване“.

— Но защо? — тя отправи виновен поглед към Лукас. — Заради мен ли? Да не би да е дошъл при Даниел, за да си отмъсти?

— Съмнявам се — увери я Лукас. — Нямало е как да направи връзката, освен ако не си му казала коя си.

— Но тогава... — посочи към нараненото лице на брат си. — Защо?

— Казал е, че носи съобщение от Марти Добс — обясни Лукас. — Нали така, Даниел?

Даниел кимна.

— Съобщение ли? — изглежда брат си, сетне Лукас. — Искаш да кажеш, че се е опитал да вземе от Даниел парите, които Рик му е дължал?

— Предполагам, че е така.

— Аз пък бих искал да зная, малко момиченце — намеси се баща ѝ, — откъде сте приятели с негодника, който е пребил брат ти!

— Лукас не ти ли каза?

— Мислех, че би искала да му разкажеш лично.

— Да, наистина ще е по-добре някой да ми обясни всичко, и то по-скоро! Или ще ви натикам и двамата в пандиза за саботаж на следствието!

— Не съм саботирала никого, татенце. Просто... Тъж... — прекрасно знаеше, че баща ѝ няма да хареса онова, което ще му каже. — Снощи отидох в „Ламплайтър“ и...

— Знаех си! — погледът на Натан, отправен към Лукас, сякаш казваше: „Виж я каква е идиотка!“. — Сигурен бях, че ще отиде там — отново погледна дъщеря си. — И си се забъркала в някоя неприятност, нали?

— Не, не съм се забърквала в нищо — отвърна тя, като отправи предупредителен поглед към Лукас да си държи езика зад зъбите. За нещастие баща ѝ забеляза това.

— Какво се случи? — попита той с най-страшния си полицейски глас.

Натали въздъхна.

— Отидох в „Ламплайтър“ и казах на бармана, че искам да направя малко пари...

— Той сигурно те е взел за проститутка — изръмжа баща ѝ.

Лукас се засмя, ала побърза да обърне кикота си на кашлица, защото Натали гневно го стрелна с поглед.

— Никой не ме е вземал за проститутка! — натъртено рече тя. — Казах на бармана, че съм научила за бизнеса на Марти Добс в „Ламплайтър“ и бих искала да се видя с него. Тогава той повика въпросния Кал и...

— Това сигурно е Калвин Малоуни — кимна баща ѝ. — Горилата на Добс.

— Както и да е — продължи Натали, — Кал каза, че трябва да разговарям с него, преди да ме представи на шефа си... — тя се поколеба. Знаеше, че баща ѝ ще разгълкува тази част от разказа ѝ по същия начин като Лукас. — Тъкмо... Обсъждахме въпроса, когато се появи Лукас.

— Между другото, докато разговаряха, той я беше притиснал към бара — поясни Лукас. — И никой не си помръдваше пръста, за да му попречи.

— Направи ли ти нещо, Натали? — попита баща ѝ.

— Да! — отвърна Лукас.

— Не! — едновременно с него каза Натали.

— Натали Катрин?! — в гласа на баща ѝ прозвуча стоманена нотка.

— Добре де, наистина ме беше притиснал към бара. Обаче аз бях опряла револвера си в ребрата му. Бих казала, че в този момент бяхме квит.

— Утре искам да дойдеш в участъка и да дадеш писмени показания за случилото се!

— Няма за какво да давам показания — възрази тя. — Нищо не се е случило.

— Ти си насочила оръжие към него!

— Но не съм стреляла!

Цели пет секунди баща и дъщеря се измерваха с гневни погледи.

— Пфу, по дяволите! — изпъшка накрая Натан. Сетне се обърна към сина си: — Но ти ще дойдеш при мен и ще дадеш показания за това, което е станало тук — строго каза той. Явно не желаше да загуби спора и с другото си дете. — Веднага щом се почувстваш по-добре.

— Аз и сега не съм особено зле.

— Да, но след малко ще бъдеш — засмя се Лукас. — Сега адреналинът действа като упойка, обаче след известно време цялото ти лице ще пламне от болка. Бих ти препоръчал два аналгина или голяма доза аспирин и торбичка с лед.

— Не трябва ли да отиде на лекар? — попита Натали.

— За какво? Няма нищо счупено.

— Предполагам, че сте сигурен в това, а, доктор Синклер?

— Собственият ми нос е бил чупен достатъчно често, за да разбирам от тези неща.

— И все пак...

— Не вдигай пара, Нат. Ще се оправя.

— Е, щом всичко е наред, аз ще тръгвам — Натан леко докосна сина си по рамото. — Не искам да оставаш тук сам в извънработно време, докато не приключим случая.

— Ама, татко...

— Никакво „ама“! Следващия път онази горила може да не те удари само два пъти — погледна към дъщеря си. — Това се отнася и за теб, малко момиченце. Няма да се навърташ тук самичка, разбра ли? И стой далеч от „Ламплайтър“ — кимна към Лукас. — Ти също се пази.

— Дадено, сър.

Натали проследи с поглед баща си, докато излезе през вратата. Сетне се обърна към Лукас. Той изведнъж бе добил такъв вид, сякаш бе намислил нещо.

— Какво има, Лукас?

— Какво да има?

— Ами, изразът ти, сякаш...

— О, може би е от притеснението и умората — той отново насочи вниманието си към Даниел. — Как се чувстваш? Вече усещаш ли болка?

— Малко.

— Защо не закараш брат си вкъщи, Натали? Настани го в леглото и се погрижи да се почувства добре. Ще има нужда от грижи.

— А ти какво ще правиш?

— Трябва да свърша още няколко неща — махна с ръка към бившия кабинет на брат си.

— Сам?

— Гледай ти, Натали! — Лукас ѝ се усмихна с явната цел да я подразни. — Да не би да се притесняваш за мен?

— Не повече, отколкото за някого, който се излага на излишна опасност — излъга тя.

— Е, не се тревожи. Те вече предадоха съобщението — кимна Лукас към Даниел. — Добс ще изчака един-два дни, преди да дойде за отговора. Хайде — той посочи към брат ѝ, — закарай Даниел вкъщи и го сложи да си легне. Аз ще се заключа в кабинета.

Натали го погледна. Бе неспособна да се сдържи и да не му зададе един последен въпрос:

— Нали обещавах, че няма да се излагаш на опасност?

— Имаш честната ми дума на флотски офицер. А сега тръгвай. Даниел всеки момент ще падне от креслото. А аз трябва да се обадя тук-таме! — той се обърна и изчезна в офиса на Рик.

— Преди да тръгнем, трябва да взема някои неща от кабинета — каза Даниел. — Освен това искам да свържа компютърния модем така, че да мога да работя от къщи — стана и се запъти към кабинета си. — Налага се да направя копия на всички дискети от новата игра, върху която работя — промърмори повече на себе си, сетне се обърна и погледна през рамо. — Натали?

— Ей сега ще дойда — отвърна тя с поглед, вперен в затворената врата, зад която бе изчезнал Лукас. Би дала половината от безценните си обувки, за да узнае на кого щеше да се обади той. Сигурно имаше някакъв начин да разбере. Натали се обърна и съзря примигващата лампичка на телефона, поставен на бюрото на секретарката. Ами ако... Ако вдигнеш слушалката, той щеше да чуе щракването. Вместо това много внимателно натисна бутона на интеркома, като се надяваше да ѝ провърви.

— И аз като тебе искам по-бързо да приключим с това — чу гласа на Лукас. — Колкото по-скоро, толкова по-добре.

За момент настъпи тишина.

— Сега — каза Лукас. — Тази вечер. Ти избери мястото и часа.

Отново мълчание.

— Няма да е необходимо. Брат ми е водил пълен отчет. Да... — в ушите на Натали доволният му тон прозвуча зловещо. — Мислех си, че това може да те заинтересува.

Последваха още петнадесет секунди мълчание, през които Натали би дала всичките си обувки, за да чуе какво казва Добс. Защото това без съмнение бе той. Нямахе кой друг да бъде.

— Да, за мен ще е по-удобно да се срещнем тук — проговори накрая Лукас. — Да, в десет. Ще те чакам...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първата мисъл на Натали бе да връхлети в кабинета на Лукас, заслепена от гняв, и да го попита какво, по дяволите, си въобразява, че прави, като си урежда зад гърба ѝ срещи с убийци. Хрумна ѝ обаче по-разумна идея. Тъй като знаеше, че той просто ще отрече всичко и ще промени уговорката си, реши, че малко повече дискретност ще ѝ бъде от полза. Сега поне знаеше къде, кога и по всяка вероятност с кого ще се срещне Лукас.

Щеше да се види с Марти Добс. Навярно го бе накарал да помисли, че има нещо, за което могат да се споразумеят. Всъщност Натали трябваше да признае, че идеята на Лукас не е чак толкова лоша. Но бе глупаво от негова страна да си мисли, че ще успее да се справи сам. Добс с положителност нямаше да дойде сам, независимо какво се бяха споразумели по телефона. Щеше да си доведе някой здравеняк за охрана. Но Лукас също трябваше да има охрана, без значение дали го желае, или не. Тя щеше да се погрижи за това.

Тя много внимателно пушна бутона на интеркома и заотстъпва към кабинета на брат си. В случай, че Лукас отвореше вратата си, бе готова всеки момент да смени посоката така, че да изглежда, сякаш тъкмо отива към бюрото на секретарката. Но не се случи нищо. Натали се шмугна в стаята на Даниел с въздишка на облекчение.

— Готов ли си?

— Да — отвърна той. — Ще трябва обаче да ми помогнеш да пренесем част от тези неща.

— Дай ми това — пое от него неудобния за носене куп книжа, здраво ги притисна под мишница и хвана Даниел под ръка. — Хайде да те заведа у вас, преди да си се почувствал съвсем зле.

Настани го в колата, сложи нещата му на задната седалка и се върна обратно, за да вземе чантичката си. След това почука на вратата на Лукас.

— Лукас, тръгваме с Даниел... — вратата рязко се отвори и тя почти се сблъска с него. — ... към дома му — Натали опря длан на

гърдите му, за да запази равновесие.

— Може би ще е по-разумно да прекараш нощта при него. Може да се събуди и да има нужда от грижите ти.

— Сигурно ще направя така — излъга тя, вперила поглед в кобрата на китката му. Тази гледка я изнервяше и възбуждаше. Напомняше ѝ за невероятната любовна нощ... Но сега не бе време да мисли за това, строго си напомни тя, и се опита да измъкне ръката си изпод неговата. Пръстите му я стиснаха по-здраво.

— Натали?

Тя вдигна поглед към него.

— Какво?

— Само това — обви другата си ръка около раменете ѝ, притисна я към себе си и положи на полуотворените ѝ устни силна, властна целувка. Натали направи огромно усилие, за да не се разтопи под докосването му.

— Ще се видим утре — говореше много сериозно. — Имаме да си поговорим за доста неща.

— И аз мисля така... — отдръпна се от прегръдката му.

Но ще си поговорим много по-скоро, добави тя наум.

Натали настани брат си в леглото и сложи торбичка с лед на подутото му лице. Той почти веднага захърка, въпреки протестите си, че има твърде много работа, за да си позволи да губи време за сън.

След това тя се върна вкъщи и се преоблече в тесни черни джинси, черна блуза и черни маратонки, които обуваше колкото е възможно по-рядко, защото не компенсирала ниския ѝ ръст. Накрая препаса под сакото си кобура, подарък от баща ѝ. Макар че кожата бе още твърда, защото бе почти нова, той удобно легна под лявата ѝ мишница, така че не можеше да бъде забелязан от неопитни очи, скрит под широкото копринено сако. Няколко пъти плъзна оръжието навън и навътре, за да се убеди, че нищо не пречи на изваждането му. Сетне отиде до телефона и набра номера на баща си.

По пътя от дома на Даниел до своя тя бе размислила и бе решила, че ще има нужда от повече хора. Нямаше съмнение, че Добс е крайно опасен. Освен това със сигурност щеше да вземе със себе си Калвин Малоуни. А при появата му Лукас навярно щеше да реагира

безразсъдно. Натали живо си припомни яростния поглед, който Лукас бе хвърлил на мускулестия негодник в бара...

Баща ѝ обаче не беше в участъка.

Каза името си на дежурния офицер, който вдигна телефона, и добави, че ще позвъни отново. Сетне седна и зачака. До осем и половина — девет нямаше да се стъмни. А тя се нуждаеше от прикритието на мрака. Това със сигурност важеше и за Марти Добс — затова бе избрал такъв късен час за срещата. Нощта бе прикритие за неизброимо множество престъпления...

В осем и четиридесет и пет Натали отново позвъни на баща си. Още го нямаше... За момент се поколеба, сетне философски сви рамене и тръгна към колата си. Подкрепата на един човек бе за предпочитане пред никаква помощ.

Пристигна пред „Галаксиз“ точно в девет. Паркира зад офиса, където можеше да скрие форда зад няколкото камиона, собственост на съседната фирма. След това слезе от колата и тръгна покрай сградата, докато стигна до място, откъдето се виждаше входът. Черният джип на Лукас и микробусът на Даниел бяха единствените коли, останали на паркинга. Доволна, че Добс още не бе пристигнал, Натали внимателно заобиколи сградата и отключи вратата на „Галаксиз“.

След като се промъкна вътре, спря за момент и се послуша, долепила гръб към стената. Цареше мъртва тишина. За щастие обаче не бе съвсем тъмно. От ъгловия кабинет, където предполагаше, че е Лукас, в коридора се процеждаше светлина, достатъчна, за да различи очертанията на мебелите и компютрите. Внимателно запристъпва напред, докато достигна бюрото на секретарката. Мястото под него щеше да послужи като чудесно скривалище. Там щеше да бъде напълно скрита от погледите, освен ако някой не заобиколеше бюрото и не се наведеше да надникне под него. Това обаче бе малко вероятно. Но ако все пак се случеше, бе готова за всичко, помисли си тя, като потупа револвера под мишницата си.

След малко повече от половин час, но все пак двадесет минути по-рано, отколкото бе очаквала, Натали чу стъпки, идващи откъм кабинетите. Реши, че Лукас е излязъл в коридора. За момент настъпи тишина, сетне входната врата се отвори и някой влезе вътре.

Нима бе само един, запита се тя, осъзнала единствения недостатък на скривалището си. В него не можеха да я забележат, ала и

тя не можеше да вижда нищо! Притаила дъх, напрегна слуха си.

— Ей? — отекна нечий непознат глас в празния коридор. — Има ли някой?

— Добс? — долетя гласът на Лукас откъм сенките в края на коридора.

Тя чу прошумоляването на дрехи, когато някой — дали бе Марти Добс? — рязко се обърна.

— Лукас Синклер? — настъпи мълчание. — Няма нужда от такъв драматизъм, господин Синклер — продължи непознатият глас. — Както виждате, сам съм.

Натали чу как входната врата се отвори и затвори. Вероятно Лукас бе погледнал навън.

Лампите светнаха.

— Не приличате много на брат си — забеляза Марти Добс.

— Аз съм негов природен брат.

— И сте много по-възрастен от него.

— Да, аз съм неговият по-голям брат — в гласа на Лукас прозвуча предизвикателен сарказъм. Натали се удиви колко различен ѝ се струва сега. Бе някак груб — това бе единственото определение, което ѝ дойде на ум.

— Питам се защо никога не ми е споменавал за вас? Горкият Рики и аз бяхме станали твърде... близки по време на съвместната ни работа.

— Да, сигурно — в гласа на Лукас се долавяше нетърпение. — Виж, Добс, не сме се срещнали, за да обсъждаме отношенията ти с „бедния Рики“, а за да сключим сделка. Затова престани да разтягаш локуми.

— Изобщо не приличате на него — повтори Добс. — Той бе безупречно възпитан.

— Сега обаче е мъртъв.

— Беше случайна злополука — спокойно отвърна Добс. — Ние възнамерявахме само да го сплашим, за да изплаща задълженията си редовно.

— Той ми дължеше двадесет хиляди долара, когато вие направихте така, че да се забие в онази стена с деветдесет километра в час!

— О, значи вие му ги бяхте дали? — отвърна Добс, който нито отрече, нито потвърди обвинението. — Рик внесе двадесет хиляди, за да погаси част от дълга си. Мисля, че беше през миналия януари. Чудех се кой ли му е дал парите. Каза, че не е майка му.

— Тази дърта вещица се оказа по-умна от мен — изръмжа Лукас. — Сигурно е знаела, че само я будалка с приказките си за своята страхотна компания.

— О, предполагам, че не те е подмамил само с това?

— По дяволите, не! Изигра ми цяло представление. Увери ме, че той и съдружникът му са изобретили „най-великата компютърна игра след Костенурките нинджа“, с която ще направят бум на пазара. Разправяше, че ще натрупа милиони, и всичко, от което имал нужда, били малко сухи пари, за да я доизкусурят. Аз съм щял да си възвърна парите поне десетократно, даже двайсетократно, ако нещата се развивали според предвижданията му. По дяволите! — избухна Лукас, поразявайки Натали както с изобретателността си, така и с неподозираните си актьорски умения. — Тая компания се оказа пълен боклук! Е, предполагам, че припечелва по нещо. Или по-точно щеше да припечелва, ако възпитаното ми малко братче не си свиваше голяма част от печалбите. Но за мен такава дреболия не заслужава внимание. Нямам търпение да правя пари стотинка по стотинка.

— И затова ти трябва аз, така ли?

— Да — тонът на Лукас бе толкова циничен, че Натали си представи ясно арогантния му израз и наперената поза. — Точно затова ми трябваш.

— Предполагам, че искаш аз да ти върна твоите двадесет хиляди?

— Мислиш в правилна посока, обаче бъркаш сумата.

Настъпи мълчание.

— Искам двеста хиляди.

Натали безмълвно ахна. Двеста хиляди долара. Накъде, за Бога, биеше Лукас?

— В замяна на какво? — хладнокръвно попита Марти Добс.

— Вече ти казах по телефона. Рик е водил пълен отчет на плащанията си. Наистина много подробен отчет, ако схващаш какво искам да кажа. Бил е истински педант. Записвал си е всичко — дати, суми, просрочвания, плащания. Дори има много интересен списък на

другите ти клиенти. Някои от тях са наистина важни клечки — продължаваше Лукас. — Записвал е и заплахите, които си му отправял.

Свита под бюрото, Натали се запита дали Лукас не отива твърде далеч.

— Аз никога не отправям заплахи, господин Синклер — изведнъж гласът на Марти Добс стана леденостудено. — Аз давам обещания. А сега ще дам и на теб едно обещание. Ти ще ми дадеш всички записки, които казваш, че си е водил брат ти, а аз ще те оставя да си отидеш жив от тук.

Натали потръпна. Припомни си как се бе питала дали Добс е в състояние да извърши насилие. Сега бе сигурна — човек, който можеше да говори по този начин, бе способен на хладнокръвно убийство. „Пази се, Лукас! — мислено възкликна тя. — Пази се!“

— Ще ти ги дам веднага щом получа двестате... — разнесе се силен удар, последван от сподавен стон. Нечие тяло тежко тупна на пода.

Натали замръзна неподвижно в скривалището си. Напрегнала всеки мускул на тялото си, зачака да чуе още нещо. Какво ставаше там? Кого бяха ударили? Кой бе изстенал? Чие тяло бе проснато на пода? „Моля те, Господи, дано не е Лукас!“ — молеше се тя, макар да бе почти сигурна, че е той.

— Какво, по дяволите... — прозвуча изненаданият глас на Калвин Малоуни. — Ами че това е оня тип от бара! Оня, дето... Тъъ...

— Който ти е отнесъл главата ли? — любезно попита шефът му.

— Тоя нещастник ме изненада! — оправда се Кал. — Нямахте да успее, ако не беше онова маце.

— Ах, да, жената. Питам се каква ли е нейната роля във всичко това?

— Искаш ли ей сега да научим? — ентусиазирано попита Кал.

Явно Добс бе кимнал утвърдително, с отчаяние помисли Натали, защото се чу ужасяващ удар, последван от болезнен стон. Тя притисна ръце към устата, за да сподави вика си. Не биваше да мърда, а трябваше да се пребори с влудяващия страх за мъжа, когото обичаше. Стой спокойно и чакай, нареди си тя. Все щеше да се появи удобен случай да спаси и двама им.

Последва още един удар. Божичко, нима Кал риташе Лукас?! Нов стон. Но защо Лукас не се съпротивяваше? И къде, по дяволите, се бе

дянал баща ѝ, точно когато имаше нужда от него?! Нима дори не бе проверил оставените за него съобщения?

— Достатъчно, Кал — остро нареди Добс. На Натали ѝ идеше да го разцелува.

— Дължа му го! — изръмжа Кал.

— Напълно те разбирам — съчувствено каза Добс. — Обаче ще трябва да почакаш. Имам нужда от него, за да ми покаже къде са онези записки и да ме осведоми за жената. Когато ги получа, можеш да инсценираш още един нещастен случай, също както направи с бедния Рики — гласът му отново стана студен. — Изправи го на крака.

Настъпи продължителна тишина. Сетне се чу удар и пъшкане.

— Я ставай, Синклер, преди наистина да те е заболяло!

Натали не можеше да издържа повече. Не биваше да се крие под бюрото, докато този мръсник превръща Лукас в кървава пихтия! А единственият начин да се намеси бе да се измъкне оттам. Бързо изпъзля на четири крака и надникна иззад ръба на бюрото. Носът ѝ едва не се опря в чифт крака, обути в скъпи широки светлокафяви панталони.

Самият Марти Добс, от плът и кръв! Нямахше да бъде трудно. Тя тъкмо плъзгаше ръка под ревера на самото си, когато между крачолите на Добс съзря Лукас да се олюлява замаяно, превит на две. Зад него стоеше Кал Малоуни, стиснал в ръката си пистолет с насочена напред дръжка, която явно използваше, за да удря. На лицето му бе изписана злобна усмивка. По шията на Лукас се стичаше струйка кръв и попиваше в яката на ризата му. Натали изпита безумно желание да се втурне напред като разярен бик и да впие зъби в ръката, стиснала оръжието. С огромно усилие на волята си наложи да остане неподвижна. Стиснала дръжката на револвера под самото си, заповтаря, че трябва да чака и да издебне подходящия момент. Кал или Лукас щяха се помръднат и тя щеше да хване мръсника точно на прицел. Изведнъж обаче Кал блъсна Лукас и се изсмя, когато той се олюля.

Заслепена от ярост, Натали забрави всичко, което бе учила за значението на хладнокръвието в своята професия. Нададе гневен вик, скочи на крака и хвана панталоните на Добс, който изгуби равновесие, и стовари цялата си петдесеткилограмова тежест в гръдния кош на Кал

Малоуни. Дватамата се блъснаха в стената. Пистолетът излетя от ръката му.

Изведнъж настъпи страхотна бъркотия.

Някой я сграбчи изотзад — сигурно бе Марти Добс — и я откъсна от жертвата ѝ. Натали падна на пода, претърколи се и отново скочи на крака, решена да се хвърли в битка за спасяването на ранения си любим.

— За Бога, Натали, изчезвай оттук! — изрева Лукас и я избута настрана. Изведнъж някой отново я хвана — този път със сигурност беше Марти Добс — и изви ръцете ѝ назад. Но хватката му беше твърде слаба. Натали се досети, че я смята за по-безопасна, отколкото бе в действителност. Насочи вниманието си към Лукас. Той беше на крака! Тежките му боксърски рамене бяха леко превити, докато юмруците му нанасяха удари с точността на машина. На Натали ѝ се прииска да извика, за да го окуражи, сякаш беше на боксов мач.

Внезапно обаче видя пистолета, който бе избила от ръката на Кал Малоуни. Той лежеше на пода между двамата мъже, които си разменяха удари. Марти Добс също го бе видял и бавно я побутваше към него.

Натали настъпи крака на Добс с пета и силно я завъртя, като очакваше да чуе болезнен вик. Но за своя изненада той само изпъшка и я плесна по тила. Бе забравила, че няма токчета. Започна яростно да се бори, за да освободи ръцете си и да докопа своя револвер от кобура. Но Добс само я разтърси, сякаш бе парцалена кукла, и стисна гърлото ѝ. Натали прекрати опитите си да достигне револвера си и сграбчи ръката му, борейки се за глътка въздух.

— Отпусни си ръчичките! — изсъска той в ухото ѝ.

Натали го пусна, като кашляше и се давеше. Той веднага отслаби хватката си.

— Браво, ти си добро момиче. А сега върви с мен — нареди ѝ Добс, като я побутна към пистолета на пода. — Ха така!

Тя послушно запристъпва с него, като леко хленчеше за по-голяма убедителност. Номерът ѝ успя. Той отново я подцени и отпусна ръцете си, докато се навеждаше, за да вдигне оръжието. Натали бръкна под самото си и извади своя револвер от кобура. Добс я забеляза твърде късно и безуспешно се опита да го избие от ръката ѝ. Но тя се изви, за да му се изплъзне. Револверът изтрещя.

— Кучка! — изрева Добс и я пусна.

— Аз съм добре! — извика Натали на Лукас. Страхуваше се, че изстрелът може да отвлече вниманието му и Кал да се възползва от това. Сетне се изви назад и насочи револвера право между раздалечените изпъкнали очи на Марти Добс. — Ако мръднеш, ще те застрелям! — предупреди го тя. Той замръзна полуприведен, с ръка, протегната към пистолета на пода. — Или може би ще е по-добре да ти прострелям капачката на коляното — заплаши го и сведе леко дулото на оръжието си, като го предизвикваше да помръдне.

Добс изгледа първо пистолета, след това нея. Накрая много бавно отдръпна ръката си.

— Изправи се! — изкомандва Натали. — Хайде, до стената. А сега се обърни към нея. Сигурна съм, че това положение ти е познато.

Изчака го да застане, както му бе наредила. Сетне бутна очилата си нагоре и се огледа за пистолета. Беше точно до крака ѝ. Наведе се надолу, без да отделя очи от Добс, и вдигна оръжието. Сетне извика през рамо към Лукас:

— Свърши ли?

— Още... малко — изпуфтя той, като сграбчи Малоуни с две ръце за ризата, и го блъсна в стената. Той се свлече, без да издаде звук.

Изведнъж, точно в момента, в който Лукас се опря на стената, тежко задъхан като ранен бик, откъм входа нахлуха полицаи.

— Крайно време беше да се появите! — възкликна Натали и се намръщи на баща си. — Вече започвах да се питам дали изобщо са ти предали съобщението ми.

— По дяволите, за какво съобщение говориш, малко момиченце? — Натан махна с ръка на Кофи да се погрижи за Добс и се пресегна да вземе пистолета на Малоуни от дъщеря си. — Ние през цялото време бяхме тук, в каросерията на микробуса на Даниел, в случай, че се наложи да помагаме.

— Да помагате ли? — тя понечи да пъкне своя револвер в кобура. Баща ѝ посочи към него и раздвижи пръсти:

— Дай ми го. От отдела по балистика ще искат да го видят.

Натали му подаде и своето оръжие.

— Достатъчно ли записахте? — попита Лукас, който се отдели от стената, докато Ларсън се наведе да вдигне безчувственото тяло на Калвин Малоуни.

— Достатъчно — промърмори Натан, докато наблюдаваше как дъщеря му се пресяга да хване изцапаната с кръв ръка на Лукас Синклер. Тя обвини другата си ръка около кръста му и внимателно пъхна рамото си под мишницата му, за да го подкрепи.

— Освен ако онзи писък на Натали не е изтрил всичко — забеляза Кофи, който отвеждаше накуцващия Добс с белезници на ръцете.

Изстрелът, който Натали бе дала напосоки, го бе ранил в стъпалото.

— Направо ми спуска тъпанчетата!

— За какво говори той? — попита тя, като местеше недоумяващ поглед от баща си към Лукас, когото водеше към бюрото.

— Поставихме подслушвателни устройства — отвърна Натан.

— Подслушвателни... — впери поглед в баща си и продължи невярващо: — Искаш да кажеш, че сте знаели за тази кретенска идея? И сте се съгласили да му помогнете да се самоубие?!

— Единствената кретенска идея тази вечер беше твоя — намеси се Лукас, преди Натан да отговори.

— През целия си живот не съм виждал по-глупаво нещо! — той се отпусна на ръба на бюрото. — Да изскочиш иззад бюрото като някоя креслива Амазонка, жадуваща кръв и разрушения, и то без ни най-малка представа в какво се забъркваш!

— Аз ли? — хапливо отвърна тя и се пресегна да разкопчее ризата му, сякаш Лукас беше дете. — Ако не се бях намесила, вече щеше да хлопаш на портите на ада, защото Кал Малоуни щеше да ти е пръснал мозъка!

— Ако не се беше скрила зад това бюро, никога нямаше да оставя Малоуни да ме бъркти така!

— Да го оставиш... — за миг ръцете ѝ спряха да се занимават с ризата му. — Оставил си го да те удря?!

— А какво, по дяволите, можех да направя, когато те видях под бюрото?

— Видял си ме?!

— От задната дъска до пода има три сантиметра разстояние, през което се виждаха дупето ти и малките черни маратонки — Лукас ѝ се усмихна и сърцето ѝ заби лудо. — Никой друг, когото познавам, няма

такива малки стъпала — пресегна се и докосна бузата. — Не можех да ги оставя да те наранят.

— И затова се остави да те пребият?! — възкликна тя и продължи да го разкопчава. Изпитваше нужда да бъде заета с нещо, за да не позволи на сълзите си да бликнат. — Да, в това има адски много смисъл!

— Повече, отколкото в твоя опит да обезвредиш Малоуни.

— Да, но той престана да те рита, нали? — разтвори ризата му и се пресегна да отлепи лейкопласта, с който към гърдите му бе прикрепен малък микрофон.

— Ауу! Божичко, Натали, по-леко!

— Какво има? — попита тя, като подаде микрофона на баща си, без да откъсва поглед от Лукас. — Да не би големият лош флотски офицер да го заболя?

— Да — призна той и разтри гърдите си, — боли. Навсякъде.

— Наистина ли? — гневният блясък в очите ѝ се стопи.

— Наистина — промълви той, омаян от израза ѝ на любяща загриженост.

— Чакай да видя — внимателно смъкна изцапаната с кръв риза от раменете му и нежно прокара ръце по гърдния му кош. — Дали не ти е счупил някое ребро?

Натан се изкашля:

— Искате ли да повикам лекар?

Но те не го чува. Полицаят се усмихна и се изниза от офиса, като ги остави сами.

— О, Лукас! — тя докосна нежно синината отстрани на стомаха му. — Изглежда ужасно. Самият ти изглеждаш ужасно!

Всъщност той изглеждаше страхотно — наранен, но несломим. Моят герой, помисли си тя и изпита само сянка от угризение заради непростимите си чувства, абсолютно неприсъщи на еманципирана жена с нейната професия.

— Много ли те боли?

— Малко. Но не толкова, колкото можеш да предположиш по вида ми — излъга Лукас. Доставяше му огромно удоволствие жената, в която бе влюбен, да се суети около него.

— Наистина ли? — наведе се и съвсем леке целуна насинените му ребра. — Бих искала да направя нещо, за да облекча болката ти —

отново го целуна, този път на мястото, откъдето бе отлепила лейкопласта.

— Ти вече го стори — Лукас обхвана лицето ѝ и го повдигна нагоре. — Беше чудесна! — продължи той, като я погледна право в очите. — Истинска амазонка с ръста на Палечка. Но ако отново направиш нещо подобно, ще забравя, че съм офицер и джентълмен, и така ще те напляскам по дупето, че цяла седмица да не можеш да седнеш. Ясно ли е?

— А коя армия ще повикаш, за да ти помогне? — предизвикателно отвърна тя.

Той леко се засмя, като внимаваше да не го заболи.

— Знаеш ли, нямаш никакво чувство за мярка!

Натали хвана между дланите си ръката му с татуировката на кобрата и я притисна към бузата си. После целуна разранените кокалчета на пръстите му. Той издърпа ръката си от нейните много внимателно и я прегърна, като разтвори колене, за да я притисне към себе си.

— Сега най-сетне разбрах какво ми харесва.

Натали склочи ръце около врата му и леко се отпусна на широките му рамене.

— И какво е то? — прошепна тя и доближи лицето си към неговото така, че устните им се докоснаха.

— Ти — отвърна Лукас.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно — помилва с устни нежната кожа на бузата ѝ. — Харесва ми и това, което харесваш ти.

— Да?

— Мен — леко се отдръпна, за да види реакцията ѝ. Стояха един срещу друг, с впити едни в друг погледи. Дъхът им се сливаше.

— Но ние почти през цялото време се караме! — напомни му тя. Не знаеше какво друго да каже.

— Напротив, просто твърде оживено си разменяме мисли.

— А и аз не съм твоят тип. Ти сам го каза.

— Очевидно съм сгрешил. Аз не просто те харесвам — поясни Лукас. — Бог да ми е на помощ, аз те обичам! — добави той засмян.

— Надявах се, че е така, защото аз също те обичам. Бог да е на помощ и на двама ни!

— Амин! — завърши Лукас и я целуна силно.

— И сега — продължи Натали, когато успя да си поеме дъх, — какво ще правим?

— Ще се оженим — отвърна Лукас, сякаш отговорът се подразбираше.

Тя замислено го погледна.

— Наистина ли смяташ, че идеята е добра, Лукас? — изведнъж стана много сериозна. — Не че чувствата ми не са достатъчно силни... Напротив, обичам те безумно. Но ние сме съвсем различни. Може би ще трябва да поживеем известно време заедно, за да видим как ще потръгне, а?

— Ще се оженим! — настоя Лукас.

— Но ние нямаме нищо общо — тоест, почти нищо и...

— Освен най-важното — обхвана ханша ѝ и я притисна към разтворените си бедра, за да подчертае смисъла на думите си.

— Но в живота има и други неща, освен невероятния секс.

— Невероятен, а? — захили се той.

Натали се намръщи.

— Не се опитвай да отклоняваш темата — строго каза тя. — В момента обсъждаме дали да се оженим, или...

— Ще се оженим — потрети Лукас с нетърпящ възражение тон. — Край на дискусията. А сега млъкни най-после, драка такава, и ме целуни.

Натали реши да отстъпи само този път, и то, защото Лукас бе ранен и може би не съзнаваше колко арогантно звучат думите му. Е, и тя не беше в настроение да спори...

Млъкна и го целуна. Страстно...

ЕПИЛОГ

— Къде си въобразяваш, че си тръгнала? — попита Лукас съпругата си.

Натали се престори, че не е чула и бутна двойните остъклени врати на огромната сграда на офиса. На стъклото с големи златни букви бе изписано:

„Галаксиз Видео“, Детективско бюро „Стриктли Конфиденшъл“ и „Синклер Секюрити Системс“

— Натали? — Лукас се пресегна и я хвана за рамото. — Попитах те къде ще ходиш!

Тя се обърна и го изгледа.

— Мисля, че тази сутрин вече разговаряхме по този въпрос — изразът ѝ ясно показваше колко е отегчена от темата.

— И решихме, че няма да излизаш.

— Не. Ти реши така. Аз просто не си направих труда да ти противореча. А сега, ще ме извиниш ли? — изразително изгледа ръката му, все още стиснала рамото ѝ. — Трябва да разследвам един случай на умишлен палеж.

— Забранявам ти!

— Забраняваш ли ми? — повтори тя с присвити очи.

— О, по дяволите! — Лукас отпусна ръката си и без особен успех опита да си придаде глупав и безобиден вид. — Но това е за твое добро! — погледна безпомощно към жената в син костюм, застанала пред вратата на кабинета, в който се помещаваше електронната картотека. — Кажй ѝ, че е за нейно добро!

Шери Пейтън леко се засмя и поклати червенокосата си глава.

— Не ме намесвай във вашите спорове, Лукас. Аз изучавам търговска администрация, а не семейни отношения — тя затвори с

бедрото си едно чекмедже на шкафа. — Оправяй се сам, я виж какъв едър мъжага си.

Лукас отново се обърна към съпругата си:

— По дяволите, Натали, не си в състояние да препускаш от врата на врата и да задаваш нахални въпроси за изгорялата къща на някакъв нещастник! Знаеш колко лесно се изморяваш напоследък.

Гневът ѝ се превърна в нежност при вида на искрената загриженост в очите на съпруга ѝ.

— Ако се изморя, ще си почина. Обещавам.

Лукас упорито я изглежда. Очевидно не беше убеден, че спази обещанието си.

— Лукас, аз съм само бременна, а не болна — въздъхна Натали.
— Всичко ще бъде наред.

— Ами ако получиш контракции или... нещо друго?

— В седмия месец?

— Случва се.

— Да, но на жени с проблематична бременност. А ако си спомняш какво каза лекарят последния път, когато беше пощурял от безпокойство, това не се отнася за мен. Здрава съм като камък.

— Да, но можеш да се спънеш — възрази той, като посочи яркочервените ѝ обувки, твърде неудобни за бременна жена. — Или да си изкълчиш глезена.

— Малко е вероятно — отвърна тя и с отвращение погледна обувките с ниски токове, които бе принудена да носи. — А ако се случи, ще извикам за помощ. В края на краищата не отивам в джунглата!

Той я прегърна през талията.

— Все пак не одобрявам това.

— Зная, че не го одобряваш — утешително каза тя.

— Но въпреки всичко настояваш да бъдеш неразумна!

— Аз не съм неразумна, Лукас, а ти... Уф, няма значение — Натали поклати глава. — Добре, чуй ме, Синклер. Ще ти предложи сделка.

— Слушам те.

— Бих могла да ти обещаая да изляза за два пъти по-кратко време, отколкото възнамерявах. Да речем, за три часа. След това ще се върна право вкъщи и ще си почивам през целия ден.

— А какво ще поискаш в замяна? — в продължение на двегодишния им брак Лукас бе открил, че съпругата му за нищо на света не бе склонна да направи компромис с влудяващото си чувство за независимост.

— В замяна на това утре вечер ще ме заведеш на коктейла, организиран от майка ти.

— О, не! Вече говорихме за това. Ние с майка ми нито сме имали, нито имаме, нито пък в бъдеще ще имаме какво да си кажем...

— Очевидно тя не смята така — Натали сложи ръка на лакътя на съпруга си. — Това е третият ѝ опит да се срещне с теб, Лукас. А и както ти неведнъж си казвал, може би я съдиш по-строго, отколкото заслужава. Навярно и тя изпитва същите чувства към теб. Като бъдеща майка зная, че е така — тя постави другата ръка на корема си. — Мисля, че Барбара иска да ѝ дадеш още един шанс. И според мен не бива да се отдръпваш.

Лукас погледна ръката ѝ, положена на корема, и се пресегна да я покрие със своята.

— Не играеш честно — кобрата, увита около китката му, изглеждаше странно, и все пак някак на място върху изпъкналия ѝ корем.

— Значи, ще го направиш? — усмихна се Натали.

Лукас се предаде с въздишка.

— Само ако се съ согласиш да сведеш работното си време до един час!

— До два часа — възрази тя.

— Добре — Лукас отвори вратата, пропусна я да мине и излезе след нея. — Два часа, обаче аз ще дойда с теб.

— Нямам нужда от телохранител, Лукас.

— Или ще дойда, или няма да те пусна.

— Ти си най-твърдоглавият, упорит... — вратата се затвори зад тях.

Продължиха да спорят и да си разменят всевъзможни заплахи и обвинения. Но ръцете им бяха здраво сплетени и Лукас се наведе, за да целуне нежно жена си, преди да я настани в черния джип...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.